

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 484. CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

SPREMAN NA NAJGORE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

484

Frenk Larami

SPREMAN NA NAJGORE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 484

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

PREPARED FOR THE WORST

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24. IX 2014.

Tržište: 3. X 2014.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy –PREPARED FOR THE WORST

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Tačno u tri popodne, s revolverom pritegnutim oko zdepastog struka i šeširom nabijenim na čelo, gradski šerif se korakom dokoličara uputio pored saluna, hotela, gradske štale i čatrlja na periferiji grada. Sve je, kao i obično, bilo mirno i tiho.

Za šerifa, Toma Milera bilo je to najteže doba dana, kada su sunčevi zraci padali pod nepovoljnim uglom na glavnu ulicu, zaslepljujući mu oči, već umorne od dugog osmatranja svega što je za njegov posao bilo od značaja. U te sate, obično trom i posustao od vrućine, morao je da napusti svoju udobnu stolicu za ljuljanje na verandi ispred šerifske kancelarije i potraži bolje mesto s kojeg bi motrio na sve one koji su dolazili u grad. To je uglavnom značilo da mora da ode do gradskog korala za stoku i da odatle motri, izložen pogledima većine građana koji su ga zbog toga smatrali previše revnosnim. S tog mesta je, međutim, on imao dobar pregled svih puteva koji su vodili iz pustare i kojima bi najpre mogli proći ljudi čija je lica svakoga dana iznova proučavao u gomili poternica što su mu redovno pristizale iz glavnog grada pokrajine, upoređujući lice svakog nepoznatog pridošlice s licima koja je pamtio do najsitnijih pojedinosti. Bio je spreman i na najgore, ako bi do toga došlo. Biti uvek spreman na najgore

predstavljalo je tajnu Milerovog uspeha, a u njegovm slučaju najveći uspeh je bio što je sa svojih četrdeset pet godina još uvek živ. Nije poznavao nijednog drugog šerifa, koji se, kao i on, punih dvadeset godina bavio šticećenjem zakona, a da još uvek hoda zemljom.

Suv, topao vetar pirkao je oko praznih korala, oronulih od zuba vremena. Njihovo postojanje govorilo je o tome da je grad znao i za bolje dane. Miler se naslonio na jednu gredu i vrhom iznošene čizme počeo da pravi šare u prašini. Nije mislio ni na šta drugo sem na listu imena koju je tokom meseca primio. Ako su se neki od tih ljudi uputili ovamo...

Skoro ceo sat proveravao je od sunca skorene puteve i umiren što ne vidi nikoga počeo da zapada u dremež. Građani su nailazili, prolazili i neki od njih su ga u prolazu pozdravljali, odajući mu na taj način priznanje što ne šteti sebe na poslu za koji je plaćen. On je nekima otpozdravljao, nekima bi samo klimnuo glavom i kako je vreme prolazilo sve više zapadao u razmišljanje.

Razmišljao je o svom zameniku Tedu Gregoriju, poslušnom, pouzdanom i vrednom mladom čoveku, koji je u tom trenutku ispitivao slučaj neke sitne krađe u okolini. Miler je zaključio kako je vreme da Gregori počne pažljivije da razgleda poternice i preuzme na sebe

deo bdenja nad dolascima nepoznatih osoba. Tako će i on biti spreman za svaku eventualnost i imaće šansu da doživi penziju.

Odjednom se trgao, jer je nečija izdužena senka pala na njega. Pustivši gredu za koju se pridržavao, okrenuo se na petama, ljut na sebe što je nervozan i što je to i pokazao. Digao je pogled i zagledao se u iscrpljeno lice čoveka na konju i u njemu odmah prepoznao revolve-raša Lojda Lija.

– Je li ovo Lorna Krik? – upitao je Li.

Miler je i dalje bio na oprezu. Za Lijem nije postojala poternica, ali iz izveštaja koje je primao, Miler je znao da je Li čovek koji stvara neprilike, da na dršci revolvera ima dosta zareza i takva njegova reputacija terala je Milera da bude podozriv. Ako je neko poslao na onaj svet poznata imena kao što su Džoni Fegin, Džesi Lajfert i Al Janger, onda je to značilo da je taj precizan i brz u potezanju oružja. To je značilo da je Li opasan i nepoželjan.

– Tačno, ovo je Lorna Krik, Li – potvrdio je Miler hladno. – Nema drugog grada na sedamdeset milja odavde.

Li je osmotrio grad, ali se po izrazu njegovog lica nije moglo naslutiti šta o njemu misli. Crveno obrubljenih očiju, prerano oronulog lica, izboranog od umora, očistio je pokretom ruke prašinu s ogrtača i progovorio, mičući usnama, kao da u ustima ima sitne kamenčiće.

– Tražim posao, šerife. Ne tražim neprilike ako vas to brine.

– Kakav posao, Li?

– Posao kauboja na nekom malom ranču. Negde gde me niko ne poznaje i gde za mene nisu čuli.

Miler se ozbiljno osmehnuo.

– Uzalud, Li. Čim ujašeš u neki grad, tebe odmah prepoznaju. Evo, na primer, ja sam te odmah prepoznao.

– Vaš je posao da prepoznajete ljude moje vrste, zar ne, šerife? – rekao je Li obazrivo.

Ono što je Li rekao nateralo je Milera da se zamisli. Nije verovao da bi njegov zamenik prepoznao Lija. Možda ga niko u gradu ne bi prepoznao. Ali ime Lojda Lija odmah bi oživelo sećanja i raspirilo govorkanja. Za manje od jednog časa glas o njegovom dolasku proneo bi se po gradu. Miler je to znao, kao što je znao da bi ubrzo zatim sledile nevolje. A on nevolje nije želeo.

– Pa, možda si u pravu što se toga tiče, Li. Možda nije ni važno da li bi te neko odmah prepoznao kao ja.. U vreme...

– Rekao sam vam da ne tražim neprilike, šerife – ponovio je revoleveraš, prekidajući ga. – Ne želim neprilike. Sit sam svega toga.

– Ne sumnjam u to.

– Želite li da čujete moju istoriju?

Miler slegnu širokim ramenima.

– Istoriju čoveka kome su u svakom gradu na Zapadu ljudi činili zlo? Koga su uvek terali u škripac i prisiljavali ga da se brani? – Odmahnuo je glavom. Topao vetar poigravao se pramenovima njegove sve ređe kose.

– Moja istorija je priča o čoveku čija je žena napastvovana i ubijena i koji je krenuo da se osveti dvojici ljudi koji su to učinili. Slučajno se desilo da su ta

dvojica bili poznati revolveraši i kada sam ih ubio, ja sam odmah bio obeležen kao čovek brz na revolveru. Pet godina sam lutao Divljim zapadom i pet godina su za mnom jurcala nedorasla štenad, prinudivši me, kao što ste rekli, da se borim za život...

Lojd Li je umornim pogledom obuhvatio grad, koji mu je izgledao dremljiv i činilo mu se da bi mu baš takav odgovarao.

Tom Miler iskrivi usta, ali ne reče ništa.

– Ne mogu dalje, šerife – nastavio je Li. – Došao sam do kraja. Moj konj je toliko istrošen da nije u stanju više da pređe ni milju. Sve što imam to je ovo što vidite na meni.

Tom Miler je prodorno pogledao mršavog, umornog revolveraša. Odjednom se sažalio na njega i, što je još čudnije, poverovao da ovaj govori istinu. Zatim mu se pogled zaustavio na revolverima teškog kalibra u futrolama za širokim opasačem. Nepoverenje u Lojda Lija ponovo se vratilo.

– A šta ćemo s tim? – upitao je i pogledom pokazao na revolvere.

Li je laganim pokretom otkopčao opasač i pružio ga Mileru.

– Završio sam s njima. Novac koji za njih dobijem dobro će mi doći za početak novog života.

Šerif je prihvatio revolvere i pažljivo ih osmotrio. Vesli Robins, puškar, rado će ih kupiti, ali neće za njih platiti onoliko koliko oni vrede. Žmirkajući, pogledao je Lija i ponovo preuzeo inicijativu.

– Hoćeš li da se skradiš, da se kloniš kavg i nepritika i da gledaš samo svoja posla, Li? – upitao je.

– Učiniću sve što tražite, šerife Miler – obećao je Li odlučno.

Miler je tog trenutka ponovo postao sumnjičav.

– Ti znaš ko sam?

– Čuo sam za vas i za ovaj grad, šerife. To je najpogodnije mesto da čovek u njemu nestane, a takvo sam mesto upravo tražio. Možda je to i poslednje mesto za mene. Budite sigurni da neću ništa zabrljati.

– Bolje bi bilo za tebe da ne zabrljaš – rekao je Miler i dobacio Liju njegov opasač. – Zaustavi se kod puškara. Uzmi za ovo oružje ono što ti on ponudi. Posle toga idi popij neko piće i čekaj. Raspitaću se da li u okolini ima posla za tebe i poslaću te iz grada u roku do dvadeset četiri časa. – Ponovo je žmirnuo. – Ako me budeš prevario, Li, otići ćeš tamo gde su otišli i drugi tvoga kova. Jesi li me razumeo?

Lojd Li ozbiljno klimnu glavom.

– Razumeo sam, šerife.

Poterao je konja pored Milera i zagledao se u utihnuli grad čije su izdužene senke ispunjavale glavnu ulicu.

– Hvala vam, šerife – rekao je preko ramena.

Miler nije odgovorio. Naslonio se leđima na drvenu ogradu i provukao prstima kroz proređenu, prosedu kosu. Nije znao da li je postupio dobro ili ne, ali laskao je sebi kako je u svojoj šerifskoj karijeri, ako ništa drugo, bar naučio da procenjuje ljude. Li mu je izgledao kao

čovjek čije su snage pri kraju i Miler se iskreno nadao da se nije prevario.

Sunce se spustilo za horizont i u gradu su se počele paliti svjetiljke. Tom Miler je napustio svoje osmatračko mesto i uputio se polako niz glavnu ulicu ka centru. Pogledavši u prolazu preko dvokrilnih vrata u unutrašnjost saluna, ugledao je Lojda Lija samog za stolom, sa izgledom zadovoljnog čovjeka. Miler sam za sebe klimnu glavom, potvrđujući time još jednom svoj sud o Liju, a onda krenu dalje ka puškarevoj radnji. Zatekao je Veslija Robinsa kako krpom čisti drške revolvera Lojda Lija. Puškar je izgledao vrlo zadovoljan sobom dok je gladio crvenkaste drške od višnjevog drveta.

Miler još s vrata upita.

– I šta je kazao?

Robins diže pogled i zatrepta očima.

– Ko?

– Onaj ko ti je te revolvere prodao.

– Nije bio veoma pričljiv.

– Jesu li revolveri dobri?

Vesli Robins slegnu mršavim, opuštenim ramenima.

– Jedno je sigurno: ne bih se usudio da ih prodam nekom nespretnjakoviću, Tome. Verovatno bi taj sam sebi prosvirao kuršum kroz noge.

Miler nabra obrve. Priželjkivao je da on sam može da kupi te revolvere i da ih za izvesno vreme ostavi da miruju u fioci njegovog stola. Požalio je čak što je uopšte došao kod Robinsa. Puškar će se verovatno čuditi i pitati zbog čega je dolazio i verovatno će doći do zaključka koji neće odgovarati ni njemu ni Lojdu Liju. I zaista, Robinsova ljubopitljivost

je odmah došla do izražaja, jer je spustio revolvere na tezgu i prišao vratima.

– Ko je bio taj čovek, Tome?

– Ne znam. Neki skitnica.

– Video sam da si razgovarao s njim kod korala za stoku. Po načinu kako si ga zadržao i kako si mu se obratio pomislio sam da ga poznaješ.

Miler se napravio da ga je nešto na ulici zainteresovalo i skrenuo je pogled na drugu stranu kako bi izbegao odgovor, ali Robins se nije dao obeshrabriti.

– Nije hteo da mi kaže svoje ime – rekao je kratko ali je njegov pogled odavao zainteresovanost, uprkos ravnodušnosti njegovog glasa.

– Može biti da i nema ime – promrmljao je šerif, pokušavajući da razgovor okrene na šalu.

– Zar ga ti nisi pitao kako se zove, Tome? – Robins se pravio da je iznenađen. – Nisi pitao za ime nepoznatog čovjeka, koji tek što je prispeo u grad, a nosi ovakve revolvere?

Miler je nekoliko puta uzdahnuo pre nego što je rekao.

– Čuj, Robinse, kupio si revolvere od jednog nepoznatog došljaka i šta sad ima da se raspituješ? To ti se i ranije događalo, zar ne?

– Naravno da se događalo i događa se vrlo često.

– Onda se okani dalje priče i nemoj da me gnjaviš. I nemoj da gnjaviš čovjeka koji ti ih je prodao. Preprodaj revolvere kad ti se ukaže prilika i zaboravi na njih kao da nisu ni postojali.

Opominjući prizvuk Milerovog glasa naterao je Robinsa da promeni ton.

– Naravno, Tome. Do đavola, nemoj da se žestiš zbog moje radoznalosti. Možda je ova vrućina delovala i na tvoje živce.

– Da, možda je to posledica vrućine.

Rekavši to, šerif se udalji i uputi pravo ka zgradi zatvora. No čim je Miler nestao s domašaja pogleda, Vesli Robins je zatvorio svoj dućan i otišao u salun. Videvši Lojda Lija samog, kupio je dve čaše pića i ponevši ih do stola za kojim je Li sedeo, seo je naspram njega, iako ga ovaj nije pozvao. Gurnuo je čašu preko stola do Lija, koji ga je samo ćutke odmerio pogledom.

– Sad mi pade na pamet da mi niste rekli svoje ime, došljače – rekao je puškar obazrivo.

– Ne, nisam.

Robins je srknuo viski iz svoje čaše i zavalio se na naslon stolice u očekivanju da dozna odgovor na pitanje koje ga je kopkalo. Ali odgovor nije stigao, a Lijev ozbiljan pogled sprečio ga je da dalje postavlja pitanja. Posle nekoliko minuta ustao je od stola i napustivši salun, vratio se u svoju prodavnicu oružja. Pospremio je izlog i za Lijeve revolvare pripremio počasno mesto, gde će ih svako lako u prolazu zapaziti. Zatim je napisao na komadiću papira oglas i stavio ga pored revolvera.

Prodaja na javnoj licitaciji. Subota ujutru u deset časova.

Predosećao je da će do tada došljakovo ime biti poznato i da će ono njegovoj robi podići vrednost.

Završivši s tim, izašao je iz radnje. Dok je zaključavao vrata začuo je iza sebe šum nečijih koraka. Okrenuo se i našao se pred jednim visokim čovekom

rošavog lica, koji ga je gledao s interesovanjem.

– Čiji su to revolveri koje ćete izložiti na javnoj prodaji, mister? – zapitao je ljubazno.

Vesli se, međutim, zabrinuo. Mada je govorio ljubazno i tiho, nepoznati je ostavio na njega utisak nečeg smrtno neprijatnog. Došljak je na sebi imao crn, dugačak kaput, besprekorno čistu belu košulju, crnu, uzanu mašnu i uglačane čizme. Izgledao je pristojno, ali je nešto na njemu zračilo dahom smrti. Ozbiljnog izraza lica, zabacio je peševe svog sakoa i otkrio širok pojas s dva revolvera u futrolama. Drške revolvera bile su crne. Trgovac je nemirno progutao pljuvačku.

– Ja... ovaj... ne znam, mister.

Nepoznati je koraknuo napred i prinudio Robinsa da uzmakne do zida. Trgovac je odjednom osetio kako mu se usta suše i kako mu je telo orosio hladan znoj. Iako nije progovorio ni reč, rošavi došljak mu je naterao ledene žmarce uz kičmu. Onda je, skoro ne mičući usnama, izustio.

– Kako ćete nešto prodati kad ne znate kolika mu je vrednost, mister? Hajde, mućnite malo glavom!

Vesli je uplašeno pogledao prema salunu, a tamne, duboke oči nepoznatog pošle su za njegovim pogledom.

– Taj čovek dojahao je pre jednog časa – rekao je trgovac nervozno. – Šerif ga je dočekao i saslušao, a posle toga on je došao k meni i prodao mi svoje revolve-re. Moram priznati da godinama nisam video takve.

– Izuzetno su uglačani i održavani – primeti došljak.

Robins klimnu potvrdno glavom, povlađujući sagovorniku.

– Ja sam ih upravo maločas očistio.

– Ponovo je pogledao stranca i njegova dva nisko pripasana revolvera i novi talas jeze prostrujao mu je telom. – Pretpostavljam da ako ga je šerif Tom Miler pustio u grad, taj čovek mora biti...

– Tom Miler? – ponovi stranac.

– Tačno, Getsone – začuo se jedan ravan glas iza njega. Robinsu su uzdrhtala kolena. Miler im se nečujno prišunjao.

Došljak je hladno odmerio šerifa, a onda kratko klimnuo glavom.

– Dobar dan, Milere.

– Čisti se iz moga grada, Getsone. Odmah! Jaši pre nego što ti se sedlo ohladi.

Getson odmahnu glavom i osmeħnu se uglom usana.

– Na tragu sam jednom čoveku, Mile-re, a vi valjda znate kakav sam ja kad sam na tom poslu.

– Ne dajem ja ni pet centi na to kakav si. Kažem ti da se čistiš! – Šerifova ruka kliznula je pored tela ka dršci revolvera. Robins je opazio da se na to Getson nije ni pomerio. Stajao je nepomično i gledao šerifovu ruku sve dok ovaj nije izvukao revolver iz futrole i počeo ga dizati prema njemu. Sve je to trajalo koliko i treptaj oka. A onda se Getsonova desnica munjevito pružila. Robins je začuo kratak Milerov krik i dva revolvera su grmnula. Pucanj jednog od njih prolomio se delić sekunde pre drugog i šerif Miler je pao licem ka tlu.

Getson mu je prišao i okrenuvši ga vrhom čizme na leđa, zgrabio trgovca za rame da bi ga sprečio da pobjegne.

Drhteći kao prut, Robins je počeo micati usnama, ali su mu usne ostale neme.

– Video si ko je prvi potegao oružje, mister – rekao je Getson.

Znoj se počeo slivati trgovcu u oči. Želeo je da pobjegne i da izbegne odgovor, ali su ga došljakove crne oči držale prikovanog na mestu, čak čvršće od njegove ruke. Klimnuo je glavom nekoliko puta kako Getson ne bi došao u nedoumicu na čijoj će on strani biti.

– Dobro – nastavi Getson. – Ako se neko bude raspitivao, seti se tačno tog trenutka. Od toga ti, upamti, zavisi život! A sada mi daj one revolvere, pa pođimo da tom prodavcu oružja učinimo prijateljsku posetu.

Robins je žurno otključao dućan, dograbio revolvere iz izloga i bez reči ih pružio Getsonu.

Uzevši ih, ovaj reče.

– Hajdemo! Ti ćeš mi sa ulaznih vrata pokazati tog čoveka, a onda mi se možeš gubiti s očiju!

Nekoliko ljudi je izašlo na ulicu, ali niko se nije usudio da priđe i izvidi ko je i zbog čega pucao. Getson je poterao trgovca ispred sebe do pokretnih ulaznih vrata saluna. Prišavši do vrata provirio je preko njih.

– To je zaista Lojd Li – konstatovao je.

Trgovac je zinuo. Lijevo ime nije mu bilo nepoznato, pa ipak kada ga je video nije ga poznao. Getson je ramenom odgurnuo dvokrilna vrata i ušavši u salun, stavio revolvere na šank. Skupio je u džepu nešto sitnine i poručio viski. Barmen Tim Vejd ga je pažljivo pogledao i zaustio nešto da kaže, ali se ipak

predomislio i oćutao. Pogled Getsonovih očiju naveo ga je da mu brzo posluži piće i ćutke se udalji.

Došljak je uzeo piće, a onda se okrenuo i pogledao Lija. Ovaj je odgurnuo stolicu pod sobom i vrlo polako ustao na noge. Očigledno je poznavao pridošlicu i naslućivao je šta se sprema.

Getson je prvi progovorio.

– Imao sam dosta muke da te nađem, Li.

– To sam i hteo. Hteo sam da me niko ne nađe.

Getson se osmehnuo.

– Prošao sam kroz šest gradova i raspitivao se za tebe. Ni u jednom od tih gradova niko te nije video. Tek u sedmom naišao sam na jednog štalskog momka koji te se setio. Činilo mu se da si to bio ti, jer te je jednom video u Ponderosi. Nije pogrešio, zar ne? Tačno. Baš u Ponderosi ti si ubio jednog mog prijatelja.

Lojd Li se nagnuo napred i oslonio se dugačkim rukama o sto. Odjednom je u salu utrčao jedan čovek i paničnim glasom povikao.

– Do đavola, Time, maločas je neko ubio Toma Milera!

Getson dograbi tog čoveka za prsa košulje i odgurnu ga do šanka, a onda besno preseče pogledom barmena.

– Ućutkaj ga!

Vejd je pokretom ruke dao znak glasnoši da bude miran. Ovaj je od straha pobledeo i ostao nepomičan, leđima naslonjen na šank, ne znajući šta da radi s rukama koje su mu mlitavo visile.

Vesli Robins se nećujno ušunjao u salun i našao sebi zgodno mesto na kraju šanka, odakle je mogao sve da vidi,

ali i da pobegne ako zatreba. Getson ga kratko pogleda pa se ponovo okrenu ka Lojdu Liju.

– Taj moj prijatelj, koga sam maločas pomenuo, zvao se Džoni Fegin. Džoni je imao samo dvadeset jednu godinu.

– Ne znam koliko je imao, ali izazvao me je – odvrati Li. Ostao je oslonjen o sto, ruku malo raširenih i šaka položenih na uglačanu drvenu ploču.

Getson je njegovo objašnjenje prihvatio klimanjem glave. Iz njegovog držanja moglo bi se pomisliti kako Lijevo objašnjenje smatra opravdanim, ali to je bila samo varka, jer je odmah nastavio.

– Zatim je tu bio i Džesi Vinsent.

– I s njim je bilo isto – izusti Li i jedva primetno sleže ramenima.

– Je li tako bilo i s Alom Jangerom? Al i ja smo bili prijatelji i imali smo neke planove.

– Šteta. Tako je moralo biti.

Nastala je duža tišina, a onda je Getson obrisao usta nadlanicom i prstom pokazao revolvere na šanku.

– Uzmi ih i pripaši – rekao je kratko.

Li je odmahnuo glavom.

– Ja sam završio s obračunima, Getson. Ako ti je to želja, možeš poći kuda hoćeš i reći svakome kome želiš da sam se uplašio i ustuknuo pred tobom.

Getson je odmahnuo glavom.

– Neću ti dozvoliti da uzmakneš, Li. Moraš prihvatiti šansu sa mnom ili ću te jednostavno ubiti kao psa. Sit sam tebe, sit sam priča o tebi, sit sam svega što ljudi govore: te kako si učinio ovo, kako si mogao učiniti ono...

U mukloj tišini koja je nastala, Tim Vejd je vlažnom krpom obrisao šank.

Šum brisanja šanka odjeknuo je u grobnoj tišini kao grmljavina. Getson pogleda barmena iskolačenim očima i zareža.

– Prestani s tim!

Vejd ispusti krpu iz ruke kao da se opekao i zacrvene se.

Lojd Li se uspravio i udaljio od stola. Pošao je lagano ka izlazu, govoreći razgovetno.

– Ostavi me na miru, Getsone. Došao sam ovamo da nađem neki posao i da se skrasim. Od sada pa zauvek, nikada te neću ugroziti niti ti biti konkurent.

Getson je dograbio Lijeve revolvere i gurnuo ih niz šank. Li ih je prihvatio pre nego što su pali na pod. Pogledao ih je setno i prisetio se jednog drugog vremena, vremena kada je živio kao srećan i zadovoljan čovek.

– Imaš minut vremena – rekao mu je Getson.

Li je pogledao lica ljudi u salunu i shvatio da je potpuno sam. Znao je da se Getson ne šali i da nema drugog izlaza. Mirno je pripasao opasač i uvežbanim pokretom ruku proverio da li revolveri glatko klize iz futrole.. Onda je podigao glavu i pogledao svog protivnika.

– Ovo nema nikakve veze s Feginom, Vintersom ili Jangerom. Do ovoga bi došlo i da njih nije bilo.

Getsonov osmeh bio je santa leda.

– Samo potegni!

Spolja s ulice Lojd Li je čuo nerazgovetne glasove i nečije pitanje.

– Ko je to uradio?

Ali sve to ga se više nije ticalo. Nije mario ni za šta... razmišljao je samo o tome kako je mogao zavoleti ovaj grad...

Ruke su mu pošle ka drškama revolvera. Getson je potegnuo u istom trenutku i njegova odlučnost da pobedi bila je za nijansu jača. Njegovi kuršumi pogodili su Lojda Lija u srce i ovaj je umro pre nego što je bio toga svestan. Jedan kuršum iz Lijeovog revolvera okrznuo je Getsona po ramenu i odleteo na ulicu.

Kada je prasak revolvera zamro, s ulice se začuo krik i neki čovek je izbezumljenim glasom povikao.

– Oh, Gospode Bože, Džimi!

* * *

Topao povetarac šumeo je u gustom suvom šiblju i remetio tišinu prekidanu samo reskim šumom čupkanja trave, koji je dopirao s mesta gde su pasli sapeti konji. Ležeći ispod jednog niskog bora, Dok Holidej se oslonio na lakat i pogledao ženu pored sebe. Kim je ležala zatvorenih očiju, kao da spava, s jednom rukom zabačenom iznad glave, dok je drugom pridržavala otkopčanu bluzu ispod koje su se ravnomerno dizale i spuštale bele grudi. Dok je znao da ona ne spava i pitao se o čemu razmišlja. On sam je još bio pod utiskom upravo doživljene ljubavne igre i dok je ležao, zagledan u njeno lice i kosu, činilo mu se da još uvek oseća njene poljupce i strasna milovanja. Osmehnuo se u sebi. Osećao je zadovoljstvo slično onome koje oseća čovek nakon važnog životnog otkrića. Možda mu život tim intimnim božanstvenim doživljajem pruža nadoknadu za nevolje i strepnje kojima ga je često mučio. Možda je sve to bilo deo sudbinskog zakona ravnoteže, koji svakom čoveku daruje njegov delić sreće.

Ovaj njegov delić sreće, u kome je upravo uživao, bio je dovoljno velik i vredan da ga u gradu zadrži dva meseca i, kako su sada stvari stajale, činilo se da će tako potrajati još dosta dugo. Kim ga je volela i pružala mu sve što žena može da pruži voljenom muškarcu. U svakom slučaju, ona nije imala nikakvog razloga da glumi ljubav i pretvara se, što ljudi ponekad čine iz koristoljublja ili nekih drugih sebičnih razloga, jer je imala sve što žena poželeti može: mladost, lepotu i bogatstvo.

Dok podiže pogled ka plavetnilu neba i pomisli koliko je čudna sudbina koja je oduzela život jednom čoveku, što je samo po sebi bilo tragično, ali je ipak, kao da želi da poravna i drugu, svetliju stranu života, omogućila sreću drugom ljudskom biću. Džejs Flečer, Ronov sin, bio je mrtav već četiri godine. Ron to nije mogao da preboli, utoliko pre što je nekoliko godina pre toga izgubio još jednog sina, Džejsovog starijeg brata. Sada je sve poglede upirao u Džimija, svog jedinog unuka, jer Džejs i Kim nisu imali dece. Iako nikada nije zaboravila da je njen muž ubijen u salunskom obračunu, Kim je naučila da živi bez njega i potrudila se da sebi stvori drugi, novi život. Džejs je otišao sa ovoga sveta i iz njenog života, a došao je Dok Holidej. Vreme se potrudilo da izbriše tužne uspomene.

Kim je uzdahnula i otvorila oči. Dok je voleo da gleda te njene oči, tamnozelene kao duboko planinsko jezero, lepe, sjajne i setne. Mada mu ona to nikada nije rekla, Dok je naslućivao da Kim nije odviše volela pokojnog Džejsa, bar ne onako kako je u početku zamišljala. Sada

joj je postalo jasno da je život s njim bio isto tako prazan kao i život posle njega. Možda je za nju susret s Dokom bio otkrovenje kome se radovala, ali zbog kojeg je istovremeno i patila, svesna godina koje su joj isprazno prošle.

Dok se nadneo nad nju i poljubio je. Ona mu je uzvratila poljubac i pogledala ga.

– Znaš li o čemu sam upravo razmišljala?

– Ne. Još nisam dorastao rešavanju tako krupne zagonetke.

– O, mislim da si ti u tome vrlo vešt! Kako inače da se objasni to da uvek dobijaš na kartama?

Holidej se osmehnuo.

– Možda je to zbog toga što u nečemu drugom nemam sreće. Uostalom, čitanje misli u igri je nešto sasvim drugo. U poređenju s vašim ženskim glavama muškarci su prave otvorene knjige.

– Znači, i ti si? Zašto onda ja ne znam da li me voliš?

Dok podiže pogled ka nebu.

– I ti bi sada htela da te ja u to uverim?

– Da, htela bih, jer sam upravo sanjarijala da sam negde daleko odavde s tobom.

– Kim, moram ti još jednom reći da nije mudro razmišljati o budućnosti sa mnom... Za sada su to samo nedostižne sanjarije. Pustimo da vreme kaže svoje, da smognem snage da svoju prošlost uskladim sa željama... mojim... i tvojim. A sada pođimo! Ti se vrati na ranč.

– A ti? – upita Kim neraspoloženo.

– Ja ću odjahati do onih brežuljaka. Hoću da posetim Endija Krauna koji ima

malu farmu s one strane brda. Upoznao sam ga nedavno i učinio mi se zanimljivim. Možda ću se vrlo kasno vratiti u grad. U svakom slučaju sutra ćemo se videti.

Kim je bez reči ustala i pošla ka mestu gde su pasli konji. Holidej je pošao za njom i pomogao joj da odveže konja i da ga uzjaše. Našavši se u sedlu, Kim mu otposla poljubac i potera konja ka zapadu. Dok je sačekao da se ona udalji, a onda osedlao svog ždrepcu i pojahao ka brežuljcima. Pomislio je kako će ga Tom Miler večeras uzalud čekati na uobičajenu partiju pokera.

* * *

Sunce je bilo visoko na nebu kada je Holidej napustio farmu Endija Krauna. Jahao je brzo, jer je uprkos prohladnoj noći sunce već žestoko peklo i iz ugrejanog tla dizala se jara. Iskustvo mu je govorilo da će to biti još jedan vreo dan i ukoliko se pre vrati u hladovinu svoje hotelske sobe i čaši hladnog piva utoliko bolje. Nije, dabome, imao ništa protiv prerije i divlje lepote planina, ali u dubini duše on je ipak bio gradski čovek. Voleo je udobnu postelju, stolicu za ljuljanje i sto sa zelenom čojom, dobru cigaru i čašu brendija, a kad je žedan i hladno pivo. Nije mu bio mrzak ni pogled na nalickane gradske dame, niti mu je smetao žamor njihovog ćeretanja. Ukratko rečeno, udoban gradski život pretpostavljao je životu u divljini i sada je želeo da se tamo vrati.

Prešao je preko prevoja jednog brežuljka i produžio da jaše niz neravnu, retkom šumom obraslu padinu da bi ne-

što dalje otkrio kako na ranču Rona Flečera nema nikoga. U daljini je ugledao grupu kaubojja, ali sve u svemu to ga je začudilo. Onda se prisetio kako je Ron imao običaj da Džimija i Kim jednom sedmično odveze u grad i verovatno je to bio razlog njihovog odsustva. Pogledavši kuću i baštu oko nje, došao je do zaključka kako je život na ranču Flečevih nesumnjivo udoban. Ron Flečer je znao kako se radi i živi. Zabacivši šešir na potiljak, Dok je maramicom obrisao čelo i onda odjahao.

Došavši nadomak grada ugledao je povorku ljudi koja je glavnom ulicom izlazila iz grada. Holidej zateže vođice i na prvi pogled pomisli da su se ti ljudi okupili da nešto proslave. Ali odmah je promenio mišljenje, jer su se ispred kolone kretala troja kola, a za njima po četvoro u redu išlo je više od stotinu muškaraca i žena. Po izrazu njihovih lica shvatio je da se ne radi ni o kakvoj paradi ili veselju.

Podbo je petama konja u trk, ali pre nego što je stigao do prvih kola, ugledao je Kim Flečer pored starog Rona. Oboje su izgledali duboko potreseni. Na obrazima Kim videli su se tragovi suza, a preko ramena imala je prebačen crni šal, kao da nije toplo leto već hladan zimski dan.

Dok je sjahao i žurno pošao ka njoj. Iza Rona išao je Tim Vejd a pored njega Vesli Robins. Vejd je isprekidao uzdahnio, a Robins je samo oborio pogled.

Holidej je dodirnuo Kim po mišici i istog trenutka niz obraze su joj se ponovo zakotrljale suze.

– Šta se desilo? – upita Dok.

Ron Flečer je odgovorio umesto svoje snahe.

– Džimi je mrtav. Pošli smo da ga sahranimo. Ostao sam sam. Sam i očajan.

Kim je zagnjurila lice u šake i počela da jeca. Holidej ju je prihvatio ispod ruke i pošao nekoliko koraka uporedo s njima. Ženi su podrhtavale noge i izgledalo je kao da će se onesvestiti od pretrpljenog šoka i bola.

– I Tom Miler je mrtav, Holideje – obavestio ga je Vejd. – I neki čovek po imenu Lojd Li.

Dok je izvukao Vejda iz povorke ozbiljnih muškaraca i uplakanih žena.

– Objasnite mi u čemu je stvar – rekao mu je. – Lojd Li. To ime mi je poznato.

– On je revolveraš. Dojahao je u grad juče kasno popodne i po svemu izgleda kako je nameravao da tu ostane. Ali neki lupež, po imenu Getson, prinudio ga je na obračun. Obojica su potegli oružje i opalili, ali Lijev kuršum je promašio... i pogodio malog Džimija Flečera.

Holideju se smračilo lice.

– Oh, Bože, kakva nesreća – izustio je i pogledao za kolima.

Neko vreme njih dvojica posmatrali su pogrebnu povorku koja se počela penjati padinom ka groblju, a onda je Dok smogao snage da upita.

– A taj Getson... ubio je Toma?

– U poštenom obračunu, kako kaže Vesli.

– To je možda tačno a možda i nije – Dokov glas bio je promukao. – Nikada nisam video nekog običnog revolveraša koji bi bio brži od Toma.

Vejd slegnu ramenima.

– Verovatno zato što niste videli Getsona. Ne znam ko je on, ali poteže munjevito. Ja tu ništa nisam mogao da pomognem, a sumnjam i da bi bilo ko drugi mogao. Vesli se uporno drži svoje priče o događaju... – Počutao je malo pa dodao. – Video sam tog Getsona u akciji. Brz je kao munja i surov. Kod njega nema milosti.

– Gde je on sada?

– Sinoć je od mene kupio bocu viskija i povukao se u jednu od mojih soba na spratu.

– Dozvolili ste Tomovom ubici da prenoći u hotelu?

– Ja nisam vičan oružju, Holideje. Ja vodim salun i izdajem sobe za prenoćište. Šta je čovek kao ja tu mogao da učini?

Dok tiho opsova, a onda upita glasno, razljućen i svojom i tuđom nemoći.

– Je li bilo ko preduzeo nešto?

– Niko nije mogao ništa da učini, Holideje. Zar očekujete da trgovci, službenici ili stari ljudi i žene preduzmu nešto protiv takvog čoveka?

Dok pogleda prema brežuljku i kao da ga je to smirilo.

– Dobro, Time, niko vas ne osuđuje zbog toga. Recite mi samo gde se Getson sada nalazi.

– Pretpostavljam da je još uvek u svojoj sobi. Jutros je, naime, sišao i uzeo još jednu bocu. Izgleda da ga smrt svih tih ljudi nije ni najmanje dirnula.

Dok izvuče revolver iz futrole kako bi proverio je li pun. Tim Vejd ga uhvati za ruku.

– Polako, Holideje! Vi niste u stanju da se merite s Getsonom.

Dok mu odgurnu ruku.

– Pobrinite se za Kim i Rona, hoćete li, Tim? I postarajte se da u salunu bude tiho.

– Bilo bi bolje da pođete sa mnom i odate poslednju počast Tomu i malom Džimiju – posavetovao ga je Vejd. – Kasnije bismo mogli skupiti još ljudi i onda bismo imali više...

Holidej ga skloni u stranu i ponovi.

– Pobrinite se za Kim. Recite joj da ću kasnije doći kod njih.

Izustivši to, Dok se čvrstim korakom udaljio. Tim Vejd ga je za trenutak pratio pogledom, a onda pohitao da stigne povorku. Kola su se već bila zaustavila i s njih su skidali tela Toma Milera i Džimija Flečera.

Vejd je prišao Vesliju Robinsu.

– Onaj šašavko otišao je da potraži Getsona – rekao je zadihano. – Izgleda da ćemo ovim putem još jednom proći brže nego što smo mislili.

Robins je pobledeo – On ne može da sredi Getsona. Ne verujem. Postići će samo to da izgubi glavu.

Kim Flečer je čula šta je Robins rekao i okrenula se da pođe prema njemu, ali se onesvestila i srušila na zemlju.

Holidej je u međuvremenu laganim korakom ušao u salun i popeo se uz stepenice dozivajući sve vreme Breta Getsona. Ali nije dobio nikakav odgovor.

– Getsone! – viknuo je glasnije. – Ja sam Dok Holidej. Dolazim po tebe!

Njegov glas je odjeknuo u hodniku i to je bio jedini odgovor na njegove reči. Pošao je da pretraži sobu broj tri i primetio je da su jedna vrata na kraju hodnika

odškrinuta. Oprezno im je prišao i odgurnuo ih.

Getson je ležao na postelji, staklastih očiju uprtih u tavanicu. Prazna boca ležala mu je na prsima, a opasač s revolverom na podu.

Dok je polako zakoračio u sobu, ali pre nego što je stigao do postelje primetio je tragove krvi na jastuku. Dodirnuo je revolveraša vrhom cevi svog kolta, ali ovaj nije reagovao. Onda je okrenuo Getsonovu glavu u stranu i na potiljku ugleđao veliku rupu. Odskočio je uzbuđeno i pobledeo. Prošlo je nekoliko minuta pre nego što se sasvim pribrao i krenuo da detaljnije pregleda leš i pretrese sobu. Na Getsonovoj glavi otkrio je poveliku čvorugu i tragove na podu koji su ukazivali na mogućnost da je bio vučen od prozora do postelje. Na jastuku je našao nagoretine od baruta, a jedan jedini kuršum ispaljen je kroz perjani jastuk i razneo Getsonov potiljak. Ubica je očigledno posle toga okrenuo jastuk i spustio na njega Getsonovu glavu.

Po Dokovom uverenju to je u najboljem slučaju bilo trapavo izvršeno ubistvo. Ma kolika hulja da je Getson bio, njegov ubica svakako nije bio ni za dlaku bolji. Dok je zatvorio vrata sobe i sišao u salun. U Vejdovom baru natočio je sebi čašu brendija i ostao zagledan u nju. Pomerio se tek kad je čuo da se ljudi vraćaju s groblja.

Izišao je polako na trotoar i ugledao Tima Vejda i Veslija Robinsa kako žure k njemu.

– Šta je s Getsonom? – doviknuo je Vejd izdaleka, ali dovoljno tiho da se njegov glas na spratu ne bi čuo.

Holidej se međutim žurio u drugom smeru. – Mrtav je. Ne dirajte ga dok se ne vratim – doviknuo im je preko ramena.

Vejd je s olakšanjem odahnuo.

– Do đavola, Vesli! Šta će na to reći šerifov zamenik?

Ali trgovac oružjem ga nije slušao. Sva njegova pažnja bila je usredsređena na izlog njegove radnje u kome su bili izloženi revolveri Lojda Lija. Kao što je planirao, nameravao je da ih u subotu proda na aukciji. Bilo je u gradu i okolini mnogo kauboja koji su žudeli da pripašu oružje čuvenog revolveraša. Ali još bi veći posao bio ako bi se mogao dočepati revolvera koji su ubili Lojda Lija.

Liznuo je usne pri pomisli na veliku, neočekivanu zaradu i udaljio se ne progovorivši ni reč.

Vejd je slegnuo ramenima i ušao u salun. Nije se ni potrudio da se popne do Getsonove sobe i proveriti šta je s njim. Ako je Dok Holidej rekao da je Getson mrtav, onda je to sigurno tačno i utoliko bolje. Njemu je pak predstojao naporan dan, jer je trebalo uslužiti pićem one koji su se vraćali s pogreba Toma Milera i Džimija Flečera.

* * *

– Oh, Dok, Dok...

Kim Flečer mu je pala u naručje i zajecala, naslonjena na njegovo rame. Holidej ju je nežno pomilovao po kosi i bacio pogled do Rona Flečera. Znao je da u tom trenutku može malo šta da kaže ili učini za njih.

– Mislim da će biti najbolje da odmah odete i odvedete Kim, mister Flečere.

Jer ništa, na žalost, u ovome ne možemo izmeniti.

– I ja mislim da će to biti najbolje, mister Holideje – odgovorio je Ron i dodirnuo Kim po ramenu. – Hajdemo, Kim. Vreme je da pođemo.

Kim se odvojila od Doka, ali bila je još daleko od toga da bude pribrana.

– Zašto, Dok? – uzdahnula je. – Zašto je sve to moralo da se dogodi? Zašto je baš Džimi morao da strada... tako mlad, tako pun života...

– Ne znam, Kim. Ne znam čak ni šta se u stvari desilo. Ali, veruj mi, učiniću sve da to saznam.

– Desilo se to da je dvojici suludih revolveraša i hulja dopušteno da uđu u naš grad – rekao je Ron Flečer gnevno. – Trebalo ih je pobiti pre nego što su uspeali da se približe poštenim ljudima.

– To ne bi mnogo pomoglo, mister Flečere – izustio je Dok tiho.

– Bi! Kako da ne? Sada moj unuk ne bi bio mrtav. Ali protiv takvih hulja nešto se mora učiniti. Tom Miler je uvek govorio kako nijednom takvom tipu neće biti dozvoljeno da se zadrži u gradu. Uprkos tome, priča se kako je hteo da dopusti Lojdu Liju da ostane. A to je ono što je izazvalo varnicu i požar i zbog toga je mali Džimi sada mrtav!

Kim je prišla svekru i uzela ga za ruku.

– Nemojte više ništa da kažete, oče. Hajdemo kući i ostavimo Džona da postupi po svom nahođenju.

Flečer je obgrlio vitka ramena svoje snahe i privukao je k sebi. Duboko je uzdahnio i digao pogled ka nebu. Onda je jedva čujno rekao – Da, hajdemo kući.

Mister Holidej ima svoje probleme, Ted Gregori ima svoje... svi imaju svoje probleme...

Poveo je Kim niz padinu, a Dok je po-
šao za njima. Pomogao je Kim da se po-
pne u kola i zadržao na trenutak njenu
ruku u svojoj.

– Na žalost, ne znam što bih rekao u
ovakvom trenutku – rekao je tužno – Ali
ti znaš kako se osećam, zar ne?

– Znam, Dok.

Holidej se odmakao od kola.

– Doći ću čim budem mogao. Ako vam
zbog nečega budem potreban, samo mi
javite.

Oboje klimnuše glavom i Ron Flečer
potera zapregu.

Holidej se uputio prema salunu. Stigao
je baš u trenutku kad su iznosili telo
Breta Getsona. Neko je doviknuo.

– Odličan potez, mister Holideje! Za-
hvalni smo vam... ceo grad vam je za-
hvalan.

Šerifov zamenik Ted Gregori naglo se
okrenuo i zaniteresovano pogledao ono-
ga ko je to rekao.

– Zahvalni... na čemu, Vatsone?

Lin Watson je bio najkrupniji i uprkos
svojim poodmaklim godinama, još uvek
najjači čovek u gradu. Svakodnevno po-
dizanje i nošenje ogromnih drvenih sta-
bala u obližnjem stovarištu građe davalo
je snagu njegovim mišicama, a istovre-
meno otupljivalo njegov ionako zakr-
žljali um. U gradu je uglavnom smatran
za čoveka male pameti, ali su ga se zbog
njegovog rasta i snage svi pribojavali.

– Zato što je ubio Getsona, Tede. Do
đavola, zar je važno kako je to izveo?
Važno je da je posao obavljen.

– Nisam ga ja ubio – rekao je Holidej,
nastojeći da ne pokaže svoje tmurno
raspoloženje. – Kada sam ga našao u
njegovoj sobi već je bio mrtav.

Šerifov zamenik Ted Gregori bacio je
pogled ka Watsonu i dvojici ljudi koji su
iznosili Getsona i digao obrve kao da
se nečemu čudi. I ostali koji su došli
da vide mrtvog revolveraša izgledali su
podjednako iznenađeni. Tim Vejd je iza
šanka nabrao obrve.

– Ako ga vi niste sredili, Holideje, ko je
onda? – upitao je.

– To ne bih znao – odvratio je Dok mir-
no i prešao pogledom po nemim licima
okrenutim ka njemu.

– Nisam čuo pucanj pre nego što smo
pošli na groblje – nadovezao se sada i
Gregori. – Posle toga u gradu nije bilo
nikoga... sem vas... koliko sam mogao
da vidim.

– Rekao sam da je već bio mrtav kad
sam ga našao – ponovio je Holidej za ni-
jansu oštrijim glasom

Vejd pomirljivo slegnu ramenima.

– Okej, okej, nije ni važno. Drago mi
je što moju kuću neće više kužiti njegov
zadah.

Rekavši to, on se okrenuo i izašao,
odgurnuvši nekoliko ljudi koji su mu se
našli na putu. Ted Gregori ga je ispratio
pogledom, kratko ga osmotrio, i pro-
govorio kao da se nikome posebno ne
obraća.

– Pa neka bude tako... za sada – mah-
nuo je rukom onima koji su nosili Getso-
na. – Odnosite leš u zatvor, a posle toga
neka mi se jave svi oni koji su nešto čuli
ili videli. Getson je ubijen s leđa. A to je

ubistvo s predumišljajem... ma ko da ga je izvršio.

Nosači su poneli leš, a šerifov zamenik je pošao za njima.

Ostavši u salunu s ljudima koji su ga podozrivo gledali, Holidej se natmurio. Opet mu je ta prokleta sudbina natovarila sumnjičenje na grbaču.. ma koliko da je naučio da živi ne obazirući se na mišljenja drugih, neosnovane sumnje su ga vređale.

* * *

Sutradan posle pogreba, Tim Vejd i četvorica članova gradskog odbora posetili su Teda Gregorija, koji je čitava dva dana utrošio trudeći se da nađe živog svedoka ubistva. Ali niko ništa nije ni čuo ni video.

Vejd je stavio na sto šerifsku značku Toma Milera i odvažnim glasom započeo.

– Održali smo sastanak, Tede i odlučili da te ovaj grad smatra najpogodnijim čovekom da popuni Tomovo mesto. Ukratko, želimo da ti postaneš naš šerif.

Ted Gregori je pogledao metalnu zvezdu i setio se čoveka koji ju je ponosno nosio i živeo u besprekornom skladu sa zakletvom koju je položio. Živeo je i umro u skladu s tom zakletvom. Sećajući se tog čoveka, shvatio je da su u poređenju s njim njegove sposobnosti veoma skromne.

– Nisam siguran da sam sposoban da preuzmem Tomovo mesto – rekao je iskreno.

– Mi mislimo da jesi, Tede – saopštio mu je Vejd. – Uostalom, Tom je imao visoko mišljenje o tebi i to nam je bezbroj puta i rekao. Da je on živ i da je u mo-

gućnosti da bira, sigurno te ne bi zaobila. Zašto bismo onda to učinili mi?

Ted je pogledao lica ljudi okupljenih u šerifskoj kancelariji. Ne samo Vejd, već i svi ostali bili su uspešni poslovni ljudi i uvaženi članovi društva. Sem toga, on ih je poznavao kao pitome, dobronamerne i miroljubive ljude, kojima je za održavanje reda i mira bio potreban neko kao što je bio Tom Miler.

– Ako vi tako mislite – promrmljao je – ja ću pokušati.

Vejd mu je s osmehom pružio ruku.

– Znamo da si dorastao Tomu, Tede i ponašaj se tako da budemo ponosni na tebe.

Okrenuo se prema ostalima koji su redom prišli i rukovali se s Tedom. Posle nekoliko izmenjanih ljubaznih rečenica i dosetki, Vejd im reče da su slobodni i time kod Teda nije ostavio ni trunku nedoumice oko toga ko je bio zadužen za njegov izbor. Čim su ostali sami, Vejd je rekao.

– Ostalo je da progovorimo još reč-dve o jednoj stvari, Tede.

Ted ga je ćutke pogledao.

– Reč je o Getsonovom ubistvu. Holidej je izjavio da s tim nema ništa.

– Možda jeste... a možda i nije tako. U svakom slučaju, Getson je mučki ubijen.

Vejd nastavi, ponesen svojim mislima.

– S druge strane, opet, niko se nije prijavio da je to učinio.

– Da se neko prijavio, ja bih ga optužio za ubistvo s predumišljajem, mister Vejde.

Ovaj se iznenadi.

– Uhapsio bi čoveka zbog toga što je sredio hulju kao što je Getson?

– Ne sredio, nego mučki ubio. Getson je ubijen metkom u potiljak, a to jeste ubistvo s predumišljajem. Koliko znamo, on je protiv Toma Milera postupao u samoodbrani, a posle toga je pošteno izazvao Lojda Lija. Činjenica da ih je obojicu ubio još uvek ne znači da je ubica. Ali on je ubijen, u to nema sumnje.

Vejd se zamišljeno počeošao po vrhu brade.

– A da nisi nešto zaboravio?

– Šta?

– Tom Miler je bio predstavnik zakona. Niko nije imao zakonsko pravo da na njega potegne revolver. To Getsona označava kao prestupnika.

– Kako se meni čini, Tom je tu ispao brzoplet.

Vejd nabra obrve.

– A šta je drugo mogao da učini?

Ted sleže ramenima.

– Ne znam. Prosto samo mislim kako je trebalo da bude umešniji i da stvar drugačije sprovede. – Kada je Vejd zaustio da nešto kaže, Ted ga je pokretom ruke ućutkao. – Ne, stanite, dopustite mi da budem jasniji, Time! Tom je znao da se ne može meriti s Getsonom. Trebalo je, dakle, da zatraži pomoć.

Vejd je sumnjičavo zavrteo glavom i odmakao se nekoliko koraka od stola. Bacio je pogled na ulicu i promrmeljao kroz zube.

– U svakom slučaju, poginuo je vršeci svoju dužnost. Vršeci je onako kako je znao i umeo. Mislim da zbog toga svi treba da ga poštujemo. On je ponosno uzdigao i...

– I izgubio glavu – presekao ga je Ted.

– Zar ti ne bi postupio kao Tom? – upita Vejd napeto.

– Ne.

Tim Vejd se isprasio do pune visine i počeo se poigravati lančićem džepnog sata, pri čemu su se njegovi debeli prsti micali iznenađujućom brzinom i lakom.

– Pa... bar si iskren – promrmeljao je konačno.

– A to znači? – izustio je Ted resko.

Vejd se lukavo osmehnuo.

– U ovom trenutku ne znači ništa naročito, šerife Gregori. Ostavimo to kako jeste, pa ćemo videti šta će se desiti.

Rekavši to, Vejd se okrenuo i izašao iz šerifske kancelarije. Gledajući za njim, Ted je znao da na njegovo poverenje više ne može računati. No to ga nije mnogo zabrinjavalo. Seo je za pisaći sto, skinuo značku s košulje i zamišljeno se zagledao u nju. Zapitao se da li ju je stvarno želeo i da li će znati da ponese odgovornost koja je s njom išla.

Pomislio je na nerazjašnjeno ubistvo revolveraša Getsona i na jedinog osumnjičenog, Doka Holideja. Od toga da li će uspeti da reši taj svoj prvi slučaj zavisice i njegov budući autoritet. Iako sada nikoga ne zanima ko je počinilac tog zločina, jednog dana neko će se setiti tog nerazjašnjenog ubistva i pripisaće ga šerifovoj nesposobnosti i nemaru. Za čoveka koji namerava da stekne ugled i položaj u društvu to ne bi bio dobar početak.

Prišao je vratima, osmotrio grad, a onda zaključao vrata zatvorske zgrade. Njegova prva noć na dužnosti šerifa

oblasti Lorna bila je topla i depresivno tiha.

* * *

Tim Vejd je pružio ruku preko šanka i napunio čašu Vesliju Robinsu.

– Šta te jede, Vesli? – upita ga.

– Ništa.

Vejd se usiljeno osmehnu.

– Pa sad, istina je da ne grizeš nokte kao sumanut, ali ti ni lice ne sija od osmeha.

Robins se namrštio.

– Zar čovek mora da se izmotava svakog dana?

Vejd začepi bocu.

– Kako god hoćeš, Vesli. Meni je potpuno svejedno. Kažem ti samo da ukoliko osetiš potrebu da s nekim prijateljem progovoriš nekoliko reči, znaš gde me možeš naći.

Vejd uze krpu ispod tezge i poče da briše kapljice viskija, prosute po njenoj površini. Prisetio se kako mu je Bret Getson, neposredno pre Lijevog ubistva, preteći rekao da prestane s brisanjem tezge i kako su mu tada hladni žmarci zamileli uz kičmu. Zagrobno preteći revolverašev glas sledio ga je bio do srži. Zastao je usred pokreta i postavio sebi pitanje: kako se Tom Miler osećao kada se našao licem u lice s Getsonom. Da li je zaista bio budala zato što je pokušao da mu se sam suprotstavi, kao što je to Ted Gregori malo pre rekao? Ili je Miler zaista posedovao onu vrstu hrabrosti koja je jednom pravom čuvaru reda i zakona neophodna da bi grad držao pod kontrolom? Hrabrost koju, možda, Ted Gregori nije posedovao.

Vejd je obrisao viski i pošao niz šank. Odjednom više nije bio siguran u novog šerifa i u pravilnost učinjenog izbora. Ne samo zbog sumnji probuđenih u njegovom razgovoru s Gregorijem, već i zbog nečega što mu je tog trenutka palo na um. Nekoliko puta čuo je govorkanja o tome kako je Gregori zainteresovan za Kim Flečer i to je doveo u vezu s njegovom odlučnošću da traga za Getsonovim ubicom. Nije li to bio perfidan način da ukloni suparnika? Takva mogućnost otkrivala je do sada nepoznatu stranu šerifovog karaktera – njegovu sklonost da zakon koristi za lične ciljeve, a takav čovek ne može biti dobar za položaj šerifa. No sve je to bila samo pretpostavka i zbog toga je Vejd odlučio da za sada samo drži oči otvorene i motri.

Stigavši do kraja šanka odmerio je pogledom grupu kauboja, zauzetih igranjem karata i zaključio da mu oni neće pričinjavati nikakve neprilike. Bio je zadovoljan što je posle ubistva Lija i Getsona grad miran i što će verovatno takav i ostati. Zanimario je činjenicu da je Vesli zbog nečega bio uznemiren. Robins je bio čovek koji je uvek nalazio razloga da se zbog nečega brine.

Otišao je u magacin i iz sanduka uzeo šest boca viskija, izneo ih napolje i pošao da zaključa vrata. U tom trenutku spazio je jednog konjanika koji je prošao pored otvorenih izlaznih vrata na kraju hodnika.

Po prirodi radoznao, za trenutak je zaboravio na boce i pošao niz hodnik da proveriti ko bi taj konjanik mogao biti. Kasno popodnevno sunce obasjavalo je dvorište i konjanik se zaustavio pored

zadnje ograde, koja se nalazila u senci. Vejd je izvadio cigaru iz džepa prsluka, odgrizao vrh i lenjim pokretom je pripalio. Do tog trenutka konjanik je sjahao, privezao vođice za jedan stub ograde i okrenuo se.

Novi talas napetosti odjednom je preplavio Vejda i tek povučeni dim zastao mu je u ustima naduvenima kao balon. Taj čovek, visok i tamne puti, odeven u grubo odelo kakvo se nosilo u preriji i brdima, imao je nisko pripasana dva revolvera, pričvršćena kaiševima za butinu. Sasvim lagano došljak je obuhvatio pogledom celo dvorište. Vejd oseti kako mu se usta suše. Otpuhnuo je oblak dima i povukao se za korak, nadajući se da će ostati neprimećen.

Pridošlica je i dalje stajao pored konja i kada mu je pogled kliznuo do ulaza u hodnik, mišići na obrazima su mu se zgrčili.

– Ti tamo izadi – rekao je odsečno promuklim glasom.

Strah je stegao Vejdovo srce. Samo tri reči bile su dovoljne da shvati s kim ima posla. Izvadio je cigaru iz usta, ali je ostao nepomičan kao da su mu stopala zakovana za pod.

– Čuo si me.

Vejd ispusti cigaru i zakorači u dvorište.

Pridošlica je odmerio krčmara od glave do pete pogledom ostrim kao nož.

– Uplašio sam te, mister? – upitao je.

Tim je žurno zavrteo glavom.

– Ne, ni govora. Zašto biste me uplašili?

– Video si me kad sam prošao pored tvojih vrata i odmah si zauzeo neprijateljski stav.

Vejd je pokušao da osmehom opovrgne tu izjavu. – Neprijateljski? Ne. Ja sam Tim Vejd. Ovo je moj salon i ovde je svako dobrodošao.

Visoki došljak je ležernim korakom prešao preko dvorišta. – Tvoj salon? – upitao je, zastaviši pred Vejdom.

– Naravno, samo moj. Otvara se svako jutro tačno u devet časova, a zatvara kada gosti zaključe da im je dovoljno svega. Nikako ranije! Uverite se i sami.

Pogled zamućenih crnih očiju skrenuo je pored krčmara u hodnik. Kada je došljak video šest boca viskija usne su mu se neprimetno razvukle.

– Tražim brata – rekao je.

– A kako je njegovo ime, mister? – zainteresovao se Vejd, kome kao da je malo laknulo.

– Getson, isto kao i moje. On je Bret, a ja sam Ken Getson.

Vejd se očajnički trudio da ne oda svoje uzbuđenje. Pa zar je svaki zlovoljni, natmureni i opasni revolveraš na Divljem zapadu morao da dođe baš u Lorna Krik, pomislio je.. Nastojao je da se na njegovom licu ne vidi šta misli, ali bezuspešno. Dosta neubedljivo odmahnuo je glavom:

– Ne, niko s tim imenom nije bio ovde.

– Bret voli da pije – nastavio je njegov brat. – On toliko voli piće da sigurno nije mogao doći u neki grad, a da prvo ne potraži čoveka kao što si ti, Vejde. On ne voli mnogo da priča i nema neki poseban način ponašanja. Ali siguran sam da bi ga se setio da je svratio kod tebe.

Vejd se blede osmehnuo.

– Mnogo kauboja dolazi u moj salun. Veliki, mali, tihi, bučni, svakakvi. Ne mogu svih da se setim.

– Bret je gonio jednog čoveka koji nam se obojici zamerio. Bežao je pred nama. Proveravao sam svuda u Homiliju i Red Kriku, ali tamo ga nije bilo. Trebalo je da ga Bret nađe ovde. No da se to desilo, ovaj grad bi to svakako osetio. Čulo bi se.

Vejd je s čežnjom pogledao prema baru, ali tamo je sve bilo tiho i mirno. Pitao se da li će možda Vesli Robins ponovo doći da mu poveri šta ga to zabrinjava i Tim pomisli kako bi i on sada Vesliju mogao poveriti svoje brige.

– Sem toga, mister – nastavio je Getson – Bret bi me čekao. No njegov konj nije u gradskoj štali, a nisam ga video ni na glavnoj ulici, pa ni ovde, pozadi, u dvorištu gde sam očekivao da ću ga naći. I zato mi reci šta se desilo s mojim bratom.

Vejd ovlaži suve usne.

– Kako bih, do đavola, ja to mogao da znam? Ja ga uopšte ne poznajem. Možda ga čak nikad u životu nisam video, a možda uopšte i nije došao u ovaj grad. Uostalom, imam goste koje treba da poslužim.

Vejd je hteo da se okrene, ali se došljakova teška ruka spustila na njegovo rame i prsti mu se utisnuli duboko u meso.

– Ovde mi nešto zaudara, mister. Nešto strašno zaudara. Desilo se nešto što bi ja trebalo da znam.

Krčmar je zavrteo glavom i bolno zgrčio lice. Pomislio je da nekoga pozove

u pomoć, ali je zaključio kako će ipak biti bolje da ne rizikuje da tim pozivom potpali fitilj dinamita.

– Ništa se nije desilo, a ako i jeste, zašto ne odete da potražite šerifa? Ja sam poslovan čovek i ne želim neprilike. A sada me ostavite na miru!

Na krčmarevo iznenađenje, Ken Getson je odjednom sklonio ruku s njegovog ramena. Vejd je već hteo da odahne kad ga je Getson strahovito udario po licu. Vejdu su klecnula kolena i u istom trenutku snažan aperkat pogodio ga je u vrh brade i oborio ga na tle.

Ležao je još uvek bez svesti kada se Getson vratio u dvorište, noseći u rukama dve boce viskija. Poveo je konja u glavnu ulicu, a onda se vratio u dvorište i popeo se uz stepenice do visoke verande, odakle je, pijuckajući viski, mogao da osmatra grad.

* * *

Kasnije te večeri Holidej je doživeo još jedno iznenađenje. Tek što je završio večeru, na vratima restorana pojavili su se Ron i Kim Flečer. Oboje su bili ozbiljni, ali pribrani.

Seli su i naručili kafu. Kada se kono-bar udaljio, Ron je progovorio.

– Odлучili smo da već večeras dođemo u grad i raščistimo neke stvari, mister Holideje.

Dok je za trenutak digao obrve i izvadio cigaru iz fine srebrne tabakere. Kresnuo je palidrvce i prinoseći plamen vrhu cigare pogledao Kim, a zatim Rona. Imao je utisak da je ovom iznenadnom dolasku prethodio razgovor među njima i da je on bio deo tog razgovora. Naslućivao

je i zbog čega. Ron je konačno shvatio da između njega i Kim nešto postoji.

– Da odmah pređem na stvar – nastavio je Ron. – Mada sam već izvesno vreme naslućivao, danas sam sa sigurnošću zaključio da Kim i vi... da niste ravnodušni jedno prema drugom...

Holidej je udobnije namestio stolicu kao da želi nešto da kaže ali ga je Ron pokretom ruke prekinuo.

– Ne mislim da je to nešto loše. Znam da je Kim mlada žena i da je kad-tad morala naći nekog muškarca. Igrom slučaja, ona je htela da to budete vi i da se to desi baš u ovom trenutku.

Holidej je zamišljeno klimnuo glavom.

– Sada je Kim u komplikovanom položaju – nastavio je Ron i ozbiljno pogledao Doka. – Ona više ne može ostati na ranču. A to i ne želi. Bez obzira na mene, ona mora potražiti put u sopstvenu budućnost. Uostalom, bez obzira na moju starost, mogla bi da se izrode razna govorkanja...

Dok ne reče ništa. Kim ga je gledala toplo kao što nikada ranije nije činila, kao da je na pragu odluke koju je dosta dugo očekivala. Holidej se oseti nelagodno. Naslućivao je kuda to vodi i unapred je znao ishod.

– Da budem sasvim otvoren, Holideje; došli smo ovamo da nešto predložimo, tačnije da ja vama dvoma nešto predložim. Ja volim Kim skoro kao svoju kćer i voljan sam da prodam deo svoje stoke i da joj taj novac dam da otpočne novi život. A pošto se vas dvoje volite, najbolje bi bilo da ga počne s vama. Suma koju nameravam da joj dam nije mala. Mislim

da će biti dovoljna da odete negde daleko i krenete iz početka.

Dok oseti grč u stomaku. Iako je upozoravao Kim da od njega ništa ne očekuje, ona je podlegla svojim željama i Ronov predlog naišao je na plodno tle.

– Ja ne mogu da živim s uspomenama, Dok – rekla je mlada žena. – Moram da odem odavde. Možda ja nisam ono što ti želiš, ali dovoljno sam zrela da ti se prilagodim. Možemo otputovati u Kaliforniju i provesti tamo neko vreme. Za nekoliko meseci videli bismo da li se možemo uklopiti.

Oborila je pogled i zagledala se u svoje ruke. Holidej je shvatio koliko joj je moralo biti teško da pred Ronom otvoreno iznese svoja osećanja. Bila je zaista hrabra i on se ponosio što mu je tako hrabra žena poklonila svoju ljubav, ali ju je istovremeno i žalio. Žalio ju je zbog uzaludnog trošenja te hrabrosti i truda da tok njegove sudbine skrene u mirne vode. Pored svih ranijih razloga, njegovoj eventualnoj odluci da prihvati Ronov predlog sada je na putu stajao još jedan.

– Možda sve nije baš tako prosto – rekao je.

Ron Flečer je zamišljeno nabrao čelo i pogledao ga.

– Ne vidim zašto ne bi bilo prosto, Holideje. Vi volite Kim, je li tako?

Žena je porumenela. Pogled joj je ostao prikovan za ruke.

– Naravno da mi je draga.

– Onda nema o čemu više da se govori. Pakujte svoje stvari. Kim će spakovati svoje, a ja ću sutra iz banke uzeti izvesnu sumu novca, koju ću vam dati. Kroz

mesec dana počinje dogon stoke i ja ću poterati svoje krdo na pijacu. Polovinu onoga što dobijem poslaću vam tamo gde budete želeli. To je samo pitanje nedelja i mislim da će vam taj period biti dovoljan da donesete zrelu odluku.

Holidej je ustao i prošetao oko stola.

– Ne mogu otići odavde – rekao je.

Kim ga je zbunjeno pogledala.

– Ne možeš otići? Zbog čega?

– Zbog grada i još više zbog sebe.

Kim je skrenula pogled do Rona Flečera. Iznenadila se kada je opazila da je i starac zabrinut i iznenađen Dokovim rečima. Ron je digao pogled ka Doku i prkosno isturio bradu.

– Holideje, shvatite jedno. Meni je mnogo stalo da Kim bude srećna i sve drugo nije važno. Prema tome, pakujte se i pođite. Idite negde daleko, gde vas niko ne poznaje i gde vas neće naći nikakav novi Getson ili Lojd Li. Neka sve ide do đavola, mladi čoveče! Otreznite se i pođite iz ovog grada.

– Nije samo stvar u tome, mister Flečere. Kada sam pomenuo grad, mislio sam na nešto drugo. Znate da je Bret Getson ubijen s leđa i da mnogi misle da sam ga ja ubio. Ako sada odem, svi će biti uvereni da sam ja krivac i da sam zbog toga pobegao. A ja to ne bih mogao da podnesem.

– Šta vas se tiče šta će ljudi misliti? Šta vi dugujete ljudima u ovom gradu? Ništa. Uostalom, sve to neće imati nikakvog značaja ako odete u Kaliforniju.

– Imaće značaja svuda gde budem – rekao je Dok i prišavši Kim pomogao joj da ustane. – Ti znaš šta mislim o svemu

tome, a sada mi je na vratu još i to ubistvo s leđa.

– Sve to nije važno – naglasio je Ron Flečer odlučno. – Bolje je uživati loš glas nego ostati mrtav na ulici. Poslušajte savet starijeg čoveka, mladiću! Kakva će korist biti za vas ako Kim ostane da tuguje nad vašim lešom? Dosta joj je toga. Ne budite budala.

Holidej se uspravio i pogledao Flečera s ne manje odlučnosti nego ovaj njega.

– Ne mogu da pođem – rekao je. – Kada otkrijem Getsonovog ubicu možda će stvari stajati drugačije. U svakom slučaju, potrebno mi je bar toliko vremena da skinem sumnju sa sebe.

Rančer se okrenuo i ljutitim korakom udaljio se ka izlazu. Kim je molećivo pogledala Doka u oči i tiho rekla – Čekaću, Dok, ali čekaću kratko vreme. Molim te, ne dozvoli da dugo čekam. Ne mogu dugo. Moram da odem odavde.

Holidej ju je uzeo za ruku i ispratio je do vrata restorana. Za to vreme Ron Flečer se već popeo na sedište kola i uzeo uzde u ruke. Nijednom nije više pogledao Doka i čim je Kim sela pokraj njega, on je poterao konja u trk.

Vesli Robins je odlučio da se okane briga i da ne čeka da se Tim Vejd vrati za šank. Da je Tom Miler živ on bi dva puta razmislio pre nego što bi revolvere Breta Getsona stavio pokraj revolvera Lojda Lija. Ali pomisao na zaradu koju će ostvariti prodajom tih revolvera bila je suviše jaka da bi joj se odupro. A šta ako se Ted Gregori bude ljutio? Ništa. On nije ono što je bio Tom Miler.

Izašavši iz saluna, pohitao je u trgovinu i preuredio izlog. Posle toga su se oba para revolvera, s ceduljicama na kojima su pisala imena bivših vlasnika, našla u izlogu. Svako ko tuda bude prošao moraće da ih zapazi i glas o njima brzo će se proširiti. Jedina briga mu je bila s kojom početnom cenom da započne prodaju. Angažovaće Džošu Harvija, štalskog momka, da daje ritam prodaji, pojavljujući se kao tobožnji kupac. Harviju je lako mogao da se oduži s nekoliko čašica viskija. A ako mu neko bude zamerio da pravi posao na tragediji i smrti drugih ljudi, on će te kritičare podsetiti kako su i Getson i Li mrtvi i da su to odavno zaslužili.

Zatvarao je vrata trgovine baš kad je Ted Gregori naišao. Podsvesni osećaj krivice prouzrokovao je to da je ispustio ključeve, koji su pali na njegovu cipelu i odatle kliznuli na trotoar. Ted Gregori ih je podigao i kada ih je pružio trgovcu opazio je revolvere u izlogu. Pogledao je Robinsa pa ponovo izlog.

– Šta je ovo, Robinse?

– Ono što jasno vidiš, Gregori – odvratio je trgovac kratko. On nikada nije imao visoko mišljenje o Gregoriju. Miler je bio „kičma grada” i njegov kamen temeljac. Prema njemu Gregori je bio „sladunjavi bučkuriš”.

– Zar vi hoćete da zarađujete na tuđoj krvi, Robinse?

Trgovac se leđima naslonio na izlog.

– Lijeve revolvere kupio sam čim je on došao u grad. Miler je udesio tu kupoprodaju. Šta bi ti sada želeo da ja učinim? Da to zaboravim i da se odrekнем svoga novca?

– Nećete održati tu javnu dražbu – reče mu Ted. – Zar hoćete da se kauboји podžapaju i iskolače oči jedan na drugog zbog šanse da kupe revolvere mrtvog revolveraša?

– To su dobri revolveri.

– Ne sumnjam da su dobri – progundao Ted tmurno. – Naravno, za ubijanje. Sklanjajte, do đavola, to iz izloga!

– Ne izdiri se na mene, zameniče – prasnulo je sada i trgovac. – Ja sam poslovan čovek, vodim biznis u ovom gradu i kao takav...

– A ja sam od pre jednog časa šerif ovoga grada. I zato sklanjajte te revolvere ili ću razbiti izlog i uzeti ih!

– Ako ih uzmeš, Gregori, onda ćeš morati da ih platiš. A ono koliko ja mislim da vrede nije isto koliko ti misliš da vrede. Lojd Li je bio čuveni revolveraš... a isto tako i Bret Getson.

– Obojica su bili ubice... nevaljalci. Za slučaj da ste to zaboravili, Getson je ubio Toma Milera. Uz sve to i nedužni dečak je poginuo od kuršuma ispaljenog iz jednog od tih Lijevih revolvera. Hoćete li i to pomenuti na toj vašoj licitaciji?

Robins je pocrveneo i protegao vrat kao da ga je okovratnik košulje odjednom počeo da ga steže.

– A sada, vadite ih napolje – rekao je Ted, polazeći. Tek što je prešao desetak koraka začulo se kloparanje točkova i u grad je ušla diližansa i zastala u oblaku prašine.

Tom Miler je imao običaj da prisustvuje dolasku diližanse, pa je i Ted odlučio da tako učini.

Okrenuo se i pošao ka stanici diližanse da bi zastao iza gomile prisutnih koji su

se tu našli kada se diližansa obavijena prašinom zaustavila. Posle nekoliko trenutaka iz nje je izašla mlada žena s devojčicom, a zatim stariji muškarac sa štapom u ruci. Nekoliko kauboja, privučenih radoznalošću, dočekali su mladu ženu glasnim poklicima. Ona je porumenela do ušiju i zbunjeno se počela osvrnati oko sebe.

U tom trenutku trotoarom je pored platforme stanice prolazio Dok Holidej i videvši ženinu zbunjenost, probio se kroz gomilu. Skinuvši šešir, upitao je da li može da joj pomogne. Na licu mlade žene odmah se ukazao izraz olakšanja zbog prisustva jednog uglađenog džentlmena.

– Trebalo je da me ovde dočeka Rajder Rodžers – rekla je. – Poznajete li ga?

Rodžers je bio jedan od kauboja koji retko svraćaju u grad, ali ga je Holidej poznavao zbog jedne kratke tuče koju je ovaj izazvao u salunu. Rajder Rodžers je bio krupan, koščat mladić, kome je dan bio prekratak za obavljanje svih dnevnih poslova, uglavnom što svoje poslove nije mogao uskladiti sa željom da se druži s ljudima. Ipak, njegov mali ranč izgledao je uzorno i nalazio se u zapadnom delu doline.

– Da, slučajno poznajem Rajdera. Jeste li vi njegova rođaka?

Mlada žena je ponovo porumenela i zaštitnički obgrlila rukom devojčicu oko ramena.

– Ja treba da se udam za njega – rekla je i oborila pogled.

Holidej je u salunu čuo priče o tome kako Rajder Rodžers razmišlja o ženidbi, ali je istovremeno čuo i da poslednjih

pet godina on nije napuštao oblast Lorna Krik. Tek kada se gomila iza Doka razdvojila i kada je ispred njih stao zadihani mladi čovek, shvatio je da je ova stidljiva, simpatična mlada žena u stvari udavača i buduća mlada, „poručena poštom”. Rajder Rodžers je skinuo svoj izgužvani šešir i pokušao da njime otrese prašinu s odela pre nego što je neodlučno pogledao mladu ženu.

– Eliza Kafer? – upitao je.

Ona ga je za trenutak bojažljivo pogledala, a zatim se stidljivo osmehnula.

– Da.

Neko iz gomile pozadi je doviknuo – Dođavola, Rajder je zaista uradio ono što je rekao! I pogledajte kakav je zgoditak izvukao!

Mladi rančer se okrenuo na petama i besno iskolačivši oči preleteo pogledom po licima ljudi načičkanih na trotoaru. Nastala je tišina. On je i dalje posmatrao prisutne, čekajući da s njihovih lica nestane podsmešljivi osmeh.

– Ako neko ima nešto da kaže, onda je sada trenutak da to učini a ako ne, onda neka zauvek drži usta zatvorena – rekao je Rajder ljutito.

Niko mu nije odgovorio. Holidej je dotakao Rajdera po ramenu i kada se snažni mladić okrenuo ka njemu, Dok je odmahnuo glavom. Rajder je duboko uzdahnio pa se okrenuo ka mladoj ženi i upitao nabusito – Hoćeš li već jednom da pođeš?

Eliza je skinula šešir s glave i rastresla bujnu kosu. Dok je opazio da su u očima Rajdera Rodžersa bljesnuli zadovoljstvo i oduševljenje. Zaista je bilo teško ne

oduševiti se slapom bujnih vitica koje su se spuštale niz Elizina ramena.

Zatim je mlada žena rekla – Moja kćerka je veoma umorna. Je li to daleko odavde?

– Kako se zove? – upitao je Rajder.

– Karin.

Rajder je izvesno vreme razmišljao o imenu koje je čuo. Onda se osmehnuo.

– Lepo ime. A i Eliza je lepo ime. Ne, nije daleko.

Još jednom je ljutito pogledao gomilu koja ih je okruživala i prisutni užurbano uzmaše. Rajder je uzeo Elizinu putnu torbu i pošao prema kolima. Dok je s odobravanjem klimnuo glavom.

– Imaće dobru, finu ženu – prokomentarisao je neko od prisutnih. Dok se okrenuo i ugledao čoveka sa štapom od bambusove trske, koji je sišao iz diližanse.

– Usput smo dosta razgovarali – nastavio je ovaj. – Dva puta je htela da siđe i vrati se, ali nije imala gde.

Holidej je pažljivo pogledao pridošlicu.

– Na putu odakle...?

– Da li se to odnosi na nju ili na mene?

– Na vas.

Pridošlica se osmehnuo i pogledao niz glavnu ulicu u oba smera.

– Ja dolazim iz Talsa Sitija. Pre toga bio sam u Laramiju.

– A čime se bavite? – umešao se sada šerif Ted Gregori.

– Svim i svačim, ali najviše i uglavnom trgovinom. Ja sam trgovački putnik ako vam to nešto znači.

– Tako dakle? – konstatovao je Ted i odmahnuo glavom.

– Da, a sad ću uzeti svoju torbu i časticu vas pićem, šerife. Na taj način izbeći ćemo mnoge nesporazume.

Putnik je prišao diližansi i iz kola uzeo novu putnu torbu. Tek što je krenuo ka Tedu pojavio se užurbani Vejd.

– Gregori, moram da govorim s tobom. Odmah!

Putnik je pogledao Vejda i očigledno da na njemu nije uočio ništa zanimljivo.

– Biću u salunu, šerife Gregori – rekao je. – Pridružite mi se.

Rekavši to, udaljio se, a Tim Vejd je istresao iz sebe.

– Maločas me je udario neki pustahija iz čistoga mira. Nije imao apsolutno nikakvog razloga. Sem toga, ukrao mi je dve boce viskija.

– Kada i gde? – upitao je Ted.

– U mom salunu, gde bi drugde? Hoćeš li da ti kažem i njegovo ime?

Ted je zabrinuto klimnuo glavom. Koliko je znao, Tim Vejd je svojim pritužbama uvek zasipao Toma Milera. On je bio od one vrste ljudi kojima je sve smetalo i Ted je pomislio da će i ovo biti jedna od takvih situacija. Želeo je da umiri krčmara i da se pridruži došljaku u salunu. Pridošlica ga je na izvestan način interesovao.

– On se zove Ken Getson, eto ko je on. – Tim primeti da se Ted namrštio pa je žurno dodao. – Da, tačno, brat Breta Getsona, onog ubijenog čoveka. Brat hulje i razbojnika. Taj brat me je pokrao i prebio bez ikakvog razloga. Sada mi reci šta ćeš povodom toga da učiniš, Gregori?

Ted je pogledao prema salunu. Izgledao je kao čovek koji se našao pred nečim s čime ne može izaći na kraj.

– Onda? Hoćeš li postupiti kao Tom i potražiti tog hulju Kena Getsona? Ili nameravaš da ostaneš ovde i vrtiš palčevima?

– Gde je Getson sada? – upitao je Ted.

– Otkud bih ja to znao? Nađi ga, uzmi mu novac za viski koji mi je oteo i zatvori ga u ćeliju, a ja ću kasnije podneti tužbu protiv njega.

– Za napad i krađu? – upitao je Ted.

– Dabome, nego za šta drugo? – prasn timer Vejd.

Odjednom se odnekud pojavio Vesli Robins i videvši ih zajedno, namršti se i ušao u salun.

– U redu, pođi sa mnom i pokaži mi ko je taj tip – reče šerif krčmaru.

Vejd se trgao i uzmakao.

– Ja nisam revolveraš, Gregori. Ja sam običan, miran građanin. Ako bude neke gužve, nemoj očekivati od mene da rizikujem glavu protiv tipa kao što je Ken Getson.

Ted se napravio da ga nije čuo i pošao je prema salunu. Izvukao je revolver da proverii da li se lako vadi, pa ga vratio ponovo u futrolu, a onda ušao kroz dvokrilna vrata.

Ušavši, prešao je pogledom po ljudima koji su stajali pored šanka i sedeli za stolovima.

– Vidiš li ga? – upitao je Vejd.

– Da sam ga video, ja sada ne bi stajao pored tebe, Gregori – odgovorio je krčmar, ušavši dva koraka u salun i još jednom prešao pogledom po gostima. – Ne, nije ovde. Ali mora biti negde u blizini i

sigurno će se vratiti. Pitao je za svoga brata, ali mu ja nisam ništa rekao. To će me verovatno dovesti u grdnu nepriliku, jer će se on sigurno raspitivati i na drugoj strani i neka će mu budala svakako reći šta se dogodilo. Tada će on shvatiti da sam ga lagao i onda jao meni!

Ted je prišao šanku, svestan da samo mali broj prisutnih primećuje da na njegovim prsima sija šerifska zvezda. Prošetao je do kraja prostorije i vratio se nazad, važno ispršen, koračajući čvrstim, krupnim koracima kako bi i time istakao svoj autoritet. Onda se vratio do Vejda.

– Javite mi kad ga budete videli.

– Kuda ti ideš, do đavola? – upita ga krčmar ljutito.

– Kuda nego da ga potražim.

Rekavši to, Ted se okrenuo, izašao iz saluna i pošao niz ulicu. Bio je uplašen, ali istovremeno i ispunjen nadom i polem. Strepeo je od opasnosti s kojom će morati da se suoči, a prva od njih bila je u obličju Kena Getsona. Sasvim je drugačije to izgledalo kad je ispred sebe imao Toma Milera. Sada je bio prinuđen da sve uradi sam. Ali s druge strane, njegov novi položaj davao mu je značaj i ugled koji mu je do tada nedostajao. Sada će smeti da obelodani svoje simpatije za Kim Flečer i neće se osećati inferiornim pred tipovima kao što je taj Dok Holidej, čija je jedina vrlina što „drsko gaze kroz život” i „beru plodove” koje nisu zaslužili. On sada više nije anonimni šerifov pomoćnik Ted Gregori, već Ted Gregori šerif Lorna Krika, čovek o kome će se još čuti. Onda ga ponovo obuze malodušnost: ako doživi da se za

njega čuje... Jer Divlji zapad je bio pun tipova Getsonovog kova.

Prošao je pored trgovine Veslija Robinsa i primetio da su revolveri sklonjeni iz izloga. Dobro, bar je jedna stvar danas završena onako kako je on rekao, pomisli. Otišao je lagano do zgrade zatvora i ušavši u svoju kancelariju posvetio se čitanju dnevnika Toma Milera. Pošto je Tom oduvek govorio kako nema bliskih rođaka, Ted je smatrao da time neće povrediti njegovu privatnost.

* * *

Ron Flečer je ispijao svoje piće na jednom kraju šanka, a Vesli Robins na drugom. Tim Vejd je služio goste bez svoje uobičajene razgovorljivosti i kretao se nervozno, točeći viski u čaše, pri čemu je povremeno bacao brze poglede ka ulaznim vratima. U salunu je vladala relativna tišina i, začudo, te večeri niko nije igrao karte.

Oko osam časova u salun je ušao Dok Holidej i pucnuvši ležerno prstom poručio svoje uobičajeno piće, a zatim seo za jedan sto, okrenut leđima zidu. Vejd ga je pažljivo pogledao i primetio izvesnu promenu Dokovog raspoloženja. Iz nekog razloga usek između Holidejevih obrva bio je dublji nego obično, a to je značilo da se se u njemu skupila veća količina ljutnje ili gorčine, koja će uskoro morati da se na nekoga izlije.

Ken Getson je ušao u salun oko osam i petnaest. Ušao je kroz bočna, sporedna vrata i stigao do šanka pre nego što ga je krčmar opazio. Kada ga je video, Vejd je ispustio iz ruke bocu s viskijem, koja se pri padu razbila o pod i oteo mu

se prigušeni krik straha. Ken Getson se osmehnuo, stavio nešto sitnine na šank i lagano, izazivačkim pogledom, odmerio sve oko sebe. Ali njegov pogled još nije stigao do mesta gde je sedeo Holidej, a ovaj je već progovorio.

– Izgubio si svoj štit, Getsone. Tvoj brat je mrtav.

Revolveraš se kratko trgao, okrenuo se i ugledao Doka, koji je ustao sa svog mesta i pošto je načinio nekoliko koraka, zastao na šest– sedam metara od njega.

– Bret... mrtav?

– Da, a i ti nećeš umaći smrti, Getsone – dodao je Dok nehajno.

– Ja tebi ništa nisam učinio – izustio je revolveraš žustro, glasom koji je podrhtavao.

Opazivši odsustvo borbenosti na Getsonovom rošavom licu, Tim Vejd sinu od radosti. S dodatnim uvažavanjem pogledao je Doka. Kakva je to ljudina u stvari bila! Legenda o njemu nije se u svemu poklapala s Holidejevim držanjem od kako je boravio u Lorna Kriku, ali to je očigledno bio samo privid. Biće da je ovo što sada vidi njegovo pravo lice – lice veštog kockara i hladnokrvnog revolveraša.

– Ne, meni zaista nisi ništa učinio, Getsone iz prostog razloga što nisi ni mogao ništa da mi učiniš. Ali naneo si zlo mnogim drugim ljudima, je li tako? Ti i tvoj bedni, krvožedni brat.

– Ti si ubio Breta?

– Nisam, ali neću zbog njega liti suze. Hoćeš li ti?

Getson je stisnuo usne i oprezno pogledao oko sebe.

– On ti u svakom slučaju onda ne može učiniti nikakvo zlo, Holideje. A ni ja ne želim da imam bilo kakve veze s tobom.

Dok se glasno nasmejavao. Uokvireno bujnom dugačkom kosom lice mu je imalo blag izraz. Ali pogled mu je bio tvrd i hladan kao kremen.

– Ti si došao do one tačke u svom lupeškom životu, Getsone, kada više nije važno šta ti želiš, a šta ne želiš. Koliko ljudi ste ti i Bret ubili? Petoricu? Šestoricu? Ili možda i više?

Getson je pogledao ka sporednim vratima.

– Ne gledaj vrata, mister – opomenu ga Dok – jer te ona nikuda neće odvesti.

Prvi put u svom životu Getson je osetio šta znači pravi strah. No uspeo je da natera sebe da se isprsi i da svom držanju da pečat lažne hrabrosti.

– Idi do đavola, Holideje! Naši putevi se više nikada ne moraju ukrstiti!

– Ali bilo je suđeno da se ukrste. – Kao objašnjenje svim onima koji su se nalazili u salunu, a i kao potvrda banditovih slutnji, izgovorio je još samo ovo. – Mrzim hulje i smatram da je svet lepši bez njih.

Getson je liznuo usne i pogledao Tima Vejda kao da od njega traži podršku i pomoć. Krčmar ga je pogledao kroz stisnute kapke. Uživao je u tom trenutku. Uživao je pri pomisli da Getson može biti ubijen. Bio je čak siguran da će se to desiti.

– Nećeš me prinuditi da potegnem revolver, Holideje – rekao je bandit.

– Nisam to ni nameravao. Oduvek sam znao da si hulja i da nije vredno prljati ruke s tobom. Kao i s tvojim bratom.

– Bret je mrtav!

– Tako je najbolje. Pre toga je ubio Lojda Lija.

– Koliko znam ti nisi mario ni Lija. Što je onda važno ko ga je poslao na onaj svet: ti ili Bret?

– Važno je, jer ja to ne bih uradio. Li me je ubedio da će promeniti način života – odvratio je Dok mirno. – Sreo sam ga nedavno u Kridu. Živeo je svojim životom i jedino se brinuo da ćete ga ti i tvoj brat naći, jer je znao da ste mu na tragu. Pitao sam ga zbog čega ga gonite, a on mi je odgovorio da ga gonite samo zbog rečke na dršci pištolja. Ništa više. Bret je želeo da stekne slavu, zar ne? Ti si opet bio zadovoljan time da ostaneš u njegovoj senci. Tako ti je bilo sigurnije. A, vidiš, sada si ostao bez te senke, Getsone. Ti si sada na brisanom prostoru, na čistini. I to sam! Šta sada misliš?

Getson je odjednom digao obe ruke uvis.

– Nije tvoj način da hladnokrvno ubiješ nekog čoveka, Holideje i zbog toga nemam nameru da potegnem revolver na tebe. Naprotiv. Ja ću se sada okrenuti i izaći. Kada izađem, produžiću da hodam.

Vijugava vena iskočila je na Dokovom čelu. Polako se približio Getsonu.

– Priznaješ, dakle, da si kukavica, mister? – izgovorio je dovoljno glasno da ga svi mogu čuti.

Getson se osmehnuo uglom usana.

– Nazovi to kako hoćeš, Holideje. Meni je važno da ostanem živ. A sada izlazim.

– Šta je s Gregorijem?

– Nisam ga video i ne želim da ga vidim. Uostalom, svejedno je da li je Bret ubijen u njegovom gradu ili u nekom drugom. Jer on nije imao veze s Bretovim ubistvom.

Timu Vejdu bilo je jasno da se i Holidej i Getson vladaju svaki prema svojim principima. Dok nije bio hladnokrvni ubica i, znajući to, Getson je uspeo da ostane živ. Krčmaru je to bilo krivo, kao da je pokraden. A onda mu je sinulo da je zaista pokraden.

– Dužan mi je za dve boce viskija – rekao je iznenada.

Getson se namrštio na krčmara, a Dok je upitao – Je li to tačno?

– Naravno da jeste. Zašto bih lagao? Došao je u moj salun, zlostavljao me i na kraju me onesvestio udarcem u glavu. Zatim je ukrao dve boce mog najboljeg viskija.

– Plati čoveku šta mu duguješ – naredi Holidej Getsonu.

Ovaj je nedolučno izvadio nešto novca iz svog džepa i bacio ga na šank. Vejd je brzo pokupio novčanice i prebrojao ih.

– Nema dovoljno – konstatovao je.

– Nedostaju još dva dolara.

– Nemam više – promuca Getson.

Holidej mu odjednom priđe i zada mu pesnicom udarac u lice. Getson pade na pod, a zatim nadlanicom obrisao krv sa usana. Ležeći na podu lukavo se osmehnuo, a onda je ustao i odrečno odmahnuo glavom.

– Neću da poginem. Ne možeš me izazvati – rekao je hladno.

– Onda se gubi! Gubi se i ne osvrći se. Ako slučajno čujem da si bilo gde neko me naneo zlo, znaj da mi nećeš umaći!

Getson je zastao, podigao šešir s tla, pogledao smrknuto Vejda a onda izašao.

– Hej, ja ga ne bih pustio da se izgubi ovako u mraku – rekao je krčmar. – Ljudi njegovog kova znaju da...

– Poznajem ljude njegovog kova – presekao ga je Holidej. Zatim je prišao svom stolu, ispio do kraja piće, a onda i on izašao iz saluna.

* * *

Ken Getson je osedlao konja u polumraku štalskog dvorišta, svestan da štalski momak Džoš Harvi pažljivo prati svaki njegov pokret. Pošto nije imao dovoljno novca da plati troškove za konja, Getson nije ni nameravao da to učini. Primetio je da je Harvi upola omamljen pićem i da bi jedan mlak udarac drškom revolvera mogao da ga sredi. Posle toga nameravao je da potraži Teda Gregorija, dozna od njega šta se dogodilo s njegovim bratom i da onda sredi i ubicu i Holideja. Njega bi, naravno, sradio na svoj način. Metkom u leđa.

Pritežući kolan, video je kako je Harvi došepao do štalskih vrata i naslonio se na drveni dovratnik kao da je na osmatračnici. Samo polako, samo polako, osmehivao se Getson, uživajući unapred u udarcu koji će zadati toj budali.

Ali Harvi nije bio toliko pijan da ne bi naslućivao šta se mota po Getsonovoj glavi. Imao je dosad posla sa suviše lupеža i pustahija da ne bi već izdaleka bio u stanju da raspozna nekoga ko pripada tom soju. Nameravao je stoga da bude krajnje oprezan kad bude tražio novac.

Getson je završio sa sedlanjem konja i izveo ga iz ograđenog prostora. Velika žuta petrolejka obasjavala je Harvija ispred vrata. Pokretom čoveka kome se ne žuri, Getson je prebacio vođice preko prečke privezišta i mašio se rukom u džep. Harvi ga je pažljivo posmatrao.

– Koliko ti dugujem, mister? – upita Getson.

– Ne manje nego koliko sam ti rekao kada si stigao.

– Dolar i po?

Harvi je mirno klimnuo glavom i Getson je zazveckao preostalom sitninom u džepu, a onda prišao bliže svetlosti. Odjednom je munjevitim pokretom izvukao revolver iz futrole i udario njime štalskog momka po glavi.

– Glupak – promrmljao je sebi u bradu kada se Harvi srušio. Odvezao je zatim vođice i dok je to završavao ugledao je Holideja kako izlazi iz jedne sporedne ulice. Ne gubeći vreme, vinuo se u sedlo, okrenuo konja i poterao ga od štalskih vrata prema Doku. Iza sebe je začuo buku i tiho opsovao što u udarac koji je zadao Harviju nije uložio više snage.

– Odlazim iz grada kao što sam rekao! – doviknuo je Holideju.

– Vidim, ali za svaki slučaj hteo sam da proverim. Bez podvala.

– Rekao sam ti da ne želim da imam nikakve veze s tobom. Ako si ti na jednoj strani sveta, ja ću biti na drugoj.

Dok se zadovoljno osmehnuo. U sebi se nije ni najmanje dvoumio oko toga da bi ga Getson ubio kad bi mu se za to pružila i najmanja prilika. I to s leđa. Ali on nije nameravao da mu tu šansu pruži. Naslonio se na zid zgrade, uživajući

u strahu i mržnji koji su izbijali iz očiju Kena Getsona. Ko zna, možda će posle poniženja koje je doživeo, Getson biti oprezniji možda će tu, u Lorna Kriku, njegov zločinački put biti okončan.

Odjednom je odjeknuo pucanj i Ken Getson je izbačen iz sedla kao udaren džinovskom pesnicom. Uz potmulo steganje bandit je svom težinom tresnuo o zemlju.

Dok je bacio pogled pored Getsonovog konja i ugledao siluetu nekog čoveka koji se trkom udaljavao od zida štale. Potegao je kolt i ispalio hitac za njim, ali je ovaj zamakao u neprozirnu tamu noći.

Holidej je potrčao za njim, ali pretrčao je samo desetak metara kada je iza sebe začuo glasan povik.

– Stoj, ni koraka dalje!

Holidej je stao i okrenuo se.

Nedaleko od njega stajao je Ted Gregori širom razmaknutih nogu i s uperenim revolverom u ruci.

– Ne mešajte se u ovo, Gregori!

– Samo se maknite i ja ću vas ustreliti – rekao je Ted i, prišavši Getsonovom telu, okrenuo ga čizmom na leđa. Getsonove mlitavo opuštene usne i ukočen staklast pogled mrtvih očiju rekli su mu sve što je trebalo da zna.

– Uzeću vaše revolvere, Holideje.

– Moje revolvere? Zašto sad to?

– Bez obzira kakva je hulja bio Getson, moraćete da odgovarate za njegovu smrt.

U međuvremenu na ulicu je sa svih strana okupilo mnoštvo ljudi.

– Hoćete da kažete kako me optužujete da sam ga ja ubio? – upita Dok.

– Kažem samo da mi predate vaše revolvere, mister. Smesta!

Uvidevši da mu u tom trenutku ne preostaje ništa drugo, Holidej mu pruži opasač. Ted grubim pokretom uze oružje iz njegove ruke pa se vrati korak nazad.

Holidej pokaza rukom u mrak.

– Vaš ubica je tamo negde, Gregori. Sigurno ste ga videli i čuli.

– Čuo sam pucnje i video sam da je Getson pao iz sedla i da ste vi pokušali da pobegnute. Ako tvrdite nešto drugo, kasnije ćete imati priliku da to kažete. A sada napred!

Gregori gurnu Doka revolverom u leđa i oni se kroz gomilu uputiše prema zatvorskoj zgradi.

* * *

Dok je stajao iza rešetaka ćelije i škrutao zubima. Džoj Harvi je pronađen onesvešćen i pošto su ga vratili svesti, doveli su ga u zatvorsku zgradu. On je izjavio da ga je Getson udario revolverom i onesvestio i da posle toga ništa nije video ni čuo. Kada je štalski momak izašao, Tim Vejd je zbunjeno pogledao Holideja.

– Zašto ste, do đavola, to učinili, mister Holideje? Pa vi ste u svako doba mogli da se obračunate s Getsonom. To ste dokazali u salunu.

– Slušajte, mister, to je upravo ono što vam ja sve vreme pokušavam da kažem. Mogao sam srediti Getsona kad god hoću. Zašto bih ga onda ubio s leđa i izložio se ovoj bruci?

Krčmar sleže ramenima i pokaza na Teda Gregorija.

– Šerif može da posvedoči samo ono što je video i čuo, mister Holideje. On kaže da je čuo dva pucnja i da vas je video kako bežite. Šta onda možemo da pomislimo?

– Mislite što god hoćete, mister – viknuo je Holidej oštro, iznerviran glupošću svojih sagovornika. – Kažem vam da je neko iz mraka ubio Getsona. Taj neko bio je sakriven iza ugla štale. Ja sam ga video, zapravo samo njegovu siluetu i ispalio sam hitac na njega. Ne znam da li sam ga pogodio, ali sam potrčao za njim. – Gnjevno je pogledao Teda. – Možda bih ga i uhvatio da me vaš mudri šerif nije u tome sprečio.

Tim Vejd je duboko uzdahnio.

– Vidite, meni se stvar ne čini baš takvom, mister Holideje. Žao mi je što to moram da kažem. Lično smatram da je sasvim dobro što je Ken Getson mrtav, ali ne možemo dopustiti da se u ovom gradu blagonaklono gleda na ljude koji drugima pucaju u leđa. Bojim se da ćete morati da iziđete pred sud.

Dok je svom snagom stezao rukama rešetke, kao da želi da na njima iskali nakupljeni gnev.

– Do đavola, čoveče – obratio se Gregoriju. – Pustite me smesta odavde ili ćete to zažaliti. Kajaćete se za svoju glupost kada budete videli da ste uhapsili pogrešnog čoveka i da vam je ubica umakao. Ceo grad će vam se smeјati kao naivnom žutokljuncu!

Vejd se obrati Tedu.

– Odličan posao, mladiću! Sada moram da priznam kako sam pomalo sumnjao u tebe, ali ti si tu sumnju otklonio. Nesreća je samo u tome što će čovek kao što

je Dok Holidej morati da plati za smrt hulje kakav je Getson, ali pravda mora da se izvrši. Kada budeš hteo da te neko smeni na dežurstvu javi mi i ja ću se postarati da nađem nekoga ko će preuzeti sledeću smenu. Videću takođe i da ti nađemo pogodnog zamenika, jer ti si sada šerif. Ne možemo dopustiti da i dalje bez ičije pomoći vodiš ovaj grad s obzirom da u poslednje vreme ovamo navraćaju tipovi skloni izazivanju nereda.

Rekavši to, Vejd se ohrabrujuće osmehnuo Tedu i izašao iz kancelarije.

Dok je počeo da šeta po ćeliji, tamo-amo, duboko zamišljen. Ali nije mu pošlo za rukom da nađe bilo kakvo rešenje svog problema. Zbog toga je počeo raspravu s Tedom Gregorijem.

– Sećate li se, šerife, koliko je vremena prošlo između dva pucnja? – upita.

– Kako da ne. Dve ili tri sekunde.

– I šta vi mislite da bih ja mogao sebi dopustiti luksuz da tako usporeno pucam, pogotovo kad je u pitanju čovek kao što je Ken Getson?

– Sačuvajte to što imate da kažete za sud – posavetovao ga je Ted, ali Dok nije hteo da odustane, jer nije video drugog načina da se izvuče.

– Čujte me, Gregori! Getsonovi nikada ne jašu sami. Da je Tom živ, on bi vam to rekao. Oni obično vode za sobom celu bandu.

– U ovaj grad došli su sami i jedan i drugi. Po tome ne bih rekao da jašu u grupi, kao što vi kažete.

– To je možda zbog toga što su u Kridu zapali u nevolju.

Ted se ozbiljno zagledao u uhapšenika. Tokom dva meseca stvorio je dosta čvr-

sto mišljenje o njemu i nije mu izgledalo verovatno da bi Holidej pribegao pucaњу u leđa, ma ko da je u pitanju. No drugog osumnjičenog nije bilo na vidiku. Nezavisno od činjenice da je Holidejeva nezgoda njemu lično išla u prilog, Ted Gregori se pitao kako naći istinu. Onda su njegove misli krenule logičnim tokom.

– A šta mislite – upitao je – da li je sem vas još neko želeo da se obračuna s njima?

Dok je slegnuo ramenima.

– Kao prvo, nikako nećete da prihvatite da ja nisam želeo obračun s njima. Naš susret ovde bio je čista slučajnost. Što se tiče njihovih neprijatelja, otkud bih ja to mogao znati? Verovatno je bilo takvih koji su im želeli smrt. Možda su ljudi koje je Bret ubio imali srodnike koji su odlučili da se osvete. Možda je to razlog što je Ken zaostao iza Breta. Možda je njegov zadatak bio da proveriti da li ih neko goni. Ne znam. Siguran sam samo u jedno: ja tog zlikovca nisam ubio. Ja sam ga, istina, prethodno u salunu ponizio i udario, ali ga nisam ubio.

– A zašto ste uradili samo to?

– Zato što sam znao da se Ken neće usuditi da potegne revolver.

Ted je zainteresovano pogledao svog uhapšenika.

– Mislite da vas se bojao?

– Vraški me se bojao!

Gregori se počeošao po vrhu brade. Koliko je Holidej bio dobar na revolveru? Možda bi mu Tom Miler to mogao reći, ali on je bio mrtav. I Lojd Li je bio mrtav. Bret Getson je takođe bio mrtav, kao i njegov brat Ken. Lorna Krik je odjed-

nom postao grad na čijim ulicama su se valjale gomile mrtvaca. A on je bio šerif tog grada tek jedan dan.

– Kakav ste vi to pakleni čovek, Holideje? – upitao je. – Ponašate se kao krstaški ratnik, kao neko kome je sudbina dodelila da očisti Divlji zapad od zla?

Holidej je uhvatio prizvuk sarkazma u Gregorijevim rečima i namrštio se.

– Dosta će vremena proteći pre nego što shvatite o čemu se radi. U svakom slučaju, ja sam čovek koji veruje u pravdu, u pravičnost. Shodno tome, ja mrzim hulje.

– Većina ljudi ih mrzi, Holideje, ali malo ko može sebi da dozvoli da im to kaže u oči. Vi imate tu prednost zahvaljujući vašoj umešnosti u baratanju oružjem, ali... zar vam se ne čini da vas to donekle stavlja u isti red s onima koje mrzite?

– Ne, toga se ne plašim. Moji motivi su sasvim drugačiji od onih s kojima me upoređujete. Uzgred rečeno, u normalnim okolnostima to upoređenje bih shvatio kao uvredu, ali ovo nisu normalne okolnosti... delimično i zbog toga što ste vi još neiskusni. A što se tiče vaših aluzija da nisam bolji od braće Getson, ne biste tako govorili da ste videli ono što sam ja video.

– Šta to?

Holidej stisnu usne i zavrte glavom.

– Pre nekoliko godina u oblasti Krid svratio sam na farmu jednog starog čoveka. Bila je to skromna, tiha i časna osoba. On i njegova supruga želeli su samo da ih niko ne dira i da na miru obrađuju svoj komad zemlje. Susedi su ih voleli i taj stari par je bio ubeđen da

nema neprijatelja. Ali dva meseca kasnije oboje su nađeni mrtvi i opljačkani. Opis ubica odgovarao je opisu braće Getson, ali njihova krivica nikada nije bila dokazana. Šta mislite: da li je isto mrzeti i goniti takve ljude ili pljačkati stare i nemoćne? Mislim da je i vama odgovor jasan. E, vidite, zbog toga se ne ustežem da se uhvatim u koštac s njima.

– I da rizikujete život?

– Da, i da rizikujem život – Holidej se zamislio i osmeh mu se pojavi u uglu usana. – Možda vam to izgleda čudno, ali znao sam još neke ljude, koji su mislili i osećali kao ja. Zar mislite da su Vajat Erp, Bil Hikok i drugi čuveni zapadnjaci rizikovali život samo zbog bedne šerifske plate? Varate se, mladiću. I njih je vodio jedan drugi, viši cilj, osećaj za pravdu i pravičnost. To ćete jednoga dana shvatiti.

Dok je umorno uzdahnulo i za trenutak Tedu Gregoriju se učinilo da u njegovom glasu nema prizvuka snage i samouverenosti. Holidej mu je u tom trenutku izgledao kao čovek umoran od dugog, napornog puta. Prišao je pisaćem stolu i seo.

– Džoš Harvi ništa nije video. A on je, izgleda, jedina osoba koja bi vam mogla pomoći.

Holidej je prišao ležaju u ćeliji i umorno se spustio na njega. Ted Gregori je s olakšanjem odahnuo. Trebalo mu je vremena da razmisli i da se pripremi za teške i naporene dane koji su mu predstojali. Nadao se da će terenski sudija Mops doći u grad krajem sedmice. Tada će problem Doka Holideja biti rešen na ovaj ili onaj način. Posle toga njegov

položaj biće znatno izmenjen. Uživaće mnogo veći ugled, a glavni konkurent kod žene koju je u potaji priželjkivao biće uklonjen. Sve šanse su, dakle, bile na njegovoj strani. Ipak, jedan problem ga je mučio: misterija ubistva Breta Getsona. Ako je slučaj Kena Getsona bio jasan, s Bretom je stvar stajala sasvim drugačije i Ted Gregori je to znao. Iako je u pitanju bila sudbina njegovog konkurenta, poštenje mu nije dozvoljavalo da sumnju izjednači sa istinom.

Pogledao je prema ćeliji i nabrao obrve. On nije video da je Holidej ubio Kena Getsona, ali ga je video da beži s mesta zločina. Holidej je tvrdio da je potrčao za ubicom, što je najverovatnije bio samo dobar izgovor. Ipak, nije sve bilo stoprocentno sigurno. Za Breta Getsona dokaza je bilo još manje. Šta, dakle, ako je neko drugi ubio obojicu? Šta ako je sticaj okolnosti pridoneo da Holidej bude optužen za zločin koji je neko drugi izvršio?

Ted Gregori je zatvorio oči i rukom prevukao po namrštenom čelu.

* * *

Nečija senka pala je na tezgu Veslija Robinsa i on je naglo podigao glavu. Odozgo su ga gledala dva crna otvora revolverskih cevi. Trgovac klonu od straha.

Pred njim je stajao ogroman čovek i netremice ga gledao. Druga dvojica stajala su na ulazu u njegovu radnju.

– Hteli smo da kupimo nešto municije, mister – rekao je grdosija nabusito.

Vesli je bojažljivo ustao sa stolice u nadi da su njegove zle slutnje i strah

neosnovani. Vreme zatvaranja radnje je već davno prošlo, ali on je žarko želeo da brzo usluži tu trojku i da ih se što pre otarasi.

– Odmah, odmah... Koji kalibar želite?

Grdosija je stavio jedan svoj revolver na tezgu.

– Isti kalibar za svu trojicu. Šest kutija metaka.

Vesli se okrenuo da uzme kutije s mecima kad mu se grdosijina ruka spustila na rame kao teška stena. Vesli je kratko prigušeno zastenjao i hladan znoj mu je pocurio niz obraze. Sada mu uopšte ne bi bilo krivo i da mu ne plate municiju. Nije želeo neprilike s njima, nego samo da ih više ne vidi.

– A gde ste nabavili ove revolvare, mister? – upitao je grdosija tmurno. Pokazao je prstom na oružje Breta Getsona.

– Ja... kupio sam ih. Došao je neki čovek i izrazio želju da ih proda. Bio je ostao bez novca, bar tako mi je rekao.

Grdosija je oštro pogledao dvojicu svojih pratilaca i oni priđoše tezgi, a jedan od njih je uz put zatvorio vrata nogom.

– Jeste li već videli ovaj opasač za revolvare, Ale i ti, Džejk? – upita grmalj.

Oni samo baciše kratak pogled na oružje i odmah je postalo jasno da ga poznaju.

– Bretovi revolveri. Nema sumnje – rekao je Al.

Džejk je samo klimnuo glavom.

– Tako i ja mislim – potvrdio je grdosija. Pritisnuvši Veslija Robinsa uza zid. Vesli je kriknuo, a Al je hitro priskočio i dograbio nesrećnog trgovca za prsa.

– Reci nam sve što znaš o Bretu i tim revolverima – rekao mu je dok je Džejk prišao prozoru i osmotrio ulicu.

– On je mrtav – procedi Vesli.

Grdosija odgurnu Ala u stranu i zgrabi Robinsa za gušu.

– To je laž! – grmnuo je.

Vesli je očajnički odmahnuo glavom. – Istina je – zavapio je, gušeći se pod prstima snažnog došljaka, a onda je žurno ispričao sve što se dogodilo u gradu od dolaska Lojda Lija. Kada je stigao do Holidejevog učešća u događajima primetio je da je grdosija pobledeo i pustivši ga odmakao se korak nazad. Onda je sklopio oči i zatresao se kao da je groznica obuzela njegovo masivno telo. Al se odmakao korak dalje, a Džejk je zatrepao i liznuo usne.

– Šta ćemo da preduzmemo, Vile? – upitao je nervozno.

Grdosija je prišao tezgi i uzeo opasač Breta Getsona. Zamišljeno ga je za trenutak odmerio u ruci, a onda ga prebacio preko ramena. Zatim je pružio ruku da uzme sjajno očišćene Getsonove revolvere, ali se trgovac glasno usprotivio.

– Hej, čekajte malo... Ja sam za te revolvere platio dosta novca.

Glas mu je zamro u grlu, jer ga je Vil odalamio po licu, onda je uzeo Getsonove revolvere, stavio ih u futrole i obratio se Alu.

– Ućutkaj ga. Pošto moramo da obavimo važan posao nije nam potrebno da ovaj brbljivi građanin izjuri na ulicu i zabuni grad svojim šašavim povicima.

Al Kruk je zakoračio napred i drškom revolvera snažno udario Veslija Robinsa po glavi.

* * *

Obavivši to, Al upita – Kako misliš da izvedemo stvar s Holidejem, Vile?

Grmalj je stajao naslonjen na zid trgovine i netremice posmatrao zatvorsku zgradu na drugoj strani ulice. Kroz dva prozora i ispod ulaznih vrata prodirala je svetlost, osvetljavajući ulicu. On odmahnu glavom.

– A šta si ti otkrio, Džejk?

Njegov kompanjon slegnu koščatim ramenima.

– Nema prozora na drugoj strani i postoje samo jedna vrata. Sa strane postoje dva prozora, ali su suviše visoko da bi se moglo videti šta se dešava unutra.

– Onda će biti bolje da pričekamo. Bilo bi najzgodnije da najpre sredimo šerifa, pa da posle toga na miru pretresemo grad. Ovako ćemo morati najpre proveriti šta se desilo, a to bismo i inače morali. Holideja znamo, ali tog šerifa ne znamo.

– Zašto jednostavno ne uđemo unutra i izrešetamo ga? – upita Al, sav crven u licu.

– Pa da neko od nas pogine? – odgovori Vil oštro i ljutito. Pokaza prstom na ulicu. – Ima suviše mnogo svetla. A sem toga, otkud znamo da nas tu neće očekivati?

– Pa niko ne zna za nas, zar ne? – primeti Al.

– Tačno, ali Holidej sigurno zna da Bret i Ken nisu došli sami. On će nas sigurno očekivati.

Al se zamislio i počeo se po potiljku. Vil je pošao trotoarom i poveo Džejka sa sobom. Onda je i Al pošao za njima, pošto je prethodno pogledao razočarano

prema vratima gradskog zatvora. Pedesetak metara dalje ušli su u salun i mada se Timu Vejdu nije sviđao njihov izgled, on ih je hitro poslužio.

Vil tiho došapnu svojim pratiocima.

– Džejk i ja ćemo sesti za sto, a ti obavi ovde svoj deo posla, Ale.

– Šta želimo da saznamo, Vile?

– Uglavnom sve o tom njihovom šerifu. Šta je radio, kakav je na revolveru i ostalo. Ako je vešt u potezanju oružja, onda mu nećemo pružiti šansu.

Al se osmehnuo i klimnuo glavom, a njegovi kompanjoni su se udaljili ka jednom stolu. Al je odmah ispio svoje piće i pozvao krčmara da ga ponovo usluži.

– Nadam se da je ovo miran grad – rekao je bajagi nezainteresovano.

– Miran je onoliko koliko to ljudi dopuštaju:

Al načini radoznalo lice.

– Čujte, ako bi to zavisilo od mene i mojih prijatelja, smeo bih da se zakunem da će biti najmirniji grad na celom Dalekom zapadu. Nama je preko glave buke i gužve i ne želimo neprilike.

Vejd ovlaš prelete pogledom po Vilu i Džejku.

– A šta ste vi u poslednje vreme radili – upita. – Obilazili ste ovu oblast?

– Itekako – potvrdi Al tiho. – Koliko se nama čini, zapadno od Plate teško da bi se mogao naći neki miran grad. Šta je to u poslednje vreme ušlo u ljude? Svi su tako naoštreni i spremni za svađu i tuču da je život postao prosto nemoguć. – Zavrteo je glavom kao da se prisetio nekih teških trenutaka koje bi više voleo da ih nije doživeo. Kada je zaključio da je u dovoljnoj meri privukao Vejdu pažnju,

jednostavno je nastavio. – Znate li, mister, da su u poslednja tri grada kroz koje smo prošli ljudi ispalili više metaka nego što su svojim susedima rekli prijatnih reči. To je da čovek ne poveruje. A kako je u ovom gradu?

Vejd je još uvek bio podozriv zbog sumnjivog izgleda trojice došljaka, ali nije želeo da načini grešku. Ubistva koja su se tih dana dogodila išla su mu na živce.

– Pa... i u ovom gradu ne sede, pušeci, dokono na terasama – odgovorio je.

– Zaista? – začudi se tobož Al.

Krčmar odmahnu glavom:

– Ne, bogami. I mi smo u poslednje vreme imali dosta neprilika. U stvari u poslednja dva dana. Desila su se četiri ubistva.

Al se rukama odgurnuo od šanka kao da je zaprepasćen onim što je čuo. – Četiri ubistva? Šta je to bilo? Banditi ili tako nešto?

– Nijedan od njih nije bio bandit u smislu toga da se njegovo lice moglo videti na poternici. Ali, da li su bili pravi banditi ili ne, to i nije tako važno. Jeste li ikada čuli za čoveka po imenu Bret Getson? Ili, možda, za njegovog brata Kena? Ili za jednog drugog revolveraša, po imenu Lojd Li?

Iz Alovog lica nestalo je i poslednje kapi krvi.

– Vi to govorite o braći Getson iz oblasti Krid?

Krčmar se nagnuo napred. Osećao se malo mirnijim i jezik mu se razvezao.

– Naravno. Vidim da ih poznajete. Izgleda da ti ljudi nisu tako nepoznati kao što smo mi u ovom gradu mislili.

Bret Getson je ubio našeg šerifa, ali je i sam dobio svoje. Njega je sudio niko drugi nego Dok Holidej.

Al se napravio kao da mu je milo što to čuje.

– Ah, to se moglo i očekivati ako je Bret došao u sukob s Holidejem. Ali izgleda da imate i šerifa na kojeg bi se čovek mogao osloniti.

Po Vejdovom licu moglo se zaključiti kako u to nije baš sasvim siguran.

– Pa, on je dosta dobar, rekao bih, u vršenju svojih dužnosti. Možda bi nešto mogao da obavi i bolje, ali neke krupne zamerke ne mogu mu se učiniti. Uostalom, imamo njega i nikoga drugog, pa ga se moramo držati.

Al je ispio piće i pozvao krčmara da mu se pridruži. Ali Vejd je odbio jer je želeo da ostane trezan te večeri bar do zatvaranja saluna. Posle toga nameravao je da jednu bocu odnese Džošu Harviju i da mu time pomogne da ublaži svoj jad. Harvi je bio đavolski dobar potrošač njegovog pića. Zbog toga je Vejd odbio Alovu ponudu, ali je napunio njegovu čašu i uzeo novac. U tom trenutku neko ga je pozvao s drugog kraja odaje i Vejd se izvinio Alu rekavši da će se vratiti čim posluži tog gosta.

No Al više nije bio zainteresovan za razgovor s njim i pridružio se Vilu i Džejku. Smeškajući se, rekao je – Krčmar nema baš visoko mišljenje o novom šerifu i mislim da smo malo pre propustili povoljnu priliku. Trebalo je da upadnemo u zatvor.

– Šta ti je rekao, Ale?

– Isto ono što nam je i puškar rekao. Holidej je ubio Breta, a što se tiče šeri-

fa, on nije baš neka velika marka. Uostalom, izgleda da je Holidej smaknuo Breta pod mutnim okolnostima.

Vil se ljutnu.

– Zašto, do đavola, nisi pokušao da saznaš nešto više?

Al odmahnu glavom – Zato što moramo vrlo oprezno da nastupamo. Ako bih previše pritiskao krčmara, nisam siguran da on ne bi nešto posumnjao. Mogao bi da odjuri i upozori šerifa.

Vil se zamislio. – Zatvorska zgrada je suviše čvrsta da bismo je napali – rekao je.

– Meni se čini da je ovo mesto mnogo pogodnije – predloži Džejk.

Al je pogledao najpre njega, a onda i grmalja pre nego što je ovaj doneo odluku.

– Morali bismo da promenimo taktiku, Ale. Šta misliš, bi li ti mogao da bocneš krčmara tako da on otrči u zgradu zatvora i pozove šerifa u pomoć?

Alu se u uglu usnana pojavi osmejak – Jesi li ikada poznavao nekog ko bi to mogao da uradi bolje od mene, Vile?

– Zbilja nisam.

– Onda mi daj nekoliko minuta vremena. – Al je ustao. – Vas dvojica motrite na ostale, mada ne mislim da među njima ima nekoga ko bi bio dovoljno hrabar da pruži otpor. Ipak, budite budni! – Rekavši to, vratio se do šanka i pošto je srknuo piće, odjednom je hitnuo čašu u pravcu Vejda. Čaša je odskočila od Vejdovog ramena i udarivši u zid, razbila se u stotinu komadića. Bled u licu Vejd se okrenuo i ugledao Ala, oslonjenog o šank, pred sobom.

Kao objašnjenje svog postupka Al je rekao – Kako je moguće da u ovako mirnom i lepom gradu neko služi ovako loš viski?

Vejd je zinuo od zaprepašćenja. Vil i Džejk su ustali od stola i zauzeli položaj na donjem delu šanka.

– Vas trojica ponašajte se pristojno – povikao je Vejd – ili ću pozvati šerifa da vas smiri!

Na to je Vil uzeo bocu s šanka i hitnuo je u zidno ogledalo. Džejk se odvojio od njega i potpleo jednog od gostiju, a zatim ga udario kolenom u stomak, od čega se ovaj srušio. Zatim ga je Džejk udarcima nogu prisilio da otpuzi do vrata. Za nekoliko sekundi svi koji su se našli u salunu pohitali su da pobegnu. Vil i Al su nastavili da razbijaju čaše i boce, a Vejd se trčeći uputio ka zatvorskoj zgradi.

– Džejk, ti preuzmi na sebe stepenice – rekao je Vil. – Ti, Ale, pazi na zadnji ulaz. Pretpostavljam da će za nekoliko minuta naš „šerifčić“ stići ovamo. Moramo biti spremni da ga dočekamo.

– A zatim ćemo srediti i Holideja – rekao je Al.

Banditi su zauzeli pozicije i s revolverima u rukama stali da čekaju svoju žrtvu.

* * *

Čuvši galamu u salunu, Kim Flečer se trгла. Prateći je prema zatvorskoj zgradi, gde su njih dvoje želeli da još jednom razgovaraju s Holidejem, Ron Flečer je za trenutak zastao, ali ga je Kim pozvala da produže put.

– Ne, oče – rekla je. – Nemojte se mešati u to. Dosta je bilo salunskih svađa i

tuča. Želela bih da se ovo što pre završi i da jednom odem odavde.

Stari rančer je zamišljeno pogledao u pravcu saluna pre nego što je prihvatio savet svoje snahe i pošao za njom. Kada su stigli do zgrade zatvora zatekli su Teda Gregorija kako proverava svoj revolver. Uznemiren galamom u salunu, Holidej se probudio i stao kraj rešetaka svoje ćelije.

Kada su Kim i Ron ušli u zgradu, on ih je dočekaao rečima. – Pretpostavljam da će to biti ljudi iz Getsonove bande.

Šerif se okrenu ka njemu. – Otkud to znate, Holideje?

– Kad čovek poznaje tipove njihovog kova, onda to nije teško pogoditi. Ovi banditi su obično pratili Breta na razmaku od dva dana jahanja.

Ted priguši psovku i pripasa opasač s revolverom. Kim mu je prišla i s puno žara progovorila.

– Zar ne vidite kuda to vodi, Tede? Ako su to stvarno Getsonovi ljudi, onda će doći do okršaja. Zar ne bi bilo bolje da Doka pustite iz zatvora? Mi bismo otišli odavde i problem bi bio rešen.

– Ni govora! Holidej je uhapšen pod optužbom da je izvršio ubistvo.

– Ali to su samo sumnje. Pravih dokaza nema.

– To će reći sud – odgovori Ted Gregori odlučno i pogleda Kim u oči. Pogledi su im se sreli i on je, ponovo očaran njenom lepotom, shvatio da nikako ne sme dozvoliti da izgubi tu mladu ženu dubokih, zelenih očiju. Zadržavajući Holideja u zatvoru, izlagao se smrtnoj opasnosti, jer će se gnev Getsonove bande sručiti najpre na njega, pa tek onda na Doka,

ali ako bi sada pustio uhapšenika i pri- voleo ga da ode, onda bi ova lepotica bila za njega zauvek izgubljena. Ni po koju cenu nije smeo da poklekne i poka- že svoju slabost, ne sada kada je postao šerif i počeo da gradi svoj ugled.

– Ako bude imao kome da sudi – oglasi se Dok iz ćelije. – Ako su ovi izgrednici Getsonova banda, onda ćemo nas dvo- jica, šerife, za kratko vreme biti mrtvi. No, može biti da to nisu oni, ali uvera- vam vas da će uskoro doći. Onda ćemo biti na istom.

Ted je zaustio da nešto kaže, ali je u tom trenutku u njegovu kancelariju sav zadihan utrčao Tim Vejd.

– Dođi odmah, Tede! U salunu imam trojicu najgorih huligana koje sam ika- da...

Holidej ga je presekao u pola rečenice. – To je jedan krupan tip, jedan mršavi motkast i jedan patuljak s ožiljkom na bradi? – upitao je krčmara.

Vejd ga je zabezeknuto pogledao.

– Otkud to znate, Holideje? Da niste bili ovde zaključani...

– Onaj kepec je slatkorečiv, ume da priča – nastavio je Holidej i krčmar žu- stro klimnu glavom.

– Opisali ste ih tačno, kao da ih u dušu poznajete...

Dok ozbiljno pogleda mladog šerifa.

– To su Getsonovi momci. Onaj kru- pni se zove Vil Mendl, mršavi je Džejk Voters, a najgori od svih je kepec, koji se zove Al Kruk. On je prepreden i pod- mukao kao rakun, a ujeda kao zmija otrovnica, uglavnom u mraku. Bilo bi najbolje, šerife, da me pustite odavde i da zajedno pođemo u salun.

Ted je šumno udahnuo vazduh kroz stisnute zube. Kao da se opekao o vre- lo gvožđe. Senka brige zamračila mu je lice. Kada je prihvatio šerifsku značku nije slutio da će se za kratko vreme naći suočen s ovakvom opasnošću. Njegovo nespokoјstvo povećao je i Vejd rečima. – Uradi šta hoćeš, Tede, ali moraš da ih počistiš iz grada.

Stojeći pored rešetaka, Dok je podsme- šljivo primetio – Priča se ponavlja. Ča- sni građani traže da šerif opravda platu koju prima. I naravno, nije im ni na kraj pameti da svom šerifu pruže podršku.

Vejd se izbečio na Doka.

– Ne aludirajte na mene, mister! Ja imam svoj biznis i vodim ga časno i po- šteno. Nisam dužan da se tučem s hulja- ma i pritom možda izgubim glavu.

– A zašto su drugi pozvani da svoj ži- vot izlažu opasnosti? – umešala se Kim, sve ljuća i ljuća.

Holidej joj je odgovorio umesto Vejda.

– Hoćeš da znaš zašto, Kim? Video sam mnogo ovakvih gradova i mnogo puta sam se sudario s ljudima, kao što su Getson i njegova banda. Građani počnu da puze čim takve hulje ciknu na njih. Na sreću, uvek se nađe neki ludak kome su red i zakon važniji od sopstvenog ži- vota. – Onda se obrati Vejdu. – Ako vam je dobrobit ovog grada na srcu, a mislim da jeste, posavetujte šerifa da me pusti da mu pomognem. Nas dvojica bismo mogli da ih sredimo.

Krčmar je zakratko zbunjeno zurio u Doka, a onda je upitno pogledao Grego- rija. Ovaj je zamišljeno ćutao, očigledno kolebajući se šta da učini. Ako bi sada

pustio Holideja i pozvao ga u pomoć, priznao bi time da je nedorastao svom položaju, pa čak i da je kukavica, dok bi se, naprotiv, Dok predstavio kao junak od čijeg pokreta malim prstom zavisi sudbina. Ne samo njegova, već celog grada. Takvu ulogu Gregori je želeo samo za sebe i nikoga drugog, bez obzira što je strepeo i sumnjao u svoju sposobnost da tu ulogu uspešno odigra.

Pogledao je Kim i odlučio se. – Rekao sam da to ne dolazi u obzir.

Dok ga je neko vreme netremice posmatrao i onda zaključio da je Gregori doneo neopozivu odluku. To je njegovu sudbinu stavljalo u šerifove ruke, pa je odlučio da mu pomogne koliko može.

– S Getsonovim pajtašima nije lako – rekao je. – Oni imaju svoje trikove.

– Kakve trikove? – upitao je mladi šerif zabrinuto.

Holidej se obrati Vejdu. – Jesu li rastezali goste iz saluna?

– Razume se. Razbili su mi ogledalo i polupali mnoštvo čaša i boca, a i izudarali neke goste.

Dok je zadovoljno klimnuo glavom.

– Uobičajeni trik To je gužva zbog koje šerif mora da interveniše, zar ne? Nezgodna je u tome što će ga oni čekati u zasedi.

Ron Flečer je u međuvremenu prišao zidnom ormariću i uzeo pušku. Kim je to prva opazila.

– Tata, šta vi to radite?

– Ted je moj prijatelj i naš šerif. Neko mora da pođe s njim da mu pomogne.

Čuvši to, Vejd je počeo uzmicati ka vratima i došavši do ulaza nervozno je osmotrio ulicu.

– Biće bolje da požuriš, Gregori – rekao je. – Ja ću poći da prikupim ljude za pomoć. – Izgovorivši to, šmugnuo je u mrak.

Holidej je podsmešljivo dobacio – Taj se neće vratiti, šerife.

Ted Gregori je to znao, baš kao što je znao i da Rona Flečera neće povesti sa sobom u salun.

– U svakom slučaju – obratio mu se – hvala vam, mister Flečere, ali ne želim da vas u ovo mešam. Ako želite da mi pomognete, ostanite ovde i čuvajte zatvorenika. Ali prethodno otpratite Kim do kuće.

– Nema vremena za to – odvrati rančer.

Ted je to shvatio i to ga je još više uznemirilo. Pogledao je zamišljeno Doka i upitao – Zna li još neki njihov trik, Holideje?

– To je teško reći odavde. Sve zavisi od situacije. U svakom slučaju, znajte da neće svi biti na jednom mestu. Čekaće da vas uhvate u unakrsnu paljbu.

Ted mu zahvali kratkim klimanjem glave i pođe ka vratima. Kim je pošla korak za njim, pa zastala – Tede, zašto ne prihvatite pomoć?

– Rekao sam već šta je moja dužnost – procedi šerif kroz zube i položi ruku na kvaku.

Holidej je poluglasno dobacio za njim – Ovaj svet je pun budala, Gregori.

– Možda – promrmljao je Ted i, izašavši, zatvorio vrata za sobom. Bacivši po-

gled ka drugom kraju ulice, ugledao je Vejda kako zamiče u nečije dvorište.

* * *

Dok je kresnuo šibicu i pripalio cigaru. Šum Gregorijevih koraka je zamro na ulici i Dok je pomislio kako svaki šerifov korak znači u stvari njegov korak bliže smrti. Jer istog trenutka kada završe sa šerifom, Getsonovi banditi će se ustremiti na zatvor. Što je najgore, ovako ne-naoružan biće prinuđen da bespomoćno čeka smrt. Svaki izgubljeni trenutak bio je dragocen. Pogledao je Kim, koja je brižnoga lica stajala kraj njega i Rona Flečera zagledanog kroz prozor.

– Želite li dobro svojoj snahi, mister Flečere? – upitao ga je.

Rančer se neprimetno trgao i nabusito odgovorio.

– Naravno!

– Onda me pažljivo saslušajte. Getsonovi momci traže mene, jer su bez sumnje već doznali da sam ja likvidirao braću Getson. Nije važno što je to netačno, jer oni neće tragati za istinom i čim srede šerifa doći će ovamo i ubiće me kao psa. Neću sada da pominjem kako će se obračunati i s vama, a možda će svoj gnev u određenoj meri iskaliti i na Kim. Time će svi njeni lepi snovi biti razoreni. Zato ću nešto da vam predložim – dodirnuo je prstom bravu na vratima. – Otvorite ova vrata i pustite me dok još ima vremena, a ja vam dajem reč da ću otići u salun i srediti tu Getsonovu žgadiju... ako oni ne srede mene. To je ipak bolje nego da ih ovde čekam. Kad to bude okončano, vratiću se ovamo... ili ćete me odneti na groblje.

Kim je s puno nade pogledala Rona. Ovaj se namrštio, očigledno zainteresovan, ali neodlučan da li da Dokov predlog prihvati. Onda progovori s prizvukom nedoumice – Kako bih to mogao? To bi bio prestup, zar ne? Vi ste uhapšenik i bez obzira što verujem u vašu nevinost...

– Čoveče, ne gubimo vreme! Svaki sekund je dragocen – prekinuo ga je Dok, već nervozan što vreme curi.

Kim je prešla preko odaje i uhvatila svog svekra za mišicu.

– Tata, učinite to što traži. Uverena sam da je to jedini način da se sve dobro završi.

Holidej ju je pogledao i da li zbog posebnih okolnosti u kojima se našao ili zbog nečeg dubljeg, tek uhvatio je sebe kako tu mladu ženu obožava. Kim je sem lepote posedovala i izvanredan duh i inteligenciju. Pitao se da li bi, ako bi mu se pružila šansa da otpočne nov život, pokušao sreću s njom. U ovom času bio je sklon da na to odgovori potvrdno.

Jedva prikrivajući očajanje, ponovo je pokušao. – Treba samo da priđete stolu i dodate mi ključ iz fioke. Ja ću uraditi ostalo. I dajem vam reč da ću se vratiti u zatvor... ako preživim.

Rančer je stajao kao oduzet i neodlučno premišljao. Micao je usnama kao da hoće nešto da kaže, ali usne su mu ostale neme. Odluku je umesto njega donela Kim. Ugrizla se za donju usnu i u nekoliko hitrih koraka došla do stola, izvadila svežanj ključeva i još hitrije prišla Holideju. Dok zgrabi ključeve i s dva brza pokreta otključa vrata. Dok ga je Ron Flečer nemo gledao, on je otvorio vrata

ćelije, pritrčao pisaćem stolu, izvukao donju fioku i iz nje izvadio svoje koltove sa drškama od slonovače. Pripasujući opasač, istrčao je na vrata, prethodno dobacivši. – Vratću se!

U prostoriji se samo čulo kako zamire odjek njegovih trčećih koraka.

* * *

Tim Vejd je otišao prvo kod Veslija Robinsa i zatekao ga u zadnjoj prostoriji iza radnje. Vesli je sedeo na stolici i hladio glavu krpom natopljenom hladnom vodom.

– Sto mu muka! Šta te je to udarilo, Vesli? – upitao je.

– Trojica zlikovaca – objasnio je trgovac. – Upali su ovamo da kupe metke, a onda su počeli da se raspituju za braću Getson. Kad sam im to rekao, oni su me udarili.

– Kažeš da su bila trojica? – upita krčmar. – Jedan mali s ožiljkom na bradi, onda drugi...

– Taj mali me je udario. Drškom revolvera. Ako ga se ikada dočepam, ja ću ga... ubiću ga!

– Dabome da hoćeš, Vesli, dabome – potvrdio je Tim i žurno izašao. Robins nije bio u stanju ikome da nešto pomogne. Vejd pohita preko ulice, u nameri da potraži Stjua Mulinsa i Henka Kartera.

Zatekao je Kartera kako vezuje puzaivicu na verandi ispred kuće. Kada mu je krčmar na brzinu objasnio šta se desilo u salunu, Karter je bez reči ušao u kuću i vratio se otud s jednom starom pušketinom u ruci.

Pošli su preko ulice, koristeći se senkom i pomrčinom i ugledali Teda Grego-

rija, koji je baš tada zavio za ugao i ušao u ulicu koja je vodila ka salunu. Išao je polako, kao da mu se o svaku nogu okačila cela planina. Vejd oseti kako mu hladna jeza prožima telo. Zadržao je Kartera i rekao.

– Pusti ga neka malo odmakne. Ne bi bilo zgodno da mu se nađemo na putu.

Ostali su da čekaju u mraku, obojica uplašeni kako se može desiti da ih neko pozove u pomoć. Nije prošlo ni pet minuta, a pored njih je protrčao neki čovek. Kada je taj čovek prošao ispod svetiljke Vejd ga je prepoznao.

– Dok Holidej! Kako je uspeo da izađe iz ćelije? I kuda trči?

Karter je ćutke slegnuo ramenima. Znao je samo kako želi da bude što dalje odatle.

* * *

Dok je sačekao pun minut da se izdruva, a onda je izvukao kolt iz futrole i proverio da li je pun. Gregori, srećom, još nije ušao u salun i verovatno se nalazio negde u blizini. Bio je ipak dovoljno mudar da ne uleti u klopku, ali je to mogao učiniti svakog trenutka i poginuti kao budala.

To bi za njega u izvesnom smislu bilo čak i povoljno rešenje, jer ne bi bilo nikoga ko bi mogao da ga optuži za ubistvo Kena Getsona, koje nije počinio. Bila bi to možda ruka pravde, koja bi ispravila grešku nesavršenih ljudi. Ali nešto mu nije dozvoljavalo da dopusti da mu tok misli skrene u tom pravcu. Iako je grešio, Ted Gregori je samo vršio svoju dužnost, a, konačno, protiv njega su stajala tri okorela zlikovca, što je bio razlog više da Dok sada zanemari

nepravdu koja mu je učinjena. Morao je pomoći Gregoriju, a posle će već videti kako da dalje događaje skrene na put razložnosti i istine.

Vrativši revolver u futrolu, pošao je lagano još nekoliko koraka, pokušavajući da pronikne gde bi banditi mogli biti. Poznavao je unutrašnjost saluna i pretpostavljao je da je jedan od njih svakako sakriven pored stepenica, a da jedan mora biti negde na drugom kraju prostorije, verovatno iza potpornog stuba galerije. A treći?

Verovatno kod sporednih vrata ili negde u blizini šanka. S tih pozicija njih trojica mogli su zasuti unakrsnom vatrom svakoga ko bi ušao na vrata. Ali Holidej nije nameravao da uđe tim putem.

Izvukao je revolver iz futrole, duboko udahnuo i punom brzinom potrčao ka salunu. Došavši do dvokrilnih ulaznih vrata zastao je za delić sekunde i ispalio hitac u petrolejku, obešenu o tavanicu. Staklo je prsnulo i u prostoriji je zavladała tama, a istovremeno su mrak prosekla tri blistava plamička. Tri pucanja su odjeknula i jedno tane je očesalo Holidejevo rame, a još dva su se zarila u vrata pre nego što je Dok odskočio do obližnjeg prozora i grunuvši kroz staklo, upao u mračnu prostoriju. Zadržavši u sećanju mesto pored vrata, odakle je pucao jedan od bandita, on je u magnovenju ispalio metak u tom pravcu, a zatim se šćućurio pored šanka.

Hitac je bio ispaljen nasumice, ali je kroz prasak pucnjeva Dok čuo prigušeni krik i šum klizanja tela po podu. Ohrađen time, preskočio je šank i šmugnuo ka drugom kraju, praćen kuršumima

ispaljenim iz dubine prostorije. U polumraku ugledao je mršavog, motkastog čoveka koji je posrćući načinio tri koraka prema vratima. Za delić sekunde njihovi su se pogledi sreli. Dugajlija je s naporom podigao revolver, ali ga je Dok sasekao s dva metka. Bandit je zastao kao paralisani, a onda pao licem prema podu.

U tišini koja je nastala začuo se glas.

– Vile, izgleda da je Džejk pogođen.

– Izgleda.

– Čini mi se da protiv nas nije šerif.

– Nije. To je Holidej. Poznao sam ga. Ona hulja šerif svakako ga je zvao u pomoć. I on je verovatno negde u blizini.

– Vil na čas začuta, a onda ponovo progovori. – Holideje, pseto, izadi ako smeš. Ovde je Vil Mendl, ako nisi znao.

Holidej je mudro prećutao izazov, jer nije želeo da otkrije svoj položaj. Sem toga, vreme više nije radilo za bandite. Ako je Ted bio negde u blizini, onda je odnos snaga bio izjednačen, što Getsonovim momcima nije odgovaralo. Dok je očekivao da će, uplašeni neočekivanim obrtom, banditi ubrzo napustiti bojno polje. I zaista, napeta tišina trajala je samo nekoliko minuta, a onda je jedan od njih progovorio.

– Vile, šta da radimo?

Posle kraćeg ćutanja začu se odgovor.

– Ne daj mu da digne glavu dok se ne izvučemo!

Dok je čuo tutanj koraka u trku, a istovremeno prasnuo je revolver i nekoliko metaka zarilo se u šank i police na zidu, razbijajući poređane čaše i boce. Dok izviri iznad šanka i ugleda Vila u trku

prema drugom kraju saluna. Holidej je ne nišaneći ispalio dva hica.

Vil je istrčao na zadnja vrata, a odmah za njim i Al.

Dok je ustao i potrčao za njima. Stigavši do zadnjih vrata zastao je i oprezno provirio. Bat trčecih koraka udaljavao se niz ulicu, a iza obližnje ograde neko je za njima ispalio dva hica. To je Ted, pomislio je Dok. Iza ograde dvaput je planuo revolver prema razbojnicima, koji su već bili pojahali konje i bežali u galopu. Dok rukom obrisa oznojeno čelo i nasloni se na zid. Opasnost je bila prošla.

Proteklo je nekoliko teških minuta. Mada je u životu bio u mnogim ovakvim i još gorim situacijama, Dok nikada nije doživeo da iz zatvorske ćelije ode pravo u okršaj. Ipak, uspeo je da ostane živ! Prepustio je nepoznatom strelcu da za beguncima ispali još nekoliko hitaca, a on se vratio u salun. Kresnuo je palidrvce i zapalio fitilj petrolejke koji je buknuo dimljivim plamenom. Žućkasta svetlost obasjala je salun i nekoliko trenutaka kasnije unutra se ušunjao Vejd. Zašavši iza šanka, izvadio je iz jedne fi-oke rezervno staklo za svetiljku i stavio ga na nju. Onda se obratio Holideju.

– Jeste li ih sredili?

Dok nije odmah odgovorio. Prišao je kraju šanka, gde je ležao nepomični Džejk Voters i kratko ga pregledavši, konstatovao je. – Mrtav je. – Onda se uspravio i pogledao krčmara. – Ako se vrate, mislim da će šerif moći izaći s njima na kraj, pogotovo ako mu pružite pomoć.

Izašao je iz saluna i udaljio se prema zatvoru pre nego što je Ted Gregori ušao. Sada, kada je deo posla bio obavljen, nije imao razloga da čeka šerifa. Na vratima šerifske kancelarije Kim mu je potrčala u zagrljaj.

– Oh, dragi, živ si! – zajecala je i čvrsto ga stisnula.

Dok ju je pomilovao po kosi. – Imao sam sreće... za sada. – Onda se obratio Flečer. – Kao što vidite, održao sam reč. – Pustivši Kim iz zagrljaja, pošao je ka svojoj ćeliji. – Sada me možete ponovo zaključati i savest će vam biti mirna.

Rančer je nešto promrmeljao i pošao za Holidejem. Tek što je ključ u bravi škljocnuo, na vratima kancelarije pojavio se šerif Gregori, bled i pun pritajenog gneva. Ono čemu se potajno nadao nije se ostvarilo. Naprotiv. I pored svih njegovih nastojanja, Holidej ne samo da je ostao živ, već je s pravom mogao sebi pripisati najveći deo zasluge za proterivanje lupeža iz grada. Gledajući prisutne ispod oka, prišao je vratima ćelije i proverio da li su zaključana. Onda se obratio rančeru.

– Učinili ste nedopustivu glupost, mister Flečere. Srećom sve se dobro završilo i vaš postupak je ostao bez posledica. Ali, moglo je biti i drugačije i onda biste odgovarali za učinjeni prestup.

– Nije strašno, Gregori – odgovorio je Dok umesto rančera. – Kao što vidite, opet smo na početku, s nekim malim razlikama. I... kako se završilo?

– Jedan je mrtav – progundao je šerif. – To znate i sami.

– Znate li ko je taj? – upitao je Dok, gledajući rančera koji je stavljao pušku nazad u ormarić.

Ted odmahnu glavom. – Ne, nisam imao šanse da ga pitam. Rekao bih da je onaj mršavi, motkasti.

– Džejk Voters – Holidej se zadovoljno osmehnuo. – Voters je najopasniji, a odmah za njim sledi grdosija Vil Mendl. Mada je s dvojicom lakše izaći na kraj nego s trojicom, mislim da opasnost još nije prošla. Oni će ponovo doći, samo sada na drugi način.

Gregori ga je s interesovanjem pogledao.

– Isprašio sam ih i naterao ih u bekstvo – rekao je.

– Jeste, to je tačno i služi vam na čast što ste to tako lepo izveli. Ali ne treba se zavaravati. Sada, kada su Bret i Ken Getson mrtvi, Viliju Mendlu i Alu Kruku nije ostalo ništa drugo nego da pokušaju da se osvete onima koji su ih obezglavili. Bret i Ken su bili mozak bande. Želeće, dakle da se osvete, ali sledeći put neće sedeti i čekati.

Ted Gregori oseti kako mu se niz lice sliva hladan znoj, ali je to prikrio. Nije smeo da dopusti, ponajmanje pred Kim Flečer, da se o njemu pomisli da je kukavica. Prišao je Holidejevoj ćeliji i duže vreme ozbiljno i netremice gledao uhapšenika. Konačno je izustio.

– Pa lepo. Sad ćemo mi sesti i čekati njih, mister Holideje. Bilo bi najbolje da pre toga malo odspavamo. – Onda se obratio rančeru. – Mislim da biste sada mogli da pođete kući. Postaraću se da se Holideju prilikom suđenja uzme u

obzir okolnost što mi je pomogao u proterivanju bandita.

Flečer je sačekao još nekoliko trenutaka pre nego što je pošao. Gledao je izvesno vreme Holideja, a onda ozbiljno klimnuo glavom. Kim je pošla prema rešetkama, ali joj je Ted kao slučajno preprečio put.

– Ako vam nešto bude trebalo, samo mi javite i ja ću doći. Pet milja nije veliko rastojanje.

– Doći ću opet, Dok – rekla je Kim izlazeći i Flečer je izvede u noć.

Ted se vratio do svog pisaćeg stola i skljojao se u stolicu. Uzdahnuo je duboko nekoliko puta, kao da je prevaleo dugačak put s velikim teretom na leđima.

– Ako budete ovako sedeli i čekali, šerife, oni će vas sigurno ubiti – reče mu Dok. – Moram priznati da mi to ne bi bilo preterano krivo. Nevolja je, međutim, što bih posle toga i ja dobio svoje. Šta, zaboga, mislite da se sada zbiva u glavama ta dva bandita?

– Oni su u bekstvu i cilj im je da pobegnu.

– Cilj im je da pobegnu samo toliko da bi vam izmakli iz ruku, ali ja vam tvrdim da će se vratiti i to vrlo brzo.

Samo petnaestak minuta kasnije dvojica konjanika su u trku dojahali niz ulicu, zaustavili se u mraku ispred zatvorske zgrade i kuršumima izrešetal prozore šerifske kancelarije. Ted je bio primoran da legne na pod, a Dok je kliznuo pod svoj ležaj. Pucnjava je trajala samo nekoliko sekundi, a zatim su se konjanici u trku udaljili.

Holidej se izvukao iz svog zaklona.

– To je bio samo prvi napad – rekao je, a uveren sam da će ih biti još. Mislim da neće odustati dok nas obojicu ne izmuče i ne izlude.

Ted Gregori nije rekao ništa, ali kada je, posle nepunog časa, napad ponovljen, on je istrčao na zadnji ulaz i ispalio nekoliko hitaca za siluetama koje su nestale u noći, iako je to bilo isto kao da je pucao za duhovima. Vrativši se u kancelariju, shvatio je šta je Holidej imao na umu.

Sutra ujutru moraće da imenuje jednog ili dva pomoćnika dok ne reši problem Getsonove bande. Posle toga valjda će biti miran. U svakom slučaju ta zbrka ne može dugo trajati. Najdalje do završetka suđenja Holideju.

* * *

Ted je zaključao zadnja vrata zatvorske zgrade, stavio ključ u džep i proveo prozore. Uveren da je sve osigurano, izvukao je revolver iz futrole, otključao Holidejevu ćeliju i pokretom ruke dao mu znak da izađe.

Glatko izbrijan, u čistoj košulji i urednom odelu, koje mu je za dobru napojnicu tog jutra očistio i ispeglaio hotelski momak, Holidej je više ličio na ozbiljnog biznismena, koji se sprema za poslovni sastanak nego na uhapšenika kojeg vode na sud, gde će mu se suditi po optužbi za ubistvo. Pre nego što je izašao iz šerifske kancelarije, Dok je u pepeljari ugasio opušak cigare, pritegao mašnu i namestio šešir. Bio je spreman da pođe i intimno dosta dobro raspoložen. Dan pre toga video je Kim i od nje čuo da je javno mnjenje raspoloženo njemu u pri-

log. Bez obzira što je sve bio glupi nesporazum, zakon je bio zakon i sve se moralo okončati po određenoj proceduri.

Tek kada je video gomilu okupljenu na ulici on se trgao i obuzela ga je plima napetosti.

– Nisam siguran da ćemo živi stići do sudnice, Gregori – obratio se svom pratiocu. – Možda su Mendl i Kruk negde u blizini.

Ted je izašao za njim i prešao pogledom po ulici. Ni njemu se nije dopadalo što vidi okupljenu toliko veliku gomilu. Da bi stigli do sudnice, trebalo je da prođu glavnom ulicom pored saluna i uličice koja je vodila u gradsku štalu, a zatim kroz poslovni deo grada, u kojem je obično bilo dosta građana, kola i konja. Do tamo im je bilo potrebno najmanje deset minuta hoda.

– Nema drugog izbora, Holideje. Učiniću sve što mogu da vas zaštitim od nekog napada, ali setite se da ste se sami uvalili u ovu nezgodu.

– Nisam i ne prihvatom to, jer nisam ubio braću Getson – odvratio je zapadnjak resko. – Koliko puta treba to da vam ponovim?

– Meni nije potrebno. Recite to poroti.

Ted gurnu Holideja dodirom ruke ispred sebe i zatvori vrata kancelarije. Prešao je ozbiljnim pogledom po licima u gomili i zapazio da su među ostalima prisutni Tim Vejd i Vesli Robins.

– Priznajem da ste poslednjih dana načinili nekoliko odličnih poteza, šerife Gregori – doviknuo je krčmar. – Nadam se da ćete i danas posao obaviti kako valja.

Holidej ga je presekao pogledom i Vejd se kiselo osmehnuo.

– Nemam ništa protiv vas, ali čini mi se da bi trebalo da smislite neku bolju priču od one koju ste do sada pričali.

Dok je zastao da nešto kaže, ali ga je Ted dodirnuo revolverom u leđa i on nastavi put.

– Ne obraćajte pažnju na njega – rekao je šerif Doku. – Ukoliko se pre uklonimo s ulice, utoliko bolje za nas obojicu.

Uputili su se ka sudnici. Stigli su tamo, a da se uz put ništa nije desilo, no Ted je odahnuo tek kada je Holideja posadio na mesto ispred klupa u sudnici.

Kada se odaja napunila, Mops je ušao u sudnicu i mada je stari, sedokosi sudija bio čovek od autoriteta, trebalo mu je nekoliko minuta da uspostavi red i mir.

Konačno je objavio da sud zaseda i da je suđenje počelo, pa je zatražio od gradskog šerifa da izloži optužnicu protiv Holideja i čime je potkrepljuje. Ted je izložio šta se desilo u hotelskoj sobi i na ulici ispred gradske štale, a Džoš Harvi je potvrdio da ga je Ken Getson napao, ali da pre nego što je pao onesvešćen nije video ni Holideja ni bilo koga drugog. Posle toga prepušteno je Doku da se brani.

Dok je ustao i u sudnici se začulo tiho mrmljanje jednog broja pripadnika lepšeg pola. Gordo dignutog čela, izgledao je zaista dostojanstveno i gledao je smelo i odlučno, bez traga pokornosti ili skrušenosti, kako su inače prisutni bili naviknuti da vide ljude u njegovom položaju. Kada je progovorio, glas mu je zvučao jasno i duboko, a izgovarana njegovim rečima istorija događaja u

Lorna Kriku dobila je sasvim drugačiji prizvuk. Izlagao je činjenice ubedljivo i bez dvoumljenja, tako da je Ted Gregori naslućivao da će slučaj Holidej biti brzo okončan oslobađajućom presudom. Kao čoveku kome je Dok pomogao da potera Getsonovu bandu bilo mu je donekle drago što je tako, ali, na drugoj strani, surevnjivost mu nije davala mira. Neprijatno ga je bocnulo kada je, rekavši da nije ubio braću Getson, ali da bi to učinio da mu se pružila prilika, Holidej dobio aplauz mnogih ženskih ruku. U tim trenucima sudija Mops je imao dosta muke da održi red u sudnici.

Holidej je završio svoju izjavu i sudija Mops je pozvao porotu da se povuče i donese svoju odluku. Tada su se vrata sudnice otvorila i njihov široki otvor ispunila ogromna prilika Vila Mendla. U isto vreme Al Kruk je ušao na bočni ulaz.

Ted Gregori ih je primetio i potrčao prema Holideju, ali je ovaj već bio polegao iza klupa za svedoke. Kiša kuršuma zarila se u tvrdo drvo i Gregori se okrenuo da dočeka napad, pucajući iz revolvera. U sudnici je za tren oka nastao kaos, jer su se svi grabili da što pre pobegnu napolje.

Na Tedovo zadovoljstvo nekoliko prisutnih muškaraca poteglo je revolvere, pripucali su na Vila Mendla i Ala Kruka i prinudili ih da se povuku. U opštoj gužvi to im nije bilo teško i Gregori je morao s mukom da se probija kroz uskomešanu masu da bi stigao do dvorišta. Stigao je tamo u poslednjem trenutku da vidi Kruka i Mendla kako se penju na konje i jure punom brzinom ka zatvor-

skoj zgradi na kraju grada. Ted je pažljivo nanišanio i ispalio dva hica. Mendl se trgao i ispravio u sedlu, a onda plegao po vratu svog konja. U prvom trenutku Ted nije bio siguran je li Mendl pogođen, ali kada je Al Kruk hitro pružio ruku i zgrabio Mendla za košulju, znao je da njegov hitac nije promašio. Kruk i Mendl su zajedno, u punom galopu, odjurili putem koji je vodio ka brdima...

Neko iz gomile glasno je povikao – Gregori! Uhapšenik beži!

Ted se okrenuo, pogledao niz ulicu i video kako je Holidej pojahao nečijeg konja i kako punom brzinom jaše ka izlazu iz grada. Odjednom, odnekud je odjeknuo pucanj i Holidej se trgao. Šerifu se učinilo da se Dok uhvatio rukom za bok...

Holidej je zategao vođice i zaustavio konja kraj jednog malog potoka izvan grada da bi pogledao svoju ranu. U žurbi da što pre umakne nije se mnogo brinuo zbog tupog bola, koji ga nije previše mučio. Osetio je da mu krv curi i natapa košulju, ali taj mali gubitak krvi nije mu odneo mnogo snage. Sada, kada je pregledao ranu, video je da je tane samo malo dublje zagrebalo na mestu gde se završavaju rebra i pod oštrim uglom probilo tkivo sve do iznad bubrega. Takva rana bila je laka i zarastala bi obično posle nedelju dana.

Pošto je maramicom zaustavio krv i oprao okolno tkivo, Dok je iscepao košulju, napravio provizoran zavoj kojim je utegao ranu, a zatim je namestio ostatak košulje, navukao sako i ponovo se vinuo u sedlo.

Jašući prema vrhu jednog ravnog brdskog prevoja, pogledao je prema severu i video krov jedne zgrade koji se presijavao na sunčevim zracima. Uputio se prema toj zgradi i ušavši u šumarak, koji je okruživao čistinu na kojoj se kuća nalazila, zastao iznenađen pred otvorom cevi puške koju je držao Ron Flečer.

Videvši ko je pred njim, Dok odahnu s olakšanjem.

– Drago mi je što sam naišao na prijateljsko lice – rekao je.

– Ne bih baš rekao – odvratio je rančer nabusito. – I ako je bilo, više nije.

– Šta to treba da znači, stari? Otkud ta promena?

– Promena do koje je davno trebalo da dođe. Ja nikada nisam imao simpatija za ubice, a sada ih imam još manje. Nego recite, Holideje, otkud vi ovde? Vidim da ste slobodni, a Ted Gregori je suviše revnosan šerif da bi dopustio da mu takva hulja pobegne.

Holidej je zaustio da objasni kako se to desilo, kad je opazio Kim, koja se pojavila na vratima kuće.

– Šta se desilo? – upitala je nervozno. – Jesi li dobro?

– Skoro sasvim dobro, ako ne računamo laku ranu koju mi je nanela neka budala pucajući za mnom dok sam gonio zlikovce.

– Znači li to da vas i dalje traže zbog ubistva? – upita Flečer još oštrije.

– Pa, mislim da bi se tako moglo reći. Traže me zbog ubistva koje nisam izvršio i o kome ništa ne znam.

Ron Flečer se lukavo osmehnuo i pogledao Kim, koja je pošla ka Holideju.

Onda, kao da je u njemu prekipelo, on prasnu.

– Nazad, Kim! Nazad u kuću! Ne želim da ovoj hulji priđeš ni na milju daleko!

Kim je zastala, ali nije pokazivala želju da ga posluša.

Flečer je sada progovorio još grubljim glasom i cev puške uperio ka Doku.

– Da, on je ubica! Čovek koji je poslao na onaj svet ko zna koliko ljudi. Pritom nije važno da li su to uvek bili zločinci ili samo ljudi koji su po njegovom mišljenju nešto skrivili, jer oni su u svakom slučaju bili ljudska bića.

– Nije baš sve tako – rekao je Dok, ali je rančer koraknuo nazad i stavši ispred Kim pogledao ga s neskrivenom mržnjom. Pritom su mu zubi blesnuli kao u zveri koja se sprema da skoči na svoj plen.

– Ne zavitlavajte me, Holideje – planuo je. – Ja nisam senimentalna mlada žena, koja je spremna da učini sve kako bi spasla svog muškarca da ne uleti u neku veliku nesreću. Ja sam čovek kome je do grla takvih ljudi kao što ste vi. Raznih Lija, braće Getson, onih drugih nitkova koji žele vašu glavu i ostralog šljama. Svi ste vi isti: dželati, ubice.

Kim se, iznenađena, odmakla od njenog svekra, a Holidej je duboko uzdahnuo.

– Ljudi iz bande Breta Getsona napali su sudnicu. Ted Gregori se svim silama borio da mi sačuva glavu, kao i još nekolicina građana, koji su se latili oružja. Nastala je panika i u opštem haosu ja sam umakao iz sudnice. Moja odbrana pred sudom veoma je uticala na razumne ljude i mislim da postoje velike

šanse da budem oslobođen optužbe. No, bez obzira na to, čim sam se našao na ulici i ugledao Getsonove revolveraše kako beže iz grada, nešto me je podstaklo da ih se dočepam. Dograbio sam revolver od čoveka pored mene i skočio na prvog konja na kojeg sam naišao. Pošao sam za beguncima I znate šta se desilo? Neko je pucao na mene! Shvatate li? Na mene, a ne na Getsonove bandite!

Činilo se da Dokove reči nisu ostavile nikakav utisak na Rona Flečera.

– Sjašite – naredio je. – Moja snaha će vam pregledati i previti ranu, jer ne želim da umrete na mom ranču. Ali čim budete sposobni za jahanje, odvešću vas nazad u grad.

Holidej ga je pažljivo i ozbiljno pogledao, znajući da starac zaista misli to što kaže. Ali zašto nije hteo da mu dozvoli da objasni stvar do kraja. To ga je zbunjivalo. Šta je Flečer imao protiv njega, sem činjenice da je neizmerno mrzeo revolveraše?

– Ako je već tako kako kažete, onda ne vidim da imam nekog izbora, Flečere. Ali ne verujem da ćete Gregoriju učiniti neku uslugu. On u ovom trenutku ima dosta briga i bez toga što mora da vodi brigu i o meni.

– Vi ste mi baš neka ptičica, Holideje. Zna se da ste ubijali, a čovek koji ne voli da ubija to i ne čini. Zato niste ništa bolji od ostalih ubica – razgnevio se rančer. – Ni reči više ili ću vas ustreliti kao zmiju, što i jeste i okončati s ovim natezanjem.

Dok je s čuđenjem pogledao Kim i zaključio da je i ona začuđena svekrovim stavom. Ali da ne bi stvari još više

zakomplikovao i da ne bi isprovocirao Flečera da učini nešto nepromišljeno, on je sjahao i pustivši vođice da vise do zemlje, pošao prema kući.

– Skinite tu košulju – reče mu rančer.
– Ja ću vam dati drugu da tako ranjeni i krvavi ne biste probudili simpatije građana.

– Simpatije građana? – upita Dok začuđeno.

– Vaša slatkorečivost neće me navesti da izmenim svoj sud o vama, Holideje. Ja znam kakvi ste vi, znam da niste ono u što me želite uveriti da jeste. I nijednog trenutka više neću da slušam laži koje ste upotreбили u sudnici.

– Vi ste bili tamo? – upita Dok.

Flečer je odjednom izgubio samopouzdanje. Dolazeći iz kuhinje sa zdelom vrele vode, Kim je zastala kao ukopana.

– Tamo ste, dakle, bili, oče? – upitala je.

– Ne, nisam bio, ali sam čuo deo onoga što se zbivalo u sudnici – odgovorio je njen svekar užurbano.

– Od koga? – upitao ga je Holidej odmah, ne dajući mu vremena da se pribere.

– Od onih koji su tamo bili, do đavola!

Od grubosti tona kojim je njen svekar odgovorio Kim je zastao dah. Spustila je zdelu na sto i neodlučnim korakom pošla k njemu.

– Ja sam otišao iz grada pre manje od pola časa, Flečere – rekao je Holidej.
– Ne sećam se da sam nekoga video ili pored nekoga prošao. A kad sam stigao ovamo, vi ste već bili tu. Dakle, jahali ste veoma brzo, mister.

Rančer se ispravio i bez reči tresnuo Holideja puškom po glavi.

Dok je pao, a Kim je vrisnula, ostavši bez daha.

Rančer je ustuknuo dva koraka i rekao – Po njegovom izgledu ne bih rekao da je teško povređen, devojko. Zbog toga ćemo zaboraviti na previjanje rane. Iz ovih stopa odvešću ga nazad u grad.

Kim je zaustila da nešto kaže, ali ju je svekar oštro presekao – Sagledaj jednom u njemu ono što on jeste, devojko, a ne ono što bi ti htela da bude. Kažem ti da je on obična hulja, baš kao što su hulje bile Li, Bret Getson i njegov brat Ken. Svaki takav treba da bude zbrisan s lica zemlje da bi ga se sprečilo da nanese zlo poštenim i mirnim ljudima.

Vrativši se svesti, Dok je čuo te reči i počeo da shvata. Bret Getson bio je ubijen metkom u potiljak od strane nepoznatog ubice, Ken Getson je takođe ubijen od nekoga ko se skrivao u mraku iza gradske štale. I na njega samog neko je u gradu pucao...opet iz zasede, skriven, nevidljiv.

S velikm naporom je ustao, nameraavajući da ne učini ništa što bi Flečera navelo da opet nasilno reaguje. Stisnuo je glavu rukama i zastenjaio, a zatim, teturajući se, pošao dva koraka napred a onda jedan nazad. Kada je na trbuhu osetio dodir Flečerove puške, digao je ruke iznad glave i molećivo ga pogledavši, izustio.

– Nemojte više...

Rančer ga je za trenutak podozrivo osmotrio, a onda se nasmejavao – Nemojte više? –ponovio je. – To su zaista hrabre reči iz usta hrabrog čoveka.

– Ne želim da imam nikakvog posla s vama – nastavio je Dok. – Došao sam ovamo da potražim pomoć i sada mogu da idem svojim putem.

– Nećete vi nikuda ići – povikao je Flečer – sem tamo gde pripadaju svi vašega soja.. A sada napred!

Izlazeći kroz vrata, Dok je opazio svog konja, koji je i dalje mirno stajao i u magnovenju je sračunao da mu treba manje od desetak sekundi da se nađe na njegovim leđima i izmakne daleko odavde.

Načinio je kao pijan još jedan korak i ispod oka primetio kako se Flečer okrenuo da nešto kaže Kim. Shvatio je da je to šansa koja mu se ukazuje, munjevito se okrenuo i uhvatio levom rukom rančerovu pušku. Desnom je gurnuo starca u prsa, a istovremeno levom snažno trgao pušku i oteo je iz Flečerovih ruku. Flečer se sapleo i pao, a Dok je potrčao. Za tren oka vinuo se konju na leđa i ošinio ga vođicama. Kao da je znala da se radi o životu ili smrti, životinja je iz mesta jurnula u vratoloman trk.

Kada je rančer uspeo da ustane i istrčao na verandu pred kućom, Dok je već bio na bezbednoj udaljenosti. Nije se čak ni trudio da pogleda preko ramena i proveriti. Znao je da je trenutno van opasnosti.

* * *

Ted Gregori je u glavi ponovo poslagao kockice događaja i duboko se zabrinuo. Imao je za to dva razloga. Kao prvo, nije mu pošlo za rukom da se dočepa Vila Mendla i Ala Kruka, a drugo, Dok Holidej mu je pobegao, iako ga je imao u rukama. Odmah posle napada na sudni-

cu skupio je poteru od sedmorice ljudi i poveo ih u potragu za Mendlom i Krukom. U brdima su naišli na mesto gde su se desperadosi zaustavili i na osnovu tragova utvrdili da jedan od njih krvari. Ali mada su sva osmorica ostatak dana proveli u traženju tragova, nisu našli ništa što bi ih uputilo ka beguncima. Pokazalo se da je Al Kruk zaista prepređen, kao što je zapadnjak tvrdio.

Razočaran time, Ted je poteru poveo nazad u grad i stigavši tamo, zatekao Kim Flečer, koja ga je čekala u zatvorskoj zgradi. Ona nije oklevala da mu odmah ispriča o Dokovoj poseti njihovom ranču.

– Moj svekar je bio vrlo ogorčen, mister Gregori – rekla je. – Nikada ga ranije nisam takvog videla.

– Je li on bio u gradu na suđenju? – upita Ted.

– Kaže da nije, ali mora biti da ipak jeste. Rekao je da ne veruje nijednu reč od onoga što je Holidej rekao na sudu.

Ted je zamišljeno prošao iza stola i skinuo opasač s revolverom. Bio je mrtav umoran, kosti su ga bolele od jahanja, ali je ipak našao dovoljno snage da složi činjenice isto onako kako je to Dok učinio na Flečerovom ranču...

– Kojim pravcem je Holidej odjahao?

Kim zavrte glavom.

– Nisam videla, mister Gregori. Bila sam u kući i čula kako je moj svekar ludački zaurloao. Odgurnuo me je kada sam izašla, kao da i mene mrzi... – Suze su joj zaiskrile u očima. – Nikada ranije nije bio takav. Šta se to moglo desiti s njim, mister Gregori?

– Mislim da znam – odgovorio je Ted.

Njegov odgovor još je više iznenadio Kim.

– Onda molim vas, recite mi, mister Gregori. Ja ovo ne mogu više da izdržim. Najpre moj muž, zatim Džimi, a sada i moj svekar. I sva ta ubistva koja su se desila. Šta će biti s nama i ovim gradom?

– Ne znam šta će biti s gradom, misis Flečer, ali znam da ću učiniti sve da ga očistim od šljama. Ronovo mešanje u moj posao neće mi ni najmanje pomoći. Molio bih vas da ga nađete i da mi ga dovedete.

Šerifov predlog zaprepastio je Kim.

– A zašto bi trebalo da vam ga dovedem, šerife? Moguće je da se prema Holideju poneo surovo, ali, na kraju krajeva, Holidej je uhapšenik u bekstvu. Zar nije tako?

– Nisam više sasvim siguran u to.

Ted je uzeo Kim za ruku i izveo je na trotoar pred zatvorom. Od tog dodira krv mu je jurnula u glavu, ali je ipak uspeo da Kim to ne primeti. Zabrinuta i očajna, izgledala mu je lepša no ikada i on se zakleo da će na svaki način biti njegova. Ako bude trebalo uhvatiće se u koštac s celom hordom revolveraša.

– Želim da nađete Rona i da mi ga dovedete, misis Flečer. Vrlo je važno.

– Šta vi to znate, mister Gregori? – upitala je.

– Još ništa, misis Flečer. Možda u glavi imam neke kombinacije i nagađanja, ali, opet, može se desiti da iz tih kombinacija nikada ne iskrsne istina. Učinite samo kao što sam vam rekao i nađite Rona. Dovedite ga ovamo. Moram da

razgovaram s njim i da ga na neki način smirim.

Klonulih ramena, mlada žena se polagano udaljila. No zastala je posle nekoliko koraka, jer ju je Ted upitao.

– Sećate li se nekih detalja onoga dana kada je Džimi sahranjen, misis Flečer?

– Na šta tačno mislite, šerife?

– Mislim uglavnom na kretanje vašeg svekra Rona. Znate li gde je bio tog jutra?

Kim je užasnuto razrogačila oči i, duboko uznemirena, okrenula se i vratila. U njenim pokretima nije više bilo umora, već grozničavog očajanja. Nesvesno je uzela Teda za ruku i prodrmusala, prisilivši ga tako da je pogleda u oči.

– Šta to hoćete da kažete, šerife? – upitala ga je žustro.

– Pokušavam da sve činjenice stavim na njihovo pravo mesto, misis Flečer. Znam gde je za to vreme bio Vejd, znam gde je bio Robins i znam skoro za svakoga u gradu gde se nalazio. Samo ne znam gde je bio Ron.

– Ne mislite valjda... oh, mister Gregori, vi sigurno ne mislite...

– Ne mislim ništa, misis Flečer. Samo želim da saznam. Kada budem video Rona tražiću od njega da mi objasni gde je bio i šta je radio. Siguran sam da će moći da otkloni moje sumnje.

– Sumnje? – kriknula je Kim i uplašeno ustuknula nekoliko koraka. Zatim se uz još jedan prigušeni krik okrenula i potrčala trotoarom. Šerif otvorio usta da je pozove da se vrati, ali je odustao, jer je shvatio da je to beskorisno.

Odmahnuo je glavom i vratio se u svoju kancelariju. Ušavši, seo je za pisaći sto i

počeo da slaže mozaik. Sin Rona Flečera ubijen je pre nekoliko godina, a ubio ga je neki revolveraš. Od tada je starac neprekidno gajio mržnju prema svim pripadnicima „bratstva” revolveraša. No pošto nije bio vešt u baratanju revolverom, nije mogao da izazove svakog od njih koji bi mu se našao na putu. Zbog toga je čekao svoj čas. No kada je Džimi poginuo od zalutalog metka Ronova mržnja je ponovo planula. Nije mogao da iskali mržnju na Lojdu Liju, vinovniku Džimijeve pogibije, jer je ovoga ubio Bret Getson. Ali Getson je bio taj koji je prinudio Lija na obračun, a kuršum koji je usmrtio Džimija bio je ispaljen u tom obračunu.

Ted se zavalio na naslon stolice i provukao prstima kroz kosu. Nije hteo da nastavlja s nagađanjem. Morao je da zna, da bude siguran, ali prisilio je sebe da činjenice ostavi složene kako jesu.

Onoga jutra kada je Džimi sahranjen Ron je mogao otići do sobe Breta Getsona, ubiti ga s leđa i još uvek stići na vreme da se pridruži Kim u povorci. Ted je želeo da zna samo da li se Ron toga jutra razdvajao od Kim i ako jeste, na koliko dugo. Taj odgovor mu je bio potreban i mislio je da ako ga dozna, sve ostalo će se lako uklopiti.

Iznenada se na vratima šerifove kancelarije pojavio duboko zabrinut Rajder Rodžers.

– Tražite li dvojicu nevaljalaca, koji su uznemirili ovu oblast, šerife? – upitao je.

Ted je skočio na noge i pružio ruku da uzme opasač s revolverom.

– Ti znaš gde su? – izustio je.

– Znam gde su bili. Bili su na mojoj farmi. Imao sam vraški mnogo muke da Elizu izvučem odande.

Ted je stao ispred stola, naspram svog posetioca.

– Koliko vremena je od tada prošlo? – upitao je.

– Trebalo mi je jedan čas da dojašem ovamo.

Šerif je bez reči pošao k vratima.

– Kuda ćete? – upita ga Rajder.

– Da ih gonim. Šta bih drugo?

– Zar tako... sami?

– A kako bih drugačije?

Rodžers je zavrteo glavom.

– To tako ne može. Bilo bi to isto kao kad biste pokušali da hiljadu grla stoke gonite bez pomoći kauboja. Čini mi se, s obzirom da sam maločas ostavio na ulici moju ženu sa Kim Flečer i uprkos tome što znam da nije prešla toliki put samo zato da bi provela noć u sobi s Kim, da ću ipak morati da pođem s vama. Jeste li spremni?

Ted ga je neko vreme ozbiljno gledao, a onda klimnuo glavom.

– Može biti da se večeras nećeš vratiti. Onda ćeš mene kriviti što si upropastio bračnu noć, zar ne?

Rodžers je nehajno slegnuo ramenima.

– U svakom slučaju ću nekoga kriviti, a najradije bih odrao kožu s leđa kukavnim građanima, počev od gazde Vejda i sve sile njegovih prijatelja. Reći ću im da imaju dobar, pristojan grad i dobrog, sposobnog šerifa, te da bi trebalo da mrdnu svoje stražnjice sa stolice i preduzmu nešto da mu pomognu kako bi taj

grad i dalje ostao pristojan. – Okrenuo se i dodao – Moj konj je napolju.

Osetivši se lakšim i sigurnijim, Ted krenu za njim u dvorište.

* * *

Holidejeva rana nije više krvarila, ali je glava počela da ga boli. Osećao je kako mu krv pulsira na mestu gde ga je pogodio kundak Flečerove puške i nije se iznenadio kada je pod prstima napipao čvorugu veliku skoro kao kokošje jaje. Izustio je glasnu kletvu na račun glupaka Flečera. Onda je naterao svog konja u jednu sporednu ulicu i pustio ga da uđe u jedno dvorište obraslo visokom travom.

Vratio se u Lorna Krik iz dva razloga. Prvi je bio da uzme svoje oružje, opremu i konja, a drugi da Tedu Gregoriju kaže istinu o događajima u Lorna Kriku. Kada to učini, bez obzira šta Gregori bude pokušao, odjahaće iz grada. Nije želeo da ima više ikakve veze sa starcem pomahnatalim od mržnje i gradom koji ne zaslužuje žrtve. Što se tiče Kim, u novonastaloj situaciji za nju će svaka-ko biti bolje da nov život započne sama.

Najzad se privukao do dvorišta gradske štale i tamo ugledao Džoša Harvija, koji je sedeo na jednom sanduku s još neotvorenim bocom viskija pokraj sebe.

– Ne miči se, čoveče! Neću ti ništa učiniti – rekao je Holidej dubokim glasom.

Džoš Harvi se trgao, a zatim nezainteresovano pogledao pridošlicu.

– Vi ste još uvek u blizini?

– Kao što vidiš, jesam, Harvi. Šta misliš, kako bi bilo da malo gucnem iz te boce?

Štalski momak je pogledao Dokovu okrvavljenu košulju i pružio mu bocu.

– I meni se čini da vam je piće potrebno.

Holidej je uzeo bocu, otčepio je i dobro potegao, a onda izvadio iz džepa svežanj novčanica i stavio jednu na sanduk pored Harvija. Još jednom je potegao piće, a Harvi je uzeo novčanicu i stavio je u džep.

– Vidim da ste ranjeni – primetio je.

– Rana nije teška, ali mi smeta.

– Izgubili ste i dosta krvi. Možda bi bilo dobro da vas previjem.

Eto opet jedne dobre duše, pomisli Dok. U životu pomoć obično stiže s one strane od koje se čovek najmanje nada.

– A zašto to činiš, Harvi? – upita.

– Onaj ko je mrzeo Getsona kao što ste ga vi mrzeli, mora biti čovek na svom mestu. Vi ga niste ubili?

Dok je ćutke odmahnuo glavom.

– Nisam ni mislio da ste ga vi ubili. Niste vi od onih koji čoveku pucaju u leđa.

Dok je nabrao obrve ne shvatajući šta je Harvi hteo time da kaže.

Štalar nije objasnio šta je mislio sve dok nije doneo tople vode, oprao Holidejevu ranu i stavio na nju čist zavoj. Tek kada je posle toga našao jednu čistu košulju i naplatio za nju dolar i po, objasnio je šta je maločas mislio. – Gregori je rekao da vas je video kad ste posle pucnja pošli da se udaljite od Getsonovog tela. Rekao je da ste se nalazili nekoliko metara daleko i da ste išli prema štali. Ja sam se tada pitao zašto bi se čovek kao vi, mada i vi imate svojih bubica, trudio da pobegne.

– Nisam ni bežao već sam gonio čoveka koji je pucao.

Harvi ponovo odmahnu glavom.

– Ni to vas se nije ticalo, sem ako niste zagriženi neprijatelj revolveraša, kao što tvrdite. No sve to nije bitno. Ja sam kasnije proverio tragove s te strane štale, o kojima ste govorili.

Holidej je ćutke, pažljivo slušao.

– Tamo sam zaista našao tragove. Tragovi su pripadali nekom krupnom čoveku... i uz to starom čoveku.

Dok nabra čelo.

– Ti si to iz tragova pročitao?

– Naravno. Neki mlad čovek, koga gone, bežao bi krupnim skokovima. Otiške u zemlji načinio je čovek koji jedva da je mogao da pruži noge.

Dok se odjednom naljutio.

– Zašto, do đavola, to nisi rekao na sudu?

– Nisam tada ni znao. Tek kasnije sam proverio. Kiša u međuvremenu nije padala i tragovi su ostali jasni. Mislim da Gregori nije toliko bistar čova kao što bismo mi želeli, ali on je u svakom slučaju hrabar i za mene je to dovoljno.

Harvi uze bocu u ruke i potegnu nekoliko krupnih gutljaja.

– Hoćete li da se malo odmorite? – upita.

– Bilo bi dobro da se odmorim kraće vreme.

– Okej. Idem da kupim još viskija. A šta nameravate posle toga?

– Potražiću Gregorija.

– On je odjahao pre jednog sata s jednim mladim farmerom koji se zove Rajder Rodžers. Ne znam kuda su otišli.

Rekavši to, štalar se udalji u smeru glavne ulice, a Dok je seo na sanduk u senci. Viski ga je prilično okrepio i više nije osećao nikakav bol.

* * *

Ron Flečer je zategao vođice svoje stare kobile u predgrađu i sakrio se u mrak, kada su dva konjanika naišla i brzo projahala pored njega. Utrošio je veći deo popodneva tražeći Holideja, ali je pritom dva puta izgubio njegov trag, da bi ga konačno izgubio potpuno. Zaključio je, međutim, da će Holidej morati da se vrati u grad da bi potražio lekaru pomoć.

Kada su konjanici prošli, Ron je nastavio da jaše ulicom i nešto kasnije ugledao je jednog konja koji je pasao u dvorištu obraslom travom. Prišavši mu, zapazio je da je konj osedlan i još vruć od jahanja. Sjahao je, kresnuo šibicu i na sedlu ugledao tragove krvi. Sada je znao da je bio u pravu i da se Dok Holidej zaista vratio u Lorna Krik. Trebalo je samo da ga nađe i da ga ubije.

Ostavivši svog konja vezanog za ogradu, nastavio je pešice. I pored napornog dana nije bio umoran i osećao se kao da nikada više umoran biti neće...

Oni su ubili njegovog sina. Ubili su mu i unuka. Želeo je da pobije sve one koji su za to odgovorni, a najpre Holideja, nadmenog pustolova i revolveraša, kao najboljeg od svih. Pitao se koliko ljudi je Holidej ubio i zakleo se u sebi da neće više ubiti nijednog. Ali dok bude tragao za njim ne sme da naleti na Teda Gregorija, jer bi ovaj pokušao da ga spreči. I ako bi nekim slučajem bio dovoljno

mudar da sazna šta je on, Ron, pre toga učinio, morao bi da ga uhapsi.

Gde li se sada nalazila Kim?

Zastao je i obrisao hladan znoj s lica i vrata. Bio je uznemiren više nego kada je ubio Breta Getsona. Nije mu se sviđalo to što je učinio, nije voleo da puca čoveku u potiljak. Ali morao se osigurati da se pucanj ne čuje na ulici. Kada se posle toga našao s Kim na putu ka groblju bio je opet uznemiren. I više od toga.

Stao je i pokušao da se pribere, ali je u njemu buktala mržnja prema Holideju. Pitao se kako to da ga u početku nije tako mrzeo. Čak je hteo da mu pomogne da ode s Kim. U nekim trenucima želeo je da sve zaboravi. Ali kako čovek može zaboraviti smrt onih koje je voleo?

Ron je nastavio duboko da diše sve dok mu se glava nije potpuno razbistрила, a onda je produžio da hoda. Morao je negde nabaviti revolver. Zastao je da razmotri taj problem, a onda se setio revolvera izloženih kod Veslija Robinsa. Vesli će mu prodati te revolvere i onda će on biti spreman za Holideja. Pošto je doneo odluku, Ron je krenuo glavnom ulicom i s olakšanjem opazio svetlost u Robinsovom izlogu. Ali izloženi revolveri bili su uklonjeni. Ne gubeći nadu, Ron je došao do vrata i pokucao. Trenutak kasnije iz radnje je nervozno provirilo lice trgovca.

– Imam neki posao s tobom, Robinse – rekao je Ron.

Trgovac je prepoznao starog rančera i pustio ga unutra.

– Šta mogu da učinim za tebe, Flečere?

– Treba mi revolver, Vesli.

Robins nabra čelo.

– Treba ti revolver? Za kog boga tebi treba revolver, Rone?

– Da ubijem jednog čoveka.

Trgovac ga je zaprepašćeno pogledao.

– Ti da ubiješ čoveka?

– Hoću revolver, davo te odneo!

Robins je uzmakao korak i primetio divlji sjaj Flečerovih očiju i njegovo teško disanje.

– Dobro, dobro, ne uzbuđuj se! Šta se, zaboga, desilo?

– Samo ti daj meni revolver! Nisam po-
neo novac sa sobom. Platiću ti sutra.

– Naravno, Rone, naravno.

Robins je želeo da ga se što pre otarasi. Odjednom mu se učinilo da je Flečer naprasno poludeo. Imao je u poslednje vreme previše posla s takvim ljudima. Izneo je iz fioke revolvere Kena Getsona i stavio ih pred rančera, ali Ron jedva da ih je i pogledao. Bez reči je uzeo težak opasač i pripasao ga sebi oko pojasa.

– Ti revolveri mnogo vrede, Rone – reče mu trgovac. – Pripadali su jednom čuvenom revolverašu.

– Platiću ti sutra – odgovori rančer i iziđe.

Kada je Robins zatvorio vrata za njim istovremeno ih je i zaključao s namerom da ih večeras više nikome ne otvara. Glava ga je toliko bolela da je mislio kako nikada neće prestati da ga boli.

* * *

Dok je posmatrala uplakanu Kim Flečer, Eliza Rodžers je neprekidno ponavljala u sebi svoje novo prezime. Želela je da pomogne mladoj ženi, ali nije uspela

da smisli ništa što bi je umirilo. Rajder im je rekao šta se desilo.

– Poznajete li te ljude, koji su nas pre-pali u Rajderovom domu? – upitala je konačno.

– Koje ljude? – glas Kim zvučao je nezainteresovano.

– One koji su uznemirili ceo grad. Jedan od njih imao je ožiljak na vrhu brade. Bio je vrlo nizak rastom, skoro patuljak. Drugi je bio prava grdosija i on je bio ranjen. Izgleda da ga je neko pogodio dok su bežali, ali taj džin je tvrdio da rana nije ozbiljna. Kažem vam: obojica su bili u pravom smislu reči strašni, ali Rajder je uspeo da se nekako izvučemo.

Kim je sada prvi put pažljivije zagledala mladu ženu. Od trenutka kada ju je Rajder Rodžers zamolio da pripazi na njegovu mladu, Kim je bila suviše obuzeta svojim problemima da bi se mogla posvetiti društvenoj obavezi prema osobi koja je nedavno stigla u grad. No sada, kada ju je bolje osmotrila, primetila je da je mlada žena vrlo privlačna i da joj se taj njezin šarm podsvesno sviđa. Upitala ju je – Mislite li da će vam se Lorna Krik dopasti, misis Rodžers?

Pri pomenu njenog novog prezima Eliza se zarumenela.

– Znam da će mi se dopasti. Rajder je bolji nego što sam se nadala. Mislila sam da će biti jedan od onih ogrubelih ljudi iz prerije, iz divljine, ali on uopšte nije takav. Blage je naravi i vrlo odmeren, a ipak mi je već rekao da me voli. – Eliza se glasno zasmejala i njen smeh je bio zvonak i prirodan, tako da se ona posle toga još više dopala Kim. Zatim je ponovo porumenela. – Ne verujem da

me je zaista zavoleo, bar ne tako brzo. Ali mislim da će me zavoleti ako budem naučila da se brinem o njemu i da vodim domaćinstvo onako kako on to želi. No biće mi potreban neko ko će mi pomoći... savetom.

Kim joj se toplo osmehnula.

– Sve što želite da saznate o životu domaćice i žene na ranču mogu vam ja reći. Samo pitajte. Ja živim na ranču od svoje desete godine. I to je za mene bio lep život.

– Zašto ste onda sada toliko zabrinuti... bar se meni tako čini. Rajder mi je rekao da se poslednjih dana desilo mnogo groznih stvari, da je neki čovek ubijen u salunskom obračunu i da je taj koji ga je ubio takođe ubijen, ali u hotelskoj sobi. Kažu da je njega sredio Dok Holidej. Zatim mi je rekao kako je još neki neznanač ubijen s leđa kod gradske štale, ili tu negde, a da je takođe poginuo i šerif i... – Mlada žena naglo prinese šaku ustima, zgranuta sosptvenom brbljivošću.

Kim je žalosno klimnula glavom.

– Da, Eliza, sem svih tih ljudi, na ulici je poginuo i jedan dečak... – Ustala je sa svoje stolice u predvorju i prišla prozoru. Gledajući napolje, ponovo je u mislima odvagala Elizine reči. Neki čovek ubijen u salunu: to je bio Lojd Li. Neki drugi čovek, ubijen u hotelskoj sobi: to je bio Bret Getson. Za to drugo ubistvo osumnjičen je Holidej, ali ona je bila uverena da on s tim nema nikakve veze. Sticaj okolnosti namestio je stvari tako da sumnja padne na njega. Kim je stegla pesnice tako jako da su njoj se nokti zariili u kožu. Nije želela da se svega toga

seća, ali znala je da mora. U vreme kada je Bret Getson bio ubijen u svojoj hotelskoj sobi njen svekar je izvesno vreme bio odsutan iz ulične povorke. Pridružio joj se tek na putu ka groblju. Prisetila se takođe, šokirana tim sećanjem, kako je bio strašno uznemiren. Činilo joj se sada da je tada otišao da popije nešto žestoko kako bi smirio živce.

– Jako mi je žao – rekla je Eliza. – Sve je to zbog toga što sam zbunjena i rastresena od saznanja šta se sve dogodilo. Ja mrzim nasilje.

– Svi ga mrzimo – izustila je Kim tiho. Krenula je ponovo tokom svojih razmišljanja, nadajući se da je Eliza neće prekidati. Još jedan čovek bio je ubijen kraj gradske štale: Ken Getson. Dok je tvrdio da je neko iz mraka, skriven pored zida štale, ispalio taj smrtonosni hitac. Kim je obema rukama stisnula čelo kao da je htela tim stiskom da iz svesti izvuče delove sećanja. Gde je tada bio Ron? Ona se nalazila kod kuće i čekala ga. On se vratio rastresen i krajnje nespokojan i dosta vremena je proveo u rasedlavanju konja. Ili je možda radio nešto drugo? Kada je konačno ušao u kuću, učinio je to sa zadnje strane. Kroz sporedna vrata. Šta je mogao da radi van kuće u to doba noći?

Hladna jeza prožela joj je celo telo i ona se okrenula, bleđa i uzdrhtala.

– Jeste li dobro, misis Flečer? – upitala ju je Eliza uplašeno.

Kim ju je pogledala ukočenim, tupim pogledom, kao da gleda kroz nju, sve tamo do njihovog ranča one kobne večeri. Ron je uvek držao pušku u toj zadnjoj prostoriji kuće. I, povrh svega, Dok ga

je pitao da li je bio u gradu u vreme suđenja, što nije bilo bez razloga. Ron jeste bio u gradu. A neko je pucao u Doka s prozora u potkrovlju kada je on pošao u poteru za Getsonovim ljudima...

Eliza ju je uhvatila za ruku i ponovo je upitala da li se dobro oseća.

Kim je sklopila oči i noge su njoj počele klecati. Da je Eliza nije prihvatila u naručje, ona bi se srušila na pod.

– Ne! Ne! – kriknula je Kim užasnuto.

Eliza ju je prisilila da ostane ležeći na podu a onda požurila da ovlaži maramicu. Vratila se i stavila Kim hladan oblog na čelo, ali je primetila da je Kim u nesvesti.

* * *

Ted Gregori i Rajder Rodžers zatekli su Rodžersovu ranč kuću praznu i napuštenu. No unutra je bilo znakova da je Al Kruk utrošio mnogo vremena i truda pokušavajući da previje Mendlovu ranu.

Malo kasnije Rodžers je otkrio tragove dva konja, koji su vodili prema brdima. Ted je teško uzdahnuo. Bio je mrtav umoran i nije mu se dalo da ide dalje u poteru.

– Izgleda da su otišli onuda – primetio je Rodžers.

– Izgleda – složio se Ted, tup od umora.

– Nema smisla ići dalje za njima, Tede. Mi smo učinili što smo mogli.

Šerif je pogledao nazad niz put koji je vodio prema gradu.

– Za sada da – složio se. – Ujutru bismo mogli skupiti poteru i poći za njima.

– Ne ostaje nam ništa drugo – priznao je Rodžers. Bio je zadovoljan što je po-

šao s Tedom Gregorijem i što je saznao nešto više o njemu. To što je saznao bilo je pozitivno i sada je sa sigurnošću znao da će Ted potpuno odgovarati kao zame-na za šerifa Toma Milera. Možda će se pokazati vremenom čak i boljim.

Okrenuli su konje i uputili se nazad prema gradu. Rajder je svom saputniku ispričao koliko je zadovoljan svojom mladom ženom. Ted ga je rasejano slušao, jer je na umu imao druge probleme: deo toga svodio se na pitanje kako da navede Kim da mu kaže sve što zna u vezi s Ronom. Mislio je da već zna odgovor, ali morao je da bude siguran. No, ako se pokaže da je odgovor tačan, onda će Kim više nego ikad biti potreban oslonac. A taj oslonac može biti samo muškarac. Čvrst, solidan i pouzdan. Pri takvom razmišljanju činilo mu se da njegovi izgledi rastu. Holidej joj je možda mogao ponuditi deo toga, a možda i nešto više, ali ženi u nevolji nisu potrebni sjaj, lepota i ležernost, već sigurnost. A tu je on bio bolji od avanturiste Holideja. Osmehnuo se u sebi s uverenjem da sreća polako prelazi na njegovu stranu.

Biće joj, dakle, potreban, ali da li će ga ona zavoleti?

Zamišljen i zabrinut zbog toga, Ted je jahao prema gradu i stigao do prvih kuća, ali kada su on i Rodžers ušli u glavnu ulicu odjednom su začuli pucnje. Zaustavili su konje i oslušnuli.

– Izgleda mi da su se pucnji čuli iz gradske štale – primeti Rodžers.

I Ted je to pomislio. Poterao je konja u trk i istovremeno izvukao revolver iz futrole. Prolazeći pored hotela, ugledao je Kim Flečer, koja je istrčala iz predvorja

i potrčala trotoarom. Na njegovo dozivanje nije odgovorila, kao da ga nije čula.

* * *

Ron Flečer je proverio koga ima u salunu, iako nije očekivao da će tu naći Doka Holideja. Nije verovao da će čovek kakav je on, tek tako izaći na čistinu i pojaviti se u salunu.

Povukao se neprimećen u jednu bočnu uličicu i počeo da razmišlja o tome što je zapazio. Bilo je izvesno da se Holidej vratio u grad jer je njegovog konja našao u zakorovljenom dvorištu. Šta je iz toga dalje trebalo zaključiti? Ako je morao da potraži nečiju pomoć, od koga bi je najpre mogao dobiti, ako ne od čoveka kao što je Harvi, pomislio je. Ali Harvi se tog trenutka nalazio u salunu, gde je kupovao viski. Ako je nekoga bilo u štali, ko bi to mogao biti?

Ron je proverio revolvere i ustanovio da su puni. Sačekao je da naiđe Harvi s bocom viskija, a onda, na kratkom rastojanju pošao za njim. Slutio je da je na pragu osvete.

Harvi je ušao u štalu i doviknuo.

– Jeste li još uvek tu, mister Holideje?

Ron je izvukao jedan revolver iz futrole. Šaka mu je bila vlažna od znoja i on ju je nervozno obrisao o košulju. Bio je uzbuđen i to mu se nije sviđalo, ali znao je da to neće dugo trajati. Kada bude obavio šta je naumio, odvešće Kim sa sobom. Do đavola s Holidejem i svim drugim tipovima njegovog kova! Ni on ni bilo ko drugi nije zaslužio tu divnu ženu! Možda bi neko drugi imao više prava na nju, neko ozbiljniji, iskusniji i bogatiji. Može biti da je budala što rizikuje ži-

vot protiv jedne takve hulje kao što je Dok Holidej. Može se desiti da pogine, da bude ubijen kao što je Tom Miler bio ubijen, a pred njim su se pružale možda druge, lepše mogućnosti. No mržnja mu je opet okovala srce i on je čvršće stegao dršku revolvera.

– Da, Harvi, tu sam – začuo je Dokov odgovor. – Da li se Gregori vratio u grad?

– Još nije viđen.

Harvi je nestao s vidika i Ron je na prstima prišao do zida štale. Da, baš s tog mesta je pucao i ubio Kena Getsona. Ali ta hulja je to i zaslužila. Ron nije žalio, jer ubice i lupeži ne zaslužuju sažaljenje. Da ih je pred svojim nišanom video što više...

– Zahvalan sam ti mnogo za sve, Harvi – nastavio je Dok. – Možda ću, kada se sve ovo stiša, jednoga dana opet naći ovuda pa ćemo isprazniti nekoliko boca.

– Ja ću biti ovde – Harvi je to rekao ravnodušno, jer ga je iskustvo naučilo da ne gaji iluzije o budućnosti.

Ron je postao nestrpljiv. Nadao se samo da mu se Džoš Harvi neće isprečiti na putu. Harvi je bio dobar čovek.

Izašao je iz zaklona i stao na osvetljen otvor vrata s uperenim revolverom u ruci. Holidej je sedeo na jednom sanduku i pio iz čaše, koju je štalar odnekud dobavio. Iznad ruba čaše ugledao je rančera, ali je pokušao da odglumi da ga nije primetio.

Harvi je čuo korake koji su se odjednom utišali i okrenuo se prema vratima.

– Flečere, šta ti, do đavola tražiš?

Ron je mahnulo revolverom.

– Ne mešaj se u ovo, Džoš. Nemam ništa protiv tebe i ne želim da te povredim.

Štalar je u nedoumici lagano ustao, uplašen kao nikada dotle. Zapanjio ga je neki čudni sjaj u rančеровим očima.

Holidej je lagano spustio čašu. – Očekivao sam vas, Flečere. Jeste li došli da još nekoga ubijete?

Rančer iskolači oči.

– Ti ne znaš ništa, ubico!

Dok je ustao i raširio prazne šake.

– Znam, znam dosta. Znam da ste ubili Breta i Kena Getsona, mister i da ste pokušali da ubijete i mene posle mog bekstva iz sudnice. Kako mi se čini, vi ste vrlo osvetoljubivi, mister i dosta ste zadovoljili svoju žeđ za osvetom.

– Gospode Bože! – otelo se Džošu Harviju.

Flečer ga je otrovno pogledao i štalar je ustuknuo, podigavši ruke uvis.

Pre nego što je neko drugi bilo šta izustio, Dok je ponovo progovorio.

– Ne treba da se plašiš, Harvi. Tebi neće učiniti ništa nažao. Njemu su meta ljudi kao što su Li, braća Getson i njihovi banditi. Smatra da su takvi ljudi ubili njegovog sina i unuka. Na žalost, u taj soj ubraja i mene, iako ja imam daleko bolje mišljenje o sebi.

– Svi ste vi svinje – procedio je rančer, teško dišući.

– Grešite, mister – odvratio je Dok hladnokrvno kao da se ne nalazi u predvorju smrti. – Čovek bi vam mogao oprostiti za ubistvo one dvojice lupeža, jer, u krajnjoj liniji, oni su dobili ono što su zaslužili. Ali ja sam nešto drugo,

Flečere. Ako me ubijete bićete obešeni. Sigurno.

– To me nije briga. I ti si svinja. Mora te neko sprečiti da i dalje ubijaš, a taj neko biću ja. Zar ne shvataš šta ti govorim?

– Shvatam ja zašto mislite da bi trebalo da me ubijete, Flečere. Ali, kažem vam da grešite. Ja sam na vašoj strani, na strani pravde i poštenja. Ako sam nekada nešto učinio zlo, hoću reći, ako sam nekoga poslao na onaj svet, to je uvek bilo u časnom obračunu, a većinom u samoodbrani. Nikada nisam potegao revolver prvi, imajte to na umu! Ali priznaćete da nisam mogao tek tako dopustiti svakoj hulji ili svakom golobradom momku, željom revolveraške slave, da me izrešeta! To nijedan normalan čovek ne bi dopustio i nijedan razuman čovek ne bi mogao zbog toga da me optužuje. Spustite, dakle, taj revolver i hajde da lepo razgovaramo. Mi još uvek možemo biti prijatelji. Vaša snaha sigurno vam nikada ne bi oprostila taj zločin.

– Ne mešaj Kim u to, do đavola! – povikao je Flečer. – Ne želim da kap krvi padne na njene ruke. Ja ovo što radim činim delimično i zbog nje, jer je ona izgubila muža. A kao žena nije u stanju da se osveti onako kako ja to mogu.

– Ona u svakom slučaju ne bi nikome pucala u leđa – rekao je Dok, nastojeći da dobije u vremenu i nadajući se da Harvi neće napraviti grešku i pokušati da osujeti starčevu nameru. Nije znao koliko može uticati na luckastog starog čoveka, ali pošto mu je život zavisio od toga šta i kako govori, nameravao je da nastavi s razgovorom:

– Od onih koje ubrajam u ljude teško da bi bilo ko pucao čoveku u leđa, pa makar to bila i braća Getson, Flečere. Gde vam je osećaj časti i poštenja? Gde vam je savest i smisao za pravdu?

– Zaveži! Ubiću te svakako, Holideje!

– Onda ćete biti gori nego što su bili braća Getson ili Lojd Li – Dok raširi ruke. – Hajdete onda! Pucajte i završite s tim!

Rančerovala je podrhtavala.

– Moram da te ubijem. Zar ne možeš to da razumeš?

– Razumem. I te kako! – Holidej se odmakao korak nazad. Ako bi uspeo da starog dovoljno razljuti, on bi u besu verovatno prvi put promašio. A pre nego što bi opalio drugi hitac Dok je nameravao da se baci u stranu i dočepa se revolvera, koji je ostavio na jednoj klupici iza pregrade kada ga je Džoš Harvi previjao. Proklinjao je sebe zbog nepreznosti i što je zaboravio da oružje zadene za pojas. Sada je, međutim, bilo kasno za kajanje i valjalo se uzdati u to da će stari promašiti.

Harvi kao da je pročitao Holidejeve misli, odlučio je da mu pomogne. Činjenica da Ron Flečer nije poricao ubistvo braće Getson, krajnje ga je zaprepastila. Holidej je, dakle, bio nevin, što je u Džošovim očima bio još jedan poen više u njegovu korist. Dok mu se dopadao i nadao se da njegove reči, kako će opet navratiti u Lorna Krik kada se sve smiri, nisu bile prazno obećanje.

S time na umu, Harvi je progovorio.

– Rone, hajde da sednemo lepo kao ljudi, ispijemo po nekoliko gutljaja i po-

razgovaramo. Siguran sam da možemo doći do nekog...

– Ti zaveži, Džoš! Ovo nema nikakve veze s tobom. Zaveži ili se gubi odavde.

– Dobro, onda radije odlazim, ali hoću da ti kažem kako mislim da grešiš.

– To što ti misliš uopšte nije važno!

U toku razgovora rančer je za trenutak skrenuo pogled na Harvija i ugledavši u tome šansu za sebe, Dok se bacio prema revolveru na klupici. Još dok je lebdeo u vazduhu Flečerov metak probio mu je košulju ispod pazuha. No odmah zatim Holidej je držao revolver u ruci i kotrljao se po zemlji, rušeći nogama naslagane sanduke.

Flečer je mahnito ispraznio revolver, pucajući u sanduke, a u istom trenutku Dok je uperio revolver i opalio. Hitac je pogodio Flečera u prsa. Stari rančer je bolno jauknuo i revolver mu je ispao iz mlitavih prstiju. Džoš Harvi se bacio napred i dograbio revolver pre nego što je ovaj pao na zemlju.

Ron se skrhanu spustio na kolena. Staklastim očima pogledao je Doka, koji se uspravio sa zadimljenim revolverom u ruci.

– Prljava svinjo! Ubico! – zastenjao je i mašio se drugog revolvera. Grčeći lice, krajnjim naporom digao je oružje prema Holideju.

Nemajući drugog izbora Dok ga je ustrelio, a onda besno bacio revolver.

– Prokletstvo! – prasnuo je. – Zar baš nigde na svetu neću imati mira?

* * *

Kim je videla Teda Gregorija, ali nije želela da s njim razgovara. Znala je ot-

prilike šta Ted misli o njenom svekru i verovala je da Ted greši. Ali kada je iz pravca gradske štale začula pucanj, osetila je podsvesno da je u to umešan Ron.

Pritisnula je uši šakama da ne čuje pucnjeve, koji su odjeknuli iz istog smer-a.

Ted je skočio s konja pre nego što se životinja zaustavila i pešice potrčao prema štali. Čuo je sitne korake i zaključio da Kim trči za njim. Ušavši u štalu pogledao je ljutito Holideja, koji je tog trenutka zadenuo revolver za opasač.

– Nije mi dao izbora – pravdao se Dok. – Morao sam da pucam.

Ron Flečer je zastenjao i šerif nije ništa odgovorio Holideju, već je prišao starcu. No Kim ga je odgurnula u stranu, podigla rukama svekrovu glavu s tla i stavila je sebi u krilo. Flečer ju je uhvatio rukom za podlakticu.

– Svršeno je, devojko – rekao je. – Ono što nikada nije trebalo da počne sada je završeno i to mi je milo.

– Ne smete da umrete – promucala je Kim kroz stisnuto grlo. – Neću...

– Umreću i treba da umrem, devojko. Ubijao sam, a to nisam smeo. Nisam ništa bolji od onih koje sam ubio. Sada mi je žao i stidim se. Ali razumećeš me. Probdeo sam mnoge noći moleći Boga da ubice dođu. Kada su došli znao sam šta moram da učinim.. Morao sam da s ovog sveta počistim deo đubreta. – Ali ima i dobrih ljudi... – Pogled mu je preleteo do Holideja. – Ipak, radije nađi sebi nekog drugog, nekog s manje kockarskog duha. I želim ti da budeš srećna.

Rančerovalo telo zadrhtalo je u samrt-
nom ropcu i umirilo se. Kim je briznula
u plač.

Ljudi su se počeli okupljati na ulici i
Ted je zatražio od Rajdera Rodžersa da
ih zadrži na odstojanju. Zatim se obratio
Holideju i Harviju.

– Čuli ste sve?

Obojica klimnuše glavom Holidej do-
dade. – Ja bih mogao da još nešto poja-
snim, ali mislim da ćete vi i sami načiniti
celovitu sliku događanja, šerife.

Harvi nadlanicom obrisa oči.

– Eto tako je to bilo, Tede. On je prinu-
dio Holideja da puca. Ništa nismo mogli
da učinimo.

Ted je klimnuo glavom i obratio se
Doku.

– Sada je sve jasno i mislim da više
nema nikakvog razloga za optužbu pro-
tiv vas, mister Holideje. No ipak, čini mi
se da bi bilo bolje ako biste otišli iz ovog
grada.

Dok ga je pogledao, a zatim skrenuo
pogled ka Kim, koja je još uvek kleče-
ći plakala, a zatim se bez reči udaljio u
pravcu hotela.

* * *

Blistav zrak jutarnjeg sunca obasjao
je kutak hotelske sobe s krevetom i
uzglavljem na kome je visio opasač s
koltovima sa drškama od slonovače u

futroli. Prošla je još jedna noć, ispunje-
na sentimentalnim sećanjima. I na kraju
tog razapinjanja između razuma i mašte
u kojoj je kao slatko priviđenje lebdele
slika osmehnute Kim, Holidej je zaklju-
čio kako je jedino moguće rešenje – ot-
putovati. Ron Flečer je bio u pravu. Kim
je zaslužila postojanijeg čoveka, koji će
joj doneti zasluženu sreću.

Ustao je i doterao se kao obično, a onda
seo za sto. Pušeci mirisavu finu „virdži-
niju” napisao je Kim pismo koje će joj
hotelski portir predati kad on otputuje.
U pismu joj je rekao sve: da mu je draga
i da baš zbog toga odlazi. Možda će joj
ta iskrenost biti uteha... dok ne naiđe na
drugog muškarca koji će je biti dostojan.
Zatvorio je kovertu i ubacivši u torbu
od krokodilske kože ono malo prtljaga
koliko je imao, sišao je u predvorje. Sa-
njivi portir ga je pozdravio, s uslužnim
osmehom uzeo pismo i napojnicu i pro-
dužio da drema. Dok je izašao u bistro
sunčano jutro. Pogledao je plavo nebo i
pomislio kako je ipak divno živeti.

Na stanici diližanse predao je torbu
vozaru i pre nego što je ušao u kola još
jednom je obuhvatio pogledom Lorna
Krik. Možda će se ipak ostvariti ono što
je obećao Harviju. Zatim je ušao i seo
na udobno, tapacirano sedište. Minut
kasnije diližansa je krenula.

KRAJ

NOVO NA KIOSCIMA!

3 u 1
SLIKOVNICA
BOJANKA
ENIGMATIKA ZA DECU

АКТИВНА
BOJANKA:

ОБОЈИ
ПРОЧИТАЈ
РЕШИ ЗАДАТКЕ

ISSN 0353-0000

00484

9 770353 000002